ARNO STROBEL

MAGUS

FRĂȚIA

virtual-project.eu

ARNO STROBEL

MAGUS

Frăția

Original: *Magus - Die Bruderschaft* (2006)

Traducere din limba germană:
ANDREEA PRODAN

virtual-project.eu

2008

Conținutul acestei cărți este pură ficțiune. Organizațiile, numele și caracterele sunt fie inventate, fie modificate.

Orice asemănare cu vreo persoană sau un eveniment nu este voită, ci pură coincidență.

Îl văzu pe cardinalul diacon intrând în logia bazilicii de la Vatican; aproape instantaneu îi apărură pe frunte broboane de sudoare. Trecuseră câteva ore bune de când stătea întins pe burtă, pe acoperișul colonadelor și, deodată, vântul ușor de septembrie îi păru mai rece. Respiră adânc și, preț de o secundă, închise ochii.

„Te rog, Doamne, să nu fie el! Oricine, numai el nu!”

Pleoapele i se ridicară, îndepărtând întunericul plăcut ca pe o perdea. O secundă, două, avu în fața ochilor tonuri de gri și alb, apoi privirea i se limpezi. Lacrimile își croiau drum pe obrajii lui, însă el nici nu le simțea dârele pe față. Trase aer adânc în piept, apoi se hotărî.

Omul își lipi patul puștii de umăr; țeava armei se lăsă peste stativ ca un deget arătător amenințător. Cauciucul protector de pe buza lunetei i se rezema insistent de conturul ochiului ca un parazit care nu mai are de gând să plece.

O tăcere de plumb îl înconjura ca un clopot. Murmurul acela cu care se obișnuise în toate aceste ore de așteptare, amestecul miilor de voci de sub el amuțiseră dintr-odată. Nu își dădea bine seama dacă mulțimea tăcuse într-adevăr sau dacă larma ei nu mai ajungea până la el. Oricum, îi era indiferent.

„Distanța dintre umăr și suportul pe care se rotește arma este distanța de țintire. Marja de eroare a unghiului de țintă rezultă din devierea umărului față de această distanță… Mi-a intrat în sânge, și asta de la caftelile lacheilor tăi. Ai fi mândru de mine!”

Reticulul lumina alburiu o latură a zidului exterior al bazilicii, mărindu-i dimensiunile. Putea vedea toate crăpăturile care brăzdau zidul. Își mișcă foarte lent arma spre stânga; totuși, avu senzația că impunătoarea clădire îi gonește prin fața ochilor cu viteza luminii. Apoi, îl văzu pe individ drept în vizor. Imaginea tremură încă o dată, apoi se fixă. Mușchii brațului i se relaxară treptat. Arma nu-și schimba direcția nici măcar un milimetru spre stânga sau dreapta.

Preț de o clipă, avu cumplita senzație că ochii de pe chipul zâmbitor al cardinalului îl fixau. Eminența Sa făcu un pas spre microfon, iar capul părăsi reticulul. Scăparea fu corectată pe loc.

Ca și cum mișcarea aceasta ar fi smuls clopotul protector de deasupra lui, auzi din nou vocea bătrânului atacându-l parcă din toate părțile, din tot

cuprinsul Pieței San Pietro:

— *Annuntio vobis gaudium magnum – Habemus Papam!* Vă vestesc o mare bucurie: avem un papă.

— Numele! Spune-i numele, șopti el peste aplauzele zgomotoase ale mulțimii.

Asemenea vagoanelor unui tren lung, cuvintele șuierătoare trecură prin dreptul lui; în cele din urmă, această informație hotărâtoare îi pătrunse în conștiință.

Numele noului papă.

Simți cum se răscoală pe dinăuntru. Vru să sară în picioare, să urle peste întreaga piață: „Nerozilor! N-aveți idee ce ați făcut!”

Dar nu ar fi schimbat nimic cu asta. Nu ar fi câștigat nimic așa. La fel cum nu câștigase nimic nici în trecut.

„În momentul ăsta ești acasă, în fața televizorului; te simți atât de aproape de împlinirea viselor tale! Viselor voastre. Atât de aproape, chiar dacă nu chiar acolo. Eu însă…”

Chipul pe care îl cunoștea atât de bine apăru lângă cardinalul diacon. Nu mai era timp pentru astfel de gânduri. Aclamațiile mulțimii deveneau frenetice.

Nu mai era timp pentru niciun fel de gând.

Clipa aceea sosise. Cu o mișcare imaginară șterse orice urmă de senzații neimportante din minte. Noul papă apăru în fața microfonului, zâmbind plin de demnitate, pentru a adresa poporului binecuvântarea papală.

Reticulul își găsi locul drept pe fruntea brăzdată de riduri. Degetul arătător se îndoi, dibuind punctul de rezistență. Expiră tot aerul din plămâni și își ținu respirația.

„O viață pentru milioane de alte vieți. Doamne, iartă-mă!”

Smucitura așteptată urmă scurt, în umărul drept, când reculul se opri în patul puștii. Bărbatul în alb din logie se chirci ca o marionetă cu firele tăiate brusc. Urmă o clipă nesfârșită de tăcere. Apoi, strigătul de groază se ridică din întreaga mulțime adunată în Piața San Pietro.

Dădu drumul armei, însă rămase întins pe burtă.

Nimerise. N-avea nicio îndoială că fusese o lovitură mortală. Își plecă încet capul, proptindu-l în îndoitura brațului. Trupul îi fu zguduit de un plâns convulsiv.

Apărură și ei, într-un târziu.

Lacrimile i se zvântaseră, iar el așteptase în tot acest timp, cu capul plecat și rezemat cu spatele de un stâlp de piatră. Când veniră în goană spre el, pe acoperișul colonadelor, cu armele automate îndreptate asupra lui, ridică brațele într-o clipă. Cu un efort aproape supraomenesc îndepărtă orice urmă de durere legată de fapta comisă și se concentră numai și numai asupra clipei de acum. Nu trebuia să-l împuște, în niciun caz. Era foarte important să rămână în viață.

Se opriră la vreo doi metri de el, formând un zid și zbierând sălbatic, în dezordine. Cel puțin zece țevi erau îndreptate spre el. Indivizii purtau uniforme simple, fără însemne de rang.

„Atenție! Poliția!”, îi șopti memoria.

Unul dintre bărbați reuși să își ridice vocea peste urletele celorlalți făcând un gest autoritar cu mâna. Pe loc se făcu tăcere.

Era un tip mic de statură, subțire, cu ochi albaștri, glaciali. Sub mânecile suflecate ale cămășii i se vedeau venele groase de pe antebrațe.

Bărbatul spuse, pe un ton tăios, ceva în italiană.

El însă ridică din umeri și clătină din cap, semn că nu înțelege.

Bărbatul roti țeava puștii în jos, indicându-i un loc exact lângă el. Înțelese și se întinse pe burtă, ținându-și în continuare brațele întinse deasupra capului. Câteva mâini îl pipăiră brutal de sus până jos. Ținea ochii închiși.

„Numai să nu tragă. Orice, dar să nu mă împuște”.

Sunetul de pași apropiindu-se în grabă arăta că și alții îi găsiseră ascunzătoarea, care de fapt nici nu era o ascunzătoare. Câteva brațe puternice îl înșfăcară brutal și îl săltară.

Din toate acele chipuri se revărsa ură curată, ca un șobolan care voia să își înfigă colții în trupul său.

„Mă urâți fără să bănuiți măcar de la ce am reușit să vă salvez, își spuse el în gând. Dar cum ați putea ști…”

Bărbatul care părea a fi șeful urlă din nou la el, deși știa că nu-i înțelege vorbele. Fu luat, în cele din urmă, de doi bărbați și târât de-acolo.

•

— Cum vă numiți? Și de ce ați făcut-o? Dar vorbiți odată!

Stătea pe un scaun, legat cu funie la mâini și la picioare, într-un birou cu aer spartanic din apropierea pieței. Al doilea scaun primitiv, din lemn, îndărătul unui birou vechi și un raft scund, din tablă maro, în dreptul

peretelui de lângă ușă formau restul mobilierului din cameră. Prin fereastra mică pătrundea doar puțin lumina zilei de afară. Tuburile de neon de pe tavan scufundau întregul peisaj într-o lumină rece, neprietenoasă.

La început, biroul fusese plin de bărbați agitați, vorbind unul peste altul, majoritatea în uniforme ale poliției italiene. Fusese pipăit, împins, lovit de nenumărate mâini. Între timp, mai rămăseseră, în afară de el, doar patru carabinieri și un bărbat într-un costum gri. Acesta din urmă vorbea germana foarte bine, doar cu o urmă de accent italian. Captivul auzise cum un polițist îl numise Rossi.

Rossi părea să aibă vreo cincizeci de ani. Trăsăturile colțuroase de pe chipul încadrat de păr negru, ondulat emanau duritate și neîndurare.

Rossi se aplecase atât de mult spre el încât fețele lor se aflau la doar câțiva centimetri una de cealaltă. Respirația îi era amară, de fum stătut de țigară. Vârful cravatei în carouri negre și roșii se legăna între cei doi ca pendula unui ceas.

— Trebuie să vorbesc întâi cu episcopul Leonardo Corsetti, îi spuse el lui Rossi cu un aer stoic. Apoi vă voi spune tot ce vreți să știți.

Aceasta îi trase a treia palmă arzătoare peste față. Lovitura îi sparse buza de jos. Rossi clătină din cap și îi întoarse spatele, spunându-i ceva unui carabinier cu o uniformă ce stătea să-i plesnească peste burta imensă. Carabinierul îl privi o vreme gânditor și apoi părăsi încăperea. Fața lui Rossi se apropie din nou de captiv.

— V-aș mâna în piața San Pietro ca pe-o vită, șuieră Rossi. Aveți idee ce v-ar face lumea acolo, afară? Vă puteți închipui măcar, cu creierul acela bolnav, ce le-ați făcut acestor oameni, ce ne-ați făcut nouă, tuturor, om nebun?

— A murit?

O nouă lovitură peste față, de data asta cu pumnul și cu atâta forță, încât se prăbuși cu scaun cu tot pe spate. În timp ce cădea, se gândi că omul acela îi spărsese osul nazal. Capul i se izbi de podeaua din scânduri din lemn și, preț de câteva secunde, o droaie de puncte negre îi dansară în fața ochilor. Încercă din răsputeri să nu-și piardă cunoștința, când cineva îl apucă de păr și îl trase un pic în sus. Fața aceea era iarăși la doar câțiva centimetri de el.

— Da! Papa Grigore al XVII-lea a murit. Chipul lui Rossi era schimonosit de furie. Ucis mișelește de un nebun, după nici măcar o oră de pontificat.

Apoi, deodată, capul îi fu eliberat din strânsoare și se izbi din nou, cu putere, de podea. Pe fundalul alb al tavanului, puncte negre se învârteau într-o horă nebună. „Nu-ți pierde cunoștința”, se îndemnă pe el însuși. Încercă să se concentreze asupra unui lucru, orice, căută ceva de care să-și agațe mintea trează, să nu alunece în bezna inconștienței.

Deasupra lui, de-a curmezișul, lumina din dreapta tubului de neon pâlpâia ca într-o încleștare pe viață și pe moarte. Strălucirea aceea îi ardea ochii. Întoarse un pic capul și un fulger îi traversă scurt creierul. Ignoră durerea și închise din nou ochii. Deși i se confirmase în mod cert că era un criminal, se simțea ușurat de o povară imensă.

Lumea se afla pe marginea prăpastiei și habar n-avea. Nu știa dacă fapta sa era de-ajuns pentru a împiedica nenorocirea, însă făcuse tot ce-i stătuse în putință. Însă cu ce preț?

Îl lăsară să zacă pe podea și, la un moment dat, cineva intră în încăpere. Sângele i se scursese din nasul rupt în urechi și nu auzi decât un murmur nedeslușit de voci. Doi bărbați ridicară scaunul dintr-o singură mișcare. Carabinierul cel gras se întorsese și îi vorbea în șoaptă lui Rossi, aruncându-și mereu privirea asupra captivului. Călăul acestuia scuipă un cuvânt în italiană și clătină din cap, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce auzise. Se întoarse apoi spre el și îl privi dezgustat în ochi.

— Excelența Sa episcopul Corsetti s-a declarat dispus să vorbească cu dumneavoastră, vorbi el. Vine aici în câteva minute. Dac-ar fi după mine…

— Trebuie să-i vorbesc între patru ochi.

Brațul se ridică pentru o nouă lovitură; fu însă oprit de un tânăr polițist. Rossi se întoarse cu o mișcare sălbatică și cu privirea înfuriată pironită asupra acestuia. Carabinierul păli. Expresia de pe chipul său tânăr arăta că își dăduse seama de faptul că ar putea avea neplăceri. Și totuși îi întoarse privirea lui Rossi și clătină încet din cap. Rossi pufăi adânc și își coborî brațul.

Captivul îi aruncă tânărului o privire recunoscătoare, drept pentru care acesta privi în altă parte. Părea că nu voia să primească recunoștința unuia care tocmai îl ucisese pe papă.

Următoarele minute se scurseră fără ca Rossi să-l mai învrednicească cu vreo privire. Acesta se așezase cu spatele la el, pe birou, cu privirea fixată pe peretele opus. Fumul albăstrui al țigării i se ridica inegal deasupra capului, se înălța până la tuburile de neon, învăluindu-le și apoi risipindu-

se.

Carabinierii din încăpere făceau cu schimbul. Vedea mereu chipuri noi, pe care citea același amestec de tristețe și de ură în clipa în care privirile se opreau asupra lui. Un bărbat mai în vârstă, tot în uniformă și aproape chel, venise chiar lângă el și îi scuipase la picioare. Șoptise și câteva vorbe în italiană pe care nu le înțelesese. După cum sunaseră, omul îl blestemase.

Deodată, se auziră pași alarmați de cealaltă parte a ușii; episcopul își făcu apariția în încăpere. Văzându-l pe scaun, înaltul prelat rămase împietrit. Ochii i se măriră pentru o clipă. Se întoarse apoi spre Rossi și îi spuse în germană:

— L-ați brutalizat. Fiți, vă rog, amabili și spălați-l pe față.

Câteva minute mai târziu, fața îi fu curățată de sânge cu o cârpă umedă, iar polițistul – cel gras, în uniforma prea strâmtă – nu rată șansa de a-i apăsa nasul spart, ca din exces de zel. Bărbatul resimți durerea sub formă de fulgere de lumină străbătându-i mintea, însă îndură totul fără un cuvânt, cu privirea ațintită asupra prelatului.

Episcopului i se adusese un scaun pe care îl așezaseră în așa fel încât cei doi se aflau la aproximativ doi metri unul de altul.

— Fiule, ai vrut să-mi vorbești, vorbi prelatul, blând. De ce tocmai mie?

Tremurul ușor al vocii sale îi trădă emoția de a se afla față în față cu ucigașul papei.

— Excelență, trebuie să vă vorbesc între patru ochi. Este o chestiune importantă. De viață și de moarte.

— În niciun caz, interveni Rossi.

Episcopul ceru liniște printr-un gest al mâinii și îl privi apoi cu niște ochi care, în ciuda marii dureri, emanau o bunătate sinceră.

— Ce motiv ai de vrei să-mi vorbești între patru ochi?

Acesta se gândi repede și apoi spuse:

— Vreau să mă spovedesc!

Episcopul Corsetti aprobă din cap:

— Acest lucru nu-ți va fi refuzat.

— Excelență, nu voi permite așa ceva, izbucni Rossi și, ridicându-se, începu să se învârtă prin încăpere ca un tigru în cușcă. Omul ăsta e nebun.

Preotul se ridică.

— Dacă acest copil al Domnului dorește să-și salveze sufletul, voi fi alături de el, să îl ajut. Aceasta nu mi-o poate interzice niciun judecător

lumesc. Lăsați-ne deci singuri.

Rossi strânse din buze cu o asemenea putere încât ele apărură ca o linie albă, subțire, ce îi împărțea fața în două părți inegale. Îi spuse ceva unuia dintre polițiști, iar acesta din urmă scoase din buzunarul interior alte funii din fibră, cu care începu să-l lege pe prizonier și mai strâns de scaun.

Legăturile îi intrau în carne; se gândi că aveau de gând să-i oprească sângele cu ele. Dar mai avea vreo importanță?

Când nu mai încăpea îndoială că nu s-ar mai fi putut mișca, darămite ridica de pe scaun, bărbații în uniformă părăsiră în sfârșit biroul. Rossi se mai întoarse o dată, îl fixă cu o privire lungă, întunecată și vorbi cu fața spre episcop:

— Sunt de cealaltă parte a ușii! Cu asta, se făcu nevăzut. Nici nu se închisese bine ușa, că omul izbucni.

— Excelența, priviți-mă vă rog, îl conjură el. Mă cunoașteți. Nu vă amintiți?

Într-o clipă, orice urmă de culoare dispăru de pe chipul episcopului. Își duse mâna la gură și îl privi consternat.

— Doamne Atotmilostiv! Tu ești…

Cu ochii măriți de groază, preotul se prăbuși pe scaun.

Clătină din cap cu vehemență, urmarea fiind un nou junghi de durere.

— Vă rog, nu mă întrebați nimic acum, imploră el, deznădăjduit. Ascultați-mă doar. Nici nu vă închipuiți cât de important este. Știți Via del Falco, în apropierea Pieței San Pietro?

Episcopul aprobă tăcut din cap.

— Bun! La intersecția dintre Via del Falco și Borgo Vittorio este un magazin mic de alimente. Proprietarul este un domn în vârstă. Am lăsat o cutie acolo pentru dumneavoastră. Vorbea repede, căci se temea în fiecare clipă de o revenire bruscă a lui Rossi. I-am promis omului o recompensă împărătească pentru ziua când cutia va fi revendicată. Luați, vă rog, cutia și uitați-vă la conținutul ei. Rămâne să decideți singur ce se întâmplă mai departe. Singur, da? Numai să vă grăbiți. Vor observa lipsa cutiei și nu se vor da înapoi de la nimic pentru a recupera conținutul ei. Vă rog să mă credeți, este o chestiune de maximă importanța. Și să aveți o mașină cu dumneavoastră. Cutia este grea. Veți face lucrul ăsta, Excelența?

Episcopul îl privi îndelung, cu o privire de nedeslușit.

— Pentru ce ai comis o faptă atât de cumplita?

— Luați cutia la dumneavoastră, iar întrebarea aceasta își va găsi răspunsul. O veți face?

Din nou privirea aceea stranie.

— Voiai să te spovedești, fiule.

•

Anunțat de clinchetul stingher al unui clopoțel de la intrarea în magazinul cel mic, episcopul Corsetti trebui întâi să-și obișnuiască ochii cu lumina palidă, care cu greu se strecura în încăpere, ca niște pârâiașe subțiri, prin crăpăturile obloanelor trase.

Abia apoi îl zări pe Giuseppe Lazetti, ațipit după tejghea. Cu mare efort, bătrânul se ridică de la locul său comod și îl privi fără entuziasm pe preotul acesta suplu, cu păr des și cărunt. Acești înalți domni de la Vatican nu se rătăceau niciodată în astfel de magazine mici. Era oare vizita aceasta legată de atentatul asupra papei, cu o zi înainte? Și ce ar fi avut el de spus despre asta? El nu avea nicio treabă cu Biserica. Ultima sa vizită într-o Casă a Domnului fusese probabil cu vreo douăzeci de ani în urmă. Lipsa aceasta de chef făcu însă pe dată loc zelului, când comerciantul băgă de seamă că episcopul nici nu pomenește de atentat, ci întreabă de o cutie pe care o lăsase cineva pentru el. Gândindu-se la recompensă, Giuseppe aprobă repede din cap și își frecă mâinile, își croi drum pe lângă rafturile din spatele tejghelei și dispăru pe o ușă joasă într-o cameră dosnică.

Dintr-acolo începură să se audă zgomote de lăzi date la o parte, timp în care prelatul aruncă o privire prin magazin. Rafturile din lemn, vechi, încărcate cu detergenți, conserve și alte asemenea produse de uz zilnic își pierduseră pe alocuri culoarea albă, având aspectul unei hărți și dând privitorului senzația unei călătorii în vremuri trecute. Se gândi nostalgic la perioada în care fusese preot într-un micuț sat din Sicilia, când principala sa grijă era că Giuletta Corrina, nemăritată, refuza să-i confeseze numele tatălui copilului. O altă grijă era de a-l convinge pe Paolo Veretto că existau argumente mai bune în timpul certurilor cu soția decât să-i învinețească acesteia ochiul.

Și-acum trecuseră atâția ani, iar el stătea aici, la câteva ore după uciderea Sfântului Părinte, așteptând cheia care avea să-i dezvăluie motivele atentatului.

Icnetul bătrânului îl făcu să tresară. Înaintând cu spatele aplecat, Giuseppe trăgea după el o cutie din carton de mărimea unui cufăr.

— Iată lada, Excelență. Exact așa cum a lăsat-o tânărul neamț acum câteva zile. Am avut grijă de ea ca de ochii din cap.

Pe episcop îl încercară sentimente amestecate privind cutia aceea din carton lipită cu multe rânduri de bandă adezivă.

Avea să găsească răspunsurile acolo? Întrebări pe care și le pusese, poate, de ani întregi?

— Vă mulțumesc mult pentru deranj. Oare mă voi descurca singur cu lada?

— Sigur că da, Excelență. E greu doar pentru un bătrân bolnav ca mine. Reumatismul, Excelența, e ca ciuma. Nu am bani pentru medicamentele acelea scumpe. Vi s-a spus ceva despre o mică, hmmm, zise răsucindu-se ca un vierme… despre o mică recompensă pentru serviciile mele?

Corsetti aprobă din cap și gândi: „Sfântul Părinte tocmai a fost ucis iar aici, afară, lumea oamenilor se învârte în jurul acelorași griji mărunte”.

Îi apăsă în palmă câteva bancnote, pe care acesta le privi îndată cu luare-aminte. Ochii i se măriră, iar bătrânul îi aruncă episcopului o privire radioasa:

— Oh, Excelență, fiți binecuvântat! Vă voi pomeni în rugăciunea mea de seară. La fel și pe Sfântul Părinte decedat. Pentru a întări cele spuse, își făcu semnul crucii de două ori, nădăjduind să-l fi făcut corect. Se învârti apoi de câteva ori în jurul omului Bisericii, făcând plecăciuni peste plecăciuni, și îi deschise în sfârșit ușa, declanșând astfel zăngănitul clopoțelului.

Lada era grea, însă nu avea să fie o problemă până la taxiul care aștepta afară.

Ieșind cu povara aceasta în soarele puternic de amiază, episcopul Corsetti își închise ochii pentru o clipă, orbit de lumină.

•

În Vatican ar fi trebuit să înceapă pregătirile funerare, însă groaza generală îi paralizase pe toți. Membrii Curiei papale aveau un aer deznădăjduit, aproape traumatizat. În ultimul timp se întâmplaseră tot felul de lucruri ciudate, iar crima împotriva proaspătului papă îi lovise ca un trăsnet din norii negri strânși deasupra Vaticanului. Domnul își punea Biserica la grea încercare.

Din toate părțile lumii veneau condoleanțe, dar și întrebări curioase privind motivele crimei.

Ziarele se întreceau în știri primite din „cercuri bine informate” și în speculații ale redactorilor. Exista oare vreo legătură între uciderea conducătorului Bisericii și misterioasele evenimente ce avuseseră loc în preajma predecesorilor săi? Aparținea oare atentatorul german vreunei organizații fanatice? Unul dintre ziarele mari pretindea chiar că omul trecuse la religia islamică, acum punând la cale lovitura finală împotriva „necredincioșilor”. Cancelarul german organizase chiar un stat-major de urgență, căci Germania avea o datorie față de restul lumii, și anume de a rezolva această cumplită situație. O trupă specială de comando, formată din soldați de elită, împreună cu membri ai Poliției Judiciare Federale fură trimiși la Roma, în ajutorul poliției italiene.

Episcopul Corsetti traversa străzile înguste ale Vaticanului, trecând pe lângă grupuri mici de prelați care purtau conversații în șoaptă, cu fețe serioase. Amuțeau când ajungea în dreptul lor și îl salutau stânjeniți. În drumul său, episcopul își dădea încontinuu capul pe spate, purtându-și privirea deasupra zidurilor galbene-maronii ale clădirilor vechi. Arătau jalnic aceste clădiri, ca și cum ar fi vrut să poarte pe dinafară toată deznădejdea și tristețea ce-i copleșise pe oamenii dinăuntru. Viața din Vatican părea să se fi oprit în loc, față-n față cu întâmplarea aceasta de neconceput.

Probabil va putea să ajute în scurt timp la elucidarea acestor evenimente îngrozitoare.

Intră, închise ușa micii sale locuințe și se rezemă cu spatele de ea, ca și cum astfel s-ar fi asigurat că nu-l urmărise nimeni.

Lada se afla în mijlocul camerei. Părea a fi centrul tăcerii care îl înconjura deodată și întreruptă doar din când în când de zgomotul ritmic, aparent puternic al propriei respirații.

Un sentiment apăsător îi spunea că această ladă nu-i va dezvălui doar circumstanțele uciderii papei.

Corsetti își simți bătăile inimii accelerându-se în momentul în care, dezlipindu-se de ușă, se îndreptă spre birou. Cu un cuțitaș argintiu pentru scrisori în mână, făcu doi pași hotărâți în direcția lăzii, șovăi încă o dată scurt, apoi tăie banda adezivă.

Cu mișcări încete, deschise cele două clapete și aruncă o privire înăuntru. Erau patru cărți groase, legate în catifea roșie. Aveau formatul unui album foto obișnuit, doar că erau o idee mai groase. Pe coperta primei

cărți era imprimat, cu litere aurii, „Proiect S.”. Pe fundul lăzii se putea zări cotorul unei a cincea cărți, de data aceasta neagră.

Corsetti luă prima carte cu mâna tremurândă, deschise la prima pagină și citi semnele mari, scrise de mână.

„Proiect Simon III 74-87”. Cifrele opt și șapte fuseseră scrise cu alt stilou.

Simon! Întoarse pagina, gânditor. De data aceasta, văzu un șir de coloane cu cifre, trecute una sub alta.

•

Să fi fost în jur de-o sută. Într-o coloana separată era trecută, la sfârșitul fiecăreia, câte o cifră. Aici erau exclusiv cifre de la unu la cinci, iar doiul și treiul se întâlneau cel mai des. Titlul era: „74/activ”. Răsfoi mai departe. Pe următoarea pagină era tot o listă cu cifre înșirate, de data aceasta fără acea coloană în plus. Titlul acestei pagini era „74/X”.

Corsetti deschise cartea pe la mijloc. Era o pagina plină, scrisă de mână. La distanțe inegale apărea câte o dată la început de rând. Părea să fie vorba de un soi de jurnal.

Plin de curiozitate, citi primele rânduri.

2 octombrie 1979

ZILNICE – discuție cu colonelul K./condițiile pentru noile achiziții în cadrul companiei sale – bune. L-am sfătuit pe K. să acționeze cu luare-aminte. Cazul Helge S. este prea recent.

SIMON – victorie pentru Weimann. Va fi uns episcop. Se agravează situația cu Kinzler. Nu mai poate continua așa. Propunem pe X mâine în ședință.

Impozitul simonic pe luna septembrie: 645.345.65DM.

20 octombrie 1979

ZILNICE – nimic important.

SIMON – propunerea pentru X – în legătură cu Kinzler – a fost acceptată cu o voce contra. Misiunea a fost încredințată!

S6 se îndepărtează de țelul stabilit.

Corsetti închise cartea și rămase pe gânduri. Lucrurile nu îi erau clare. Dar poate avea să găsească explicația într-una din celelalte cărți? Puse cartea pe masa grea din lemn și începu să scoată celelalte jurnale din ladă. Scosese deja patru și, aplecându-se încă o dată peste ladă, simți că i se taie răsuflarea.

Rămase împietrit în poziția aceea, cu privirea fixată asupra imaginii ce i se arătă pe fundul lăzii.

De pe coperta din piele neagră a ultimei cărți din ladă lucea, dintr-un metal de culoarea bronzului, o zvastică. Întinse încet mâna și apucă volumul legat în piele. Cu aceeași încetineală se îndreptă ținând cartea în mână. Nu-și putea lua privirea de la simbolul acela lucind metalic, pe care se răsfrângeau razele soarelui de după-amiază.

Era ceva ciudat cu acest semn.

Urmărind cu privirea contururile lui, își dădu seama ce era. La fiecare colț, unde liniile se îndoiau la nouăzeci de grade, apărea câte un cerc negru. De aici senzația că aripile laterale ale crucii n-ar ține de aceasta. Dacă priveai restul cu această limitare, doar până la cercurile acelea, semnul era o cruce.

Cu privirea lipită în continuare de coperta cărții, făcu cei trei pași care îl despărțeau de fotoliul său comod, din colț, de lângă lampadar.

Se așeza pe pernele moi; gânduri de tot felul îi treceau prin cap, însă erau doar frânturi imposibil de sintetizat într-o argumentație.

Episcopul Corsetti lăsă o clipă cartea și, închizând ochii, își sprijini capul de spătarul fotoliului.

•

„Tată, ce povară îmi pui în spinare? Orice ar fi să aflu aici, dă-mi înțelepciunea și puterea să înțeleg și să intervin spre binele tău!”

Apoi deschise cartea. Exact ca în prima, cartea avea titlul „Proiect Simon”, de data aceasta însă fără alte specificări.

Lipseau de asemenea șirurile de cifre, din paginile următoare. În schimb, apăreau chiar de la-nceput notițele prevăzute cu date.

KIMBERLEY, LUNI, 21 IANUARIE 1949 – AZI E ZIUA CEA MARE. ÎNCEPE O NOUĂ ERĂ…

…Soarele de dimineață din Africa de Sud se arăta nemilos față de oameni și animale. De câteva zile strălucea cu toată forța, ca și cum ar fi luat hotărârea definitivă de a seca pământul acela până la ultima picătură de apă, într-o singură vară. Părea că pândește mereu cel mai mic semn de abur pentru a-l distruge pe loc, înainte să se poată forma un nor de ploaie, dătător de viață.

Cei cincizeci de băieți stăteau, scăldați de sudoare, pe scaunele simple de lemn dintr-o încăpere mare, pe tavanul căreia patru ventilatoare vânturau tihnit aerul fierbinte ca pe un aluat de prăjitură. Scaunele fuseseră așezate în două blocuri compacte, de câte cinci rânduri a cinci scaune fiecare. La mijloc era un spațiu liber, lat de vreun metru.

Băieții îl așteptau pe cel ce avea să le povestească despre viitorul lor. Știau de la părinți că aceasta era o mare onoare pentru ei și că aici, în Africa de Sud, avea să fie pusă piatra de temelie a unei vieți pline de succese pentru ei toți.

Deși majorității acestor băieți le venise foarte greu să se despartă de familie și de prietenii din Germania, pentru ei cântărise mai mult perspectiva unei aventuri într-o țară străină, îndepărtată.

Bărbații care se înșiraseră, cu brațele încrucișate la spate, de-a lungul pereților albi își plimbară privirile printre rândurile tinerilor, îndemnându-i să facă liniște. Rezultatul fu doar pe jumătate cel dorit. Tinerii șușoteau și râdeau înfundat, emoționați.

Privirile li se îndreptau iar și iar spre imaginea metalică, supradimensională – ce măsura în jur de doi metri – de pe partea frontală a aulei, îmbrăcată în lambriuri deschise la culoare. Făceau presupuneri în șoaptă, ce anume ar fi putut însemna cercurile acelea de la colțurile zvasticii negre.

Ușa se deschise; în încăpere își făcu apariția un bărbat de vreo cincizeci de ani, purtând un costum alb din in. Șușotelile amuțiră pe dată. Urmărit de cincizeci de perechi de ochi tineri, acesta trecu cu pași grăbiți pe lângă

peretele frontal, până ajunse într-un loc de unde putea fi văzut de toată lumea.

Privi la tinerii din fața lui câteva secunde bune, în timp ce ventilatoarele din tavan își făceau în continuare treaba inutilă, cu un zgomot foșnit. Privirea sa se deosebea în mod vizibil de cea a celorlalți bărbați din încăpere.

Evalua și era curioasă, autoritară și totuși deloc neplăcută.

Dădu apoi din cap. Părea mulțumit de cele văzute.

— Bună dimineața, tinerii mei domni, vorbi el cu o voce puternică, fermă. Sper că ați avut o călătorie agreabilă. Vă urez bun venit pe proprietatea mea și sper să aveți o ședere plăcută, în ciuda arșiței.

Cuvântarea aceasta formală îi făcu pe unii să zâmbească stânjeniți. Bărbatul acesta îi trata de la egal la egal, ca pe niște adulți.

— Citesc în privirile dumneavoastră o nerăbdare crescândă. Ați vrea să aflați, în sfârșit, de ce vă aflați aici, iar eu nu voi prelungi suspansul.

Zâmbetul lui exprima simpatie.

— Numele meu este Hermann von Settler. Mai multe despre mine veți afla – și sper că fiecare dintre voi o va face – mai târziu.

Ați fost aleși cu grijă din mii de tineri. Această selecție este obligatorie, căci avem nevoie doar de cei mai buni. Sunteți cu toții tineri germani catolici, în vârstă de treisprezece – paisprezece ani proveniți din familii cu renume impecabile. V-ați remarcat prin trăsături de caracter deosebite și o inteligență ieșită din comun. Conform dorinței părinților dumneavoastră, vă aflați astăzi în fața mea și ați lăsat în urma voastră, acasă, prieteni și locuri cunoscute pentru a veni în întâmpinarea unui viitor care vă este, deocamdată, necunoscut. Eu voi îndepărta această necunoscută.

Expresia feței lui von Settler se schimbase. Zâmbetul prietenos dispăruse, făcând loc unei expresii, dacă nu severe, cu siguranță serioase.

— În cursul următoarelor două zile voi purta câte o discuție cu fiecare dintre voi. După aceasta, îmi veți spune dacă am ales bine sau nu. Dacă ajungeți la concluzia că nu sunteți potriviți pentru misiunea importantă pentru care v-am selectat, sunteți liberi să plecați imediat și să uitați toate acestea. Dacă însă veți decide în favoarea cauzei noastre și veți accepta responsabilitatea dumneavoastră fața de tot restul lumii, va fi o hotărâre fără întoarcere. Puteți să priviți aceasta ca pe jurământul întru veșnicie al unui confrate dintr-un ordin călugăresc.

De data aceasta cu chipul din nou zâmbitor, schimbă priviri cu bărbații înșirați la perete, își drese vocea și își vârî mâinile adânc în buzunarele pantalonilor de in.

— În schimb, vi se vor oferi o educație excepțională, care vă va conduce spre o misiune ce implică o responsabilitate uriașă, susținere financiară considerabilă și siguranța de a face lumii întregi un mare serviciu. Există în acest moment cineva în rândurile dumneavoastră care dorește să părăsească sala?

Dintr-odată, toți băieții părură extrem de preocupați de propriii pantofi. Câte unul se mai uita pe furiș în stânga și-n dreapta, să vadă dacă ridică cineva mâna.

Hermann von Settler zâmbi mulțumit:

— Bun! Atunci, rostiți vă rog cu toții: sunt pregătit!

Urmă un murmur nedeslușit, fapt pentru care ridică uimit din sprâncene.

— Așteptam răspunsul a cincizeci de tineri. În schimb, mi-e dat să aud susurul dintr-o clasă de cursuri într-un pensionat de fete. Domnii mei, ridicați-vă în picioare! Glasul îi devenise brusc tăios; în aceeași clipă, zgomotul scaunelor împinse umplu încăperea.

— Acum vreau să vă aud spunând din cincizeci de gâtlejuri că sunteți pregătiți!

— Sunt pregătit!

Nu răsună deodată, însă foarte puternic.

Zâmbetul se instală din nou pe chipul lui von Settler, care spuse:

— Luați loc! Îndată ce se făcu din nou liniște, continuă.

— Împreună cu câțiva domni influenți și de mare însemnătate am înființat, acum un an, Frăția Simoniștilor. Conceptul de simonie provine de la numele magului biblic Simon Magus, care a vrut să aibă parte de harul divin al lui Petru contra unei sume de bani.

Simonia denumește vânzarea unei funcții sfinte, a unei ceremonii sau a unui obiect sfânt. Ca și numele frăției, titlul pe care îl port și pe care-l vor purta toți viitorii conducători ai simoniștilor amintește de mag – Magus! făcu o pauză pentru ca sunetul numelui să-și facă efectul. În spatele meu, pe perete, puteți vedea simbolul nostru. În forma sa inițială, acesta amintește de zvastică, la fel cum ideea de bază a celui care este asociat irevocabil cu acest simbol este cuprinsă în ideologia noastră. Observă cu interes, pentru câteva secunde, reacția de pe fețele tinerilor la menționarea lui Adolf

Hitler; abia apoi continuă. Dacă priviți cu mai mare atenție, veți observa că liniile sunt întrerupte la un moment dat și astfel simbolul în totalitatea sa este altul. La fel, domnii mei, este și calea noastră alta decât cea a lui Adolf Hitler, iar rezultatul nostru va fi altul. Țelul pe care ni l-am propus este acela de a uni toate națiunile din lume sub o singură conducere, indiferent dacă sunt negre sau albe, sărace sau bogate: aceasta este singura modalitate de a trăi în relații de pace unii cu alții.

Tinerii se priviră unii pe alții, iritați. O singură conducere? Nu eșuase oare, și încă lamentabil, o încercare în această direcție, cu puțin timp în urmă? Se pregătea un nou război? Moarte și suferință? Nopți în buncăre înguste, întunecate, cu femei care se roagă, cu groaza care te face să te scapi în pantaloni, cu incertitudinea propriei vieți de la un minut la altul? Cu o lume de fiecare dată mai îngrozitoare când părăsești buncărul?

Hermann von Settler păru să intuiască sentimentele tinerilor. Ridicând brațele cu un gest împăciuitor, vorbi mai departe, pe un ton liniștit.

— Permiteți-mi să o iau de la capăt și veți înțelege despre ce este vorba. Fiecare dintre dumneavoastră a trăit grozăviile războiului și înfrângerea lamentabilă pe care ne-a adus-o. Eu însumi am participat în acest război, am luptat pentru patrie ca general al trupelor de asalt SS. Când majoritatea „vechii noastre gărzi” a căzut pe Frontul de Est, s-a coborât brusc ștacheta standardelor pentru acceptarea în rândul unității germane de elită. Practic, s-a dat acces liber. În 1944, eram șase sute de mii de inși în putere. Luați însă aminte la componența noastră! Apoi scoase un bilet din buzunar și citi:

— În trupele armate SS au servit olandezi, britanici, elvețieni, norvegieni, danezi, finlandezi, suedezi, francezi, letoni, estoni, ucraineni, croați, flamanzi, valoni, bosniaci, italieni, albanezi, turco-tătari, azeri, români, bulgari, caucazieni, ruși, unguri și chiar câțiva indieni. Conducerea supremă a fost însă mereu germană.

Biletul dispăru din nou în faldurile largi ale buzunarului de la pantaloni.

— Ce vreau să spun cu asta? Ei bine, pentru niște minți inteligente, așa cum vă și consider, acest trecut permite tragerea unor concluzii. Unu: ideea unirii multor națiuni, chiar a tuturor națiunilor, sub o conducere unică este perfect realizabilă. Doi – extrem de important: războiul este cea mai proastă cale de a o realiza.

Sentimentul de ușurare resimțit de băieți în urma acestei afirmații era aproape palpabil.

— Domnii mei, ideile inițiale ale lui Adolf Hitler au fost geniale, el însă nu a fost, la urma urmei, altceva decât un simplu scandalagiu cu suflet meschin.

Țelul i-a fost măreț, dar, din păcate, nu și l-a atins prin forță și nici nu a fost destul de inteligent să înțeleagă că drumul cel mai scurt este prea rar cel bun. Mai există o cale, care însă cere mai mult de câțiva ani. În schimb, succesul este ca și garantat.

Von Settler se întoarse și privi simbolul. Rămase așa, cu spatele la băieți, preț de câteva secunde bune, fără cea mai mică mișcare, ca și cum s-ar fi rugat reprezentării aceleia aducând a zvastică. Tăcerea se așternu în încăperea spațioasă ca un văl apăsător. Când se întoarse brusc cu fața, reluându-și totodată vorba cu glas puternic, unii dintre băieți tresăriră, luați prin surprindere.

— În acest punct intră și Biserica în joc. Cum adică Biserica, vă veți întreba? Ei bine, vă voi explica. Churchill, Hitler și cum s-or mai fi numind – nume mari. Au dreptul să își spună cuvântul, pentru o vreme, dar, până să-și dea seama, sunt uitați, dispar laolaltă cu cu politica lor. Însă oamenii Curiei Romane, conducătorii cu semnul crucii de aur în piept, rămân zeci de ani aceiași. Nu sunt schimbați prin voturi, nu li se ia puterea. Nicio lovitură de stat nu îi afectează. Abia după ce au împlinit o anumită vârstă sunt eliberați din funcție de alții mai tineri, dar și aceia sunt din rândurile lor. Aceștia duc aceeași politică de sute de ani încoace. Domnesc peste 360 de milioane de „credincioși” din toate țările lumii. Acest tezaur de care dispun repartizat în întreaga lume e de proporții uriașe. Domnii mei, trecutul ne-a dovedit în mod neîndoielnic că istoria nu se scrie cu războaie. Nici cu bani și legi economice; nu, ci cu credință. Oamenii cu adevărat puternici în această lume nu sunt marionetele care își spun președinți sau conducători de stat. Nu, adevărata putere e deținută de oameni în vârstă, îmbrăcați în cele mai fine mătăsuri. Ei poartă aur și nestemate și, oriunde își fac apariția, poporul îngenunchează, supus ca un câine. Îl imploră să le dea iertarea păcatelor lor meschine în schimbul unei politici de amploare.

Făcu din nou o scurtă pauză, lăsându-și privirea să alunece peste tinerii care ședeau nemișcați pe scaune.

— În trecut, Biserica a strâns o comoară, printre altele, prin comerțul cu relicve și negoțul cu indulgențe și, în tot acest timp, a știut să își sporească necontenit averea. Vom avea grijă ca această avere, împreună cu puterea

economică și politică ce rezultă din ea, să fie folosită cum trebuie. În cazul în care vă veți hotărî să rămâneți, veți începe de săptămâna viitoare cursurile în cadrul unui internat german, înființat aici special pentru dumneavoastră. Veți fi educați în vederea unui bacalaureat de elită. La final, drumurile vi se vor despărți, însă aveți cu toții unul și același scop. Veți studia teologia la universități diferite și veți fi pregătiți în cadrul unui seminar teologic pentru acea parte din misiune pe care o veți reprezenta, în cele din urmă, în exterior. În tot acest timp, veți avea în preajmă persoane de contact care vor fi zi și noapte la dispoziția dumneavoastră și la care veți putea apela cu orice fel de întrebare sau problema. Cu o astfel de pregătire și de susținere nu mai este nimic care să stea în calea unei cariere strălucite în cadrul organizației bisericești. Cu ajutorul nostru, unii dintre dumneavoastră vor ajunge în cele mai înalte secțiuni ale Curiei Romane. Vă numărați printre cei aleși să simtă în propriile mâini această incredibilă putere. În sfârșit, veți folosi această „putere lăsată de Domnul” în scopul reformării Bisericii pentru cauza noastră. Susținuți de banii și puterea Bisericii Catolice, vom uni credincioșii din întreaga lume într-o singură națiune. Sub conducerea noastră.

Pauza.

— Cu dumneavoastră în frunte!

Pauză lungă.

Când își reluă vorba, glasul îi coborî, deveni mai încet. Și, aproape cu venerație, exclamă:

— Dumneavoastră, domnii mei, veți stăpâni atunci lumea!

Ușa se deschise ca la un semn și un șir nesfârșit de bărbați în pantaloni kaki își făcură apariția în încăpere.

— Veți primi acum câte un însoțitor care vă va conduce acasă și vă va ajuta se vă abțineți de la orice discuție cu alte persoane, pentru a reflecta în liniște. Glasul lui Settler deveni mai puternic. Motivul este foarte simplu. Pentru discuția finală pe care o voi purta cu fiecare dintre voi, vreau să aud părerile voastre individuale, și nu rezultatele unei discuții în grup. Este o decizie prea importantă pentru a vă putea permite să vă lăsați influențați unul de altul. Dacă veți dori să beți o bere sau să fumați o țigară, adresați-vă însoțitorului dumneavoastră. Acesta vă va aduce tot ce doriți.

Băieții se uitară unii la alții cu ochi mari. Bere? Țigări? Dacă i-ar fi prins acasă cu așa ceva…

La scurt timp după acestea, din curtea mare, cu nisip, încadrată în formă de U de clădirea principală, de clădirea nouă cu aula mare și, vizavi, de clădirea pentru personal, se ridicau nori deși de fum albastru de țigară.

•

Discuțiile cu tinerii urmau toate același model. După ce afla numele respectivului, von Settler îi punea întrebări generale privind activitățile din timpul liber, dorințele în legătură cu o carieră, relația cu părinții. Apoi dorea să-i afle părerea despre războiul ce se încheiase, despre politica nazistă și despre Biserică. În timpul discuțiilor, își lua notițe într-un carnețel maro.

După vreo cincisprezece minute, adresa întrebarea finală:

— Peter Federspiel[1], sunteți pregătit să vă alăturați nouă și să vă angajați o dată pentru totdeauna că veți servi cauza noastră?

— Da!

— În cazul acesta, vă voi ruga să vă ridicați în picioare. Ridicați brațul drept și repetați după mine. Eu, Peter Federspiel, mă angajez prin acest sfânt jurământ să servesc mereu, cu toată loialitatea și în mod corespunzător cauza simoniștilor și, în calitate de discipol ascultător, să fiu gata în orice moment să respect acest jurământ cu propria viață.

După rostirea jurământului trebuia semnat un act care spunea, în linii mari, cam același lucru, iar la sfârșit, la un semn al lui von Settler, intra însoțitorul, care îl conducea pe noul membru al frăției în locuința sa temporară.

Discuțiile urmau, fără excepție, același model.

Era deja după-amiază târziu, iar băiatul blond care tocmai luase loc pe scaunul din lemn era penultimul din acea primă zi de întrevederi.

Ca de fiecare dată, von Settler se lăsă ușor pe spate, scrutându-l timp de câteva secunde pe partenerul său de discuție. Majoritatea băieților răspundeau la aceasta privind în jos sau inspectând din priviri mobilierul biroului confortabil. Acesta era altfel. Privirii examinatoare a ochilor cenușii glaciali el îi răspunse cu o privire dârză.

— Care-i numele dumneavoastră, tinere? îl întrebă von Settler.

Băiatul aruncă o privire scurtă pe birou, unde se afla o mapă galbenă pentru documente. Pe copertă era trecut numele lui. Arătă cu capul în direcția actelor.

— Numele meu este von Keipen.

Von Settler trecu cu vederea această mică provocare.

— Von Keipen, da. Tatăl dumneavoastră este un om de seamă.

— Este în vârstă și nu pricepe că războiul s-a încheiat, răspunse Friedrich cu o voce fermă.

Ochii lui von Settler se îngustară.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Trăiește în lumea lui construită din lozinci naziste și nu vrea să recunoască faptul că cel de-al treilea Reich e istorie.

— Astea-s vorbe grele, tinere! Vă urâți tatăl?

— Nu, îl iubesc, doar este tatăl meu. Dar nu îl respect.

— Cum ar trebui să fie pentru a vă putea câștiga respectul?

— Dumneavoastră aveți cumva vreun fiu?

Von Settler ridică uimit din sprâncene.

— Nu, nu am copii, răspunse el. Nu am avut timp pentru căsătorie. Războaiele și această organizație mi-au cerut toată atenția. Dar ce-are asta de-a face cu întrebarea mea, von Keipen?

— El v-ar respecta cu siguranță.

— Ce interesant! Și ce anume la mine v-a făcut să ajungeți într-un timp atât de scurt la concluzia asta?

— Vă cred în stare să vă atingeți scopul.

— Asta înseamnă că vă veți angaja pentru cauza noastră?

— Da, o voi face.

Răspunsul lui Friedrich răsună hotărât, fără umbră de îndoială.

— Ce alte motive mai aveți pentru acest pas care vă va schimba viața? vru să știe von Settler.

— Viața mea a luat o turnură radicală de când am ajuns aici.

— Hm. La ce anume vă referiți?

Friedrich reflectă o clipă, apoi spuse:

— Vreau să rămân în viață!

Von Settler râse mirat.

— Asta ce vrea să însemne? Ce legătură are supraviețuirea cu decizia dumneavoastră de a vă alătura noua?

De data asta, băiatul plecă privirea. Însă doar pentru o clipă scurtă, după care privi adânc în ochii celuilalt. Răspunse cu un glas foarte calm și calculat:

— Tot ce ne-ați spus azi-dimineață se poate realiza doar în contextul în

care nicio vorbă nu părăsește cercul nostru. Dacă ați vorbit serios în legătură cu planurile dumneavoastră, nu vă puteți permite să riscați ca un băiat de paisprezece ani să se întoarcă la el acasă deținând aceste informații.

Se priviră câteva secunde bune, ca și cum ar fi încercat să vadă care dintre ei va rezista mai mult așa.

În sfârșit, von Settler zâmbi.

— Friedrich, sunteți un tânăr remarcabil. Ceea ce, bineînțeles, nu vrea să însemne că aveți dreptate cu teoriile dumneavoastră. La urma urmei, nu suntem o bandă de ucigași de copii. Luă în mână dosarul cu acte și îl deschise. Răsfoindu-le, le ținea în așa fel încât Friedrich să nu poată trage cu ochiul. Profesorii din Germania vă descriu ca fiind deosebit de inteligent. Tot aici scrie că sunteți un tânăr dificil. Un solitar retras, fără prieteni. Sunteți sigur că vă veți putea adapta aici?

Băiatul dădu afirmativ din cap, fără să-și schimbe expresia feței.

— Voi lua parte la toate acțiunile. Trebuie să semnez ceva?

Von Settler dădu gânditor din cap după câteva secunde și puse actele înapoi pe birou.

— Ridicați mâna dreaptă și repetați după mine…

•

La scurt timp după aceea, când însoțitorul lui Friedrich apăru în încăpere, von Settler spuse:

— Gata cu discuțiile pe ziua de azi. Continuam mâine, de la opt dimineața.

Când cei doi ieșiră, închizând ușa în urma lor, își luă carnețelul maro și pe o pagină albă scrise în centru, cu litere mari: „Friedrich von Keipen”, cu trei semne mari de exclamație. Închise apoi carnețelul, se rezemă cu spatele de spătar și privi fix la biroul din față.

„Tu ești acela, Friedrich von Keipen. O știu sigur!”

Se ridică de pe scaun și, cu un zâmbet satisfăcut pe chip, părăsi încăperea.

•

Doar unul dintre băieții cu care purtă discuția a doua zi spuse că își dorea să se întoarcă acasă, la părinții lui, și, mai încolo, să devină veterinar.

Von Settler se arată înțelegător și promise să se ocupe de îndată de călătoria de întoarcere a acestuia.

Spre sfârșitul celei de-a doua zile, fostul locotenent Johannes Gerber, ce

se afla în vila sa scăpată din bombardamente, de la marginea orașului Köln, primi înștiințare din Africa de Sud că, din păcate, fiul său își pierduse viața în urma unui accident tragic.

•

Băieții își petrecură dimineața de miercuri vizitând imensa proprietate unde erau găzduiți.

Friedrich află de la însoțitorul sau că familia lui von Settler adunase o avere uriașă din comerțul cu diamante.

În 1872, când apăruseră primele zvonuri despre descoperirile de diamante, bunicul lui Hermann von Settler își luase soția și copilul – tatăl lui Hermann avea pe atunci patru ani – și venise din Germania în Kimberley.

Asemenea altor mii de aventurieri veniți din toate părțile lumii, Wilhelm von Settler voise și el felia lui de tort. Însă, spre deosebire de majoritatea celorlalți, el nu se tăvălise pe pământul prăfos în speranța marelui noroc.

Își construise cortul și așteptase. Când vreunul avea noroc de-o piatră prețioasă, era îndată lângă el și i-o cumpăra. Majoritatea personajelor triste de pe-acolo n-aveau idee de valoarea a ceea ce găsiseră. Astfel, von Settler cumpărase la început diamante la prețuri incredibil de avantajoase, vânzându-le apoi scump. În câteva luni, el câștigase mai mult decât cei care se istoveau câte șaisprezece ore pe zi în mizeria aceea. Și astfel a pus fundația acelei averi pe care generațiile von Settler o sporiseră, de atunci, încontinuu.

Mama lui Hermann murise în timpul lăuziei, iar angajații mai în vârstă, majoritatea negri, afirmau că tatăl îl învinuise pe fiu de această moarte. După o copilărie lipsită de dragoste și căldură, acesta fusese trimis, în 1909, în Germania, la unchiul din partea mamei. Aici îl prinse începutul primului război mondial când, după un bacalaureat timpuriu, susținut la vârsta de șaptesprezece ani, se înrolase în armată.

După încheierea războiului, în 1918, renunță la gradul de comandant și își reluă statutul de civil, începându-și totodată studiile la Universitatea Humboldt din Berlin.

Nimeni nu știa exact ce anume studiase, dar trebuie să fi avut legătură cu politica.

În 1922, la numai cincizeci și patru de ani, tatăl lui decedase în urma unui atac de cord.

Hermann se întorsese în Africa de Sud, unde preluase cârma afacerii de familie. Conducea firma cu o mână de fier și era temut în rândul angajaților.

În cursul crizei economice din anii ’20 și ca urmare a descoperirii de zăcăminte de diamante în Australia, India și Canada, scăzu din ce în ce mai mult prețul diamantului brut pe piața mondială; totuși, averea pe care o adunase bătrânul von Settler sporea, în ciuda scăderii profitului.

În anii ’30, când începu să se contureze nazismul în Germania, el lăsă afacerea pe mâna surorii sale Hedwig, cu doi ani mai în vârstă decât el, și se alătură NSDAP din Germania.

În 1945, după încheierea războiului, reapăru ca din senin în Kimberley, împreună cu alte opt personaje controversate.

Hedwig, sora lui, murise cu doar câteva săptămâni în urmă de aprindere la plămâni într-un lagăr de internare în apropiere de Pretoria. Fusese trimisă acolo împreună cu mulți alți germani după ce, în 1939, parlamentul sud-african hotărâse, la limita voturilor, să renunțe la neutralitatea statului și să intre în război de partea Marii Britanii.

Strălucirea inițială a proprietății familiei von Settler avusese de suferit, însă bunurile le rămăseseră neatinse, deoarece, în ciuda situației politice, familia se afla în relații bune cu cei mai importanți reprezentanți ai economiei și a politicii sud-africane.

În lunile următoare, Hermann recrutase în jur de treizeci de tineri, cu toții de origine germană. Nimeni din afara echipei nu le aflase misiunea. Purtau uniforme de culoare kaki și, în cea mai mare parte a zilei, nu erau de găsit. Către seara, când se întorceau pe proprietate, erau murdari din cap până-n picioare și arătau foarte obosiți. Cu timpul, ceilalți angajați se obișnuiră cu aparițiile acestea fantomatice, al căror număr creștea în continuare. La câteva luni înainte de venirea celor cincizeci de tineri din Germania, aceștia începură să-și petreacă zile întregi pe proprietate: pregătiră camere noi în fosta clădire pentru personal și ridicară încă o clădire lângă cea principală – o clădire cuprinzând doar o sală mare. În această sala băieții ascultaseră discursul lui von Settler.

•

În zilele ce urmară, tinerii începură să se mai cunoască unul pe altul. Se născură simpatii și, în scurt timp, se formară grupulețe care își petreceau timpul împreună. De aceste grupulețe țineau, în mod automat, și însoțitorii

permanenți ai băieților. Aceștia erau omniprezenți, afișau o atitudine relaxată și tinerească și aveau acces la orice le-ar fi dorit inima. Plini de bunăvoință, ei procurau și împărțeau țigările mult dorite.

Totuși, se arătau reținuți când era vorba de întrebări legate de frăție. Răspunsul stereotip suna inevitabil: „Profesorii vă vor spune în curând tot ce doriți să știți”.

Din când în când, câte unul dintre ei se făcea nevăzut, pentru a se găsi, câteva secunde mai târziu, față-n față cu von Settler, căruia îi dădea raportul.

Friedrich era singurul care nu aparținea nici unuia dintre aceste grupuri. Iar aceasta nu pentru că nu l-ar fi dorit nimeni în vreun grup. Dimpotrivă, aproape toți îl invitaseră la un moment dat să facă și el una sau alta cu ei.

Friedrich însă refuzase de fiecare dată pe un ton prietenos, dar hotărât, așa încât, în nu mai mult de două zile, își câștigase reputația unui singuratic misterios.

Cea mai mare parte a timpului și-o petrecea cu Hans, însoțitorul său. Asemenea majorității colegilor lui, și acesta slujise mai demult în subordinea lui von Settler. Deseori, cei doi zăceau ore întregi la umbra unui copac, discutând despre Germania și despre războiul ce se încheiase, iar băiatul își dădu repede seama că, pe plan intelectual, îi era superior partenerului sau de discuții. Friedrich reușea de fiecare dată să obțină informații de la acesta prin întrebări indirecte, formulate iscusit.

Așa, de exemplu, într-o seară de vineri, stând ei doi pe treptele clădirii principale, cu paharele de suc de portocale proaspăt în mână, Friedrich clătină deodată din cap și spuse:

— Dacă mi-ar fi spus cineva acum câteva zile că îmi voi da bacalaureatul pentru a studia apoi teologia, i-aș fi spus fără-ndoială că este nebun. Dar este oarecum o nebunie dacă te gândești că o mână de tineri cu rezultate bune la școală și, poate, studii aprofundate de teologie ar fi de ajuns să clatine întreaga instituție a Bisericii Catolice.

Hans zâmbi cu un aer de cunoscător.

— Nu vorbim de o mână de tineri. Sunteți cincizeci – patruzeci și nouă – și, într-o jumătate de an, urmează alți cincizeci și, după încă o jumătate de an, următorii… Amuți, privind rânjetul de pe chipul băiatului. N-ai auzit niciun cuvânt, rosti el, tăios. Dacă ar ști domnul von Settler că eu…

Friedrich îl bătu liniștitor pe umăr.

— E-n regulă, Hans. Nu voi zice nimic. Așa deci. Vom fi o armată întreagă.

— Chiar așa, tinere curios. Veți face parte dintr-o armată adevărată. Armata Simoniștilor.

Vocea venea din spatele lor, iar Friedrich știu pe dată a cui era.

Hans sări speriat în picioare și bâigui:

— Domnule von Settler, nu am vrut, adică…

— E-n ordine, Hans. Cred că am să port o discuție cu domnul von Keipen. Poate voi reuși eu să-i satisfac setea de cunoaștere.

Hans luă un aer milităresc.

— Desigur, domnule von Settler.

Făcu apoi stânga-mprejur, plin de zel, și o luă în direcția camerelor de locuit.

Von Settler se așeză pe trepte lângă Friedrich – acesta luă liniștit o înghițitură de suc – și își plimbă privirea peste terenul imens care începea cam la cincizeci de metri în spatele locuințelor.

Soarele, un glob portocaliu, aluneca rapid spre orizonturi, dând senzația unei mișcări palpabile. Razele își pierduseră într-atât din intensitate încât te puteai uita cu ochiul liber la lumina lor. Culorile păreau să se prelingă în cascade nevăzute spre orizont, pictând o fâșie de ceață roșiatică în zare. Fără să-și abată privirea de la acest spectacol, von Settler vorbi:

— Copilăria mea e atât de îndepărtată încât nu-mi mai amintesc. Tinerii sunt sensibili la frumusețea naturii?

Friedrich îl privi dintr-o parte.

— Și copilăria mea e îndepărtată, domnule von Settler.

Bărbatul își desprinse privirea din depărtări și întâlni ochii lui Friedrich. Se priviră îndelung în tăcere; în cele din urmă, von Settler dădu din cap.

— Friedrich – îmi permiți să îți spun așa?

Băiatul ridică indiferent din umeri.

— E bine. Am senzația că vom petrece mult timp împreună de acum încolo și că vom deveni prieteni buni.

Dacă așteptase vreo reacție la aceste vorbe, fu dezamăgit. Friedrich îl privea în continuare cu aceeași expresie neclintită.

— Mâine-dimineață veți face cunoștință cu profesorii voștri. Sunt persoane care, la fel ca și mine, nu pot îndura să trăiască într-o Germanie înfrântă, la cheremul aliaților și al sovieticilor. Acești oameni vă vor ghida

spre un bacalaureat reușit și, în același timp, vă vor familiariza cu idealurile noastre. Veți înțelege sensul mai profund a ceea ce facem noi aici. După cum ți-a spus deja Hans, vom organiza clase noi la fiecare șase luni. Țelul nostru este ca, la sfârșitul a cinci ani de-acum încolo, deci când veți termina voi, să fi ridicat numărul elevilor la trei sute.

Friedrich reflectă scurt. Cifrele nu se potriveau.

— Cincizeci pe semestru. Dar asta înseamnă cinci sute în cinci ani, nu? întrebă el, vizibil iritat.

Von Settler clătină din cap.

— Nu putem porni de la premisa asta. Acum, că s-a încheiat războiul, sunt mulți cei care își trimit copiii la noi. Lucrul acesta se va schimba în anii care vor veni. Vechile idealuri și rușinea războiului pierdut vor fi date uitării. Putem fi fericiți dacă în trei-patru ani mai adunăm câte douăzeci de elevi pe semestru.

Friedrich fixă cu privirea paharul pe care îl ținea cu ambele mâini.

— Școala cea nouă, profesorii, tot personalul acesta – astea toate costă o avere! Aveți *atât* de mulți bani?

De data asta von Settler avu nevoie de câteva clipe de reflecție.

„Oare câte îți pot dezvălui deja, tinere?”

— Aceasta este o întrebare foarte personală, răspunse el într-un târziu, îți voi răspunde totuși. Eu unul nu sunt nicidecum nevoiaș, există însă de asemenea un rând de finanțatori în Germania și în alte țări care ne sprijină financiar. Vei afla în curând mai multe în această privință. Deocamdată este însă prea devreme.

— Aveți de gând să mă urmăriți cum mă comport și să vă decideți apoi câtă încredere puteți avea în mine, concluziona Friedrich pragmatic.

Von Settler aprobă din cap.

— Da, Friedrich, așa este!

Ciufuli cu mâna dreaptă părul blond al băiatului, apoi se ridică și intră în clădire. Friedrich învârti încet paharul cu restul de suc rămas și zâmbi.

•

Se adunaseră din nou în aulă. Era sâmbătă în zori, iar arșița apăsătoare nu învăluise încă împrejurimile.

În timp ce așteptau cu toții venirea viitorilor profesori, Friedrich era cufundat în cugetări pragmatice.

Dacă acele persoane erau aici deja de la această oră din zori, unde își

petrecuseră noaptea? Nimeni nu-i văzuse sosind cu o seară înainte. Pentru ce tot misterul acesta? Grupul care intră în încăpere îl smulse din aceste gânduri.

Erau trei bărbați și trei femei. Păreau a fi toți încă destul de tineri și simpatici. Cu excepția bărbatului palid, slab, cu ochelarii mici cu ramă din metal. Acesta îi amintea lui Friedrich de indivizii în jachete de piele care împânziseră Germania cu doar câțiva ani în urmă.

Von Settler bătu de două ori din palme, apoi se făcu liniște.

— Domnii mei, vă voi prezenta acum profesorii și profesoarele dumneavoastră. Să începem cu doamnele!

Îi făcu semn cu mâna unei tinere la vederea căreia inima lui Friedrich tresari pe neașteptate.

Nu cu mult timp în urmă, el privise fetele ca pe cea mai mare eroare în sistemul lumii, deoarece considerau tot ce era cu adevărat distractiv fie murdar, fie caraghios. De curând totuși descoperise cu uimire la reprezentantele sexului feminin anumite trăsături care le făceau dintr-odată demne de tot interesul. Toate aceste trăsături interesante păreau să se regăsească în toată minunăția lor în această tânără femeie. Chipul îngust, încadrat de părul ondulat, castaniu; ochii blânzi, căprui, trupul suplu, învolburările acelea de sub bluza albă…

Își simți fruntea umedă la baza bretonului și avu deodată o senzație nespus de ciudată.

— Cea mai nouă membră a colegiului de profesori este doamna Evelyn Greimers, vorbi Hermann von Settler. Are douăzeci și trei de ani și vă va preda germană, artă și muzică.

Evelyn Greimers zâmbi drăgălaș publicului de băieți. La vederea acestui zâmbet pur, un val de căldură cuprinse trupul lui Friedrich.

„Cât de frumoasă este, gândi el. Cât de incredibil de frumoasă!”

Evelyn Greimers se dădu câțiva pași înapoi pentru a-i face loc colegei sale, Hildegard Müller. Profesoara de geografie, plinuță și cu părul blond, avea un aer de mamă, cu obrăjorii ei rotunzi, ușor îmbujorați.

În zadar mai încercă Friedrich să-și strecoare privirea pe lângă doamna Müller asupra chipului lui Evelyn, în timp ce von Settler o prezenta deja pe a treia profesoară.

Helga Peters, de douăzeci și nouă de ani, ca și doamna Müller, le fu prezentată ca profesoară de limba engleză. Latina și religia îi reveneau

domnului Dieter Künstwald, un teolog bolnăvicios, comun, care, cu o zi înainte, își serbase cea de-a treizeci și opta aniversare. La spate, de sub părul subțire, blond-deschis, se vedea lucind deja destul de puternic pielea capului.

Individul antipatic cu ochelarii cu ramă de metal avea treizeci și cinci de ani, se numea Josef Gilmeier și avea să le predea matematică și politică – desigur, ce altceva? Urmă în sfârșit profesorul de fizică și economie, Herbert von Baltenstein, cel mai tânăr, la cei douăzeci și șase de ani ai săi. Chipul sau adolescentin și șuvițele lungi, de un blond-închis, care îi cădeau pe frunte îl făceau să pară și mai tânăr.

Von Settler le aruncă celor șase profesori o privire mulțumită și se întoarse apoi spre elevi.

— Funcția de rector al noii școli o va ocupa domnul Gilmeier, vorbi el. Potrivit instrucțiunilor mele, va avea grijă să fiți educați cu cea mai mare atenție, însă și cu o doză de severitate. Vreau să vă fie clar tuturor că nu tolerez delăsarea de niciun fel. Vă veți respecta profesorii și le veți urma instrucțiunile. Orice abatere va fi pedepsită.

Expresia de pe chipul său îi convinse pe tineri că vorbea foarte serios.

— Departe de mine orice încercare de intimidare sau amenințare la adresa dumneavoastră, însă succesul sau eșecul înaltei noastre cauze depinde în cea mai măsură de dumneavoastră. Iată de ce este nevoie de o disciplină absolută. Ne-am înțeles?

Din experiența de luni, băieții știau deja ce fel de răspuns aștepta von Settler; strigară deci aproape într-un glas:

— Da, înțeles!

Se întoarse mândru spre profesori.

— Nu sunt niște minunății? Elita germană în inteligență și caracter! Doamnelor și domnilor, să faceți din ei bărbați în spiritul frăției noastre! Herr Gilmeier, vă rog!

Noul rector păși în față și își încrucișă brațele la spate. Pe suprafața lentilelor rotunde ale ochelarilor să i se reflecta lumina neoanelor, așa încât mai mult bănuiai decât îi vedeai ochii mici.

— Subscriu celor spuse de domnul von Settler, vorbi el cu voce subțire, o notă prea sus pentru o voce de bărbat. Mă aștept la respect din partea dumneavoastră, la disciplină, sârguință și supunere totală. Dacă cineva are o problemă cu asta, îl poftesc să vină la mine. Voi găsi eu o soluție, fiți

siguri. Se prea poate să nu fie pe gustul dumneavoastră, dar va avea în orice caz rezultatul scontat. Făcu o pauză scurtă. Alte întrebări?

Băieții se uitară unii la alții. Nu ridică nimeni mâna. Niciunul nu voia să iasă în evidență.

Gilmeier dădu mulțumit din cap, pregătindu-se să se întoarcă cu spatele, când, din rândul elevilor, se auzi o voce amuzată:

— Ei, asta-i ca în armată!

Cu o repeziciune la care nu te-ai fi așteptat din partea unui bărbat cu constituția lui, acesta se învârti pe un călcâi și făcu un pas mare în direcția băieților.

— Cine a fost?

— Eu!

Băiatul stătea chiar în fața lui Friedrich. Avea o constituție puternică, arăta de șaisprezece ani, deși nu avea mai mult de paisprezece.

Gilmeier se apropie de el și se opri exact lângă scaunul acestuia.

— Cum vă numiți?

— Jürgen Dengelmann.

— Ridicați-vă în picioare când vorbesc cu dumneavoastră!

Jürgen se ridică mai greu, uitându-se în jur cu un rânjet pe față.

Gilmeier îl așteptă calm să se ridice de tot. Apoi, fără nicio avertizare, îi dădu o palmă duduitoare, de-i zvârli capul pe spate.

Urma mâinii de pe obraz se înroși pe loc.

Gilmeier se uită la băiat și îi vorbi calm, cu o voce joasă:

— Alte remarci amuzante mai aveți, tinere domn?

Jürgen privi în pământ.

— Nu, domnule Gilmeier.

— Ce bine că ne înțelegem!

Gilmeier își aranjă ochelarii pe nas cu degetul mic de la mâna stângă și li se alătură celorlalți profesori. Privirea întrebătoare pe care i-o aruncă pe drum lui Hermann von Settler primi drept răspuns un gest de confirmare din cap.

Friedrich bănuise ce avea să se întâmple încă din momentul în care îl văzuse pe Gilmeier pornind spre Jürgen astfel încât, spre deosebire de colegii săi, palma aceea nu îl luase chiar prin surprindere. Iar când profesorii, însoțiți de von Settler, porniră spre ușă, Friedrich uitase deja de Jürgen și o urmărea, cu privirea strălucitoare, pe Evelyn Greimers.

Era ceva supranatural în felul în care aceasta se mișca. Curbura spatelui evidențiată de fustă stârnea un vârtej de senzații în pieptul băiatului. „Cât de frumoasă este!” repeta mereu în gând.

Cineva îl înghionti cu degetul în piept; tresărind, văzu chiar în fața lui obrazul înroșit al lui Jürgen Dengelmann.

— Tu ce zici, von Keipen?

— Ce? Despre ce?

— Păi despre cum o să i-o întoarcem mizerabilului ăstuia. O să mi-o plătească pentru palma asta, poți fi sigur de asta!

— Ai căutat-o cu lumânarea, spuse el, recalcitrant. Ce te mai miri?

Se ridică și ieși în urma profesorilor. Cu un gest furios, Jürgen își aranjă o șuviță de păr negru și se uită în jur.

— Ce-i cu von Keipen ăsta? Lingăul ăsta vrea cumva să se dea bine pe lângă profesori?

Răspunsul consta din murmure aprobatoare, așa încât continuă:

— Tipul ăsta mi s-a părut de la început mai ciudat!

•

Luni dimineața la opt fix, băieții se adunaseră în fața intrării în școală, șoptind și murmurând; erau pentru prima dată în tot acest răstimp fără însoțitorii lor nelipsiți. Distanța până la clădirea principală măsura vreo doi kilometri; totuși se găseau încă pe proprietatea lui von Settler.

După micul dejun, când porniseră în direcția asta, într-un marș de douăzeci de minute pe drumul prăfuit și conduși doar de câțiva însoțitori, ar fi putut fi confundați cu o turmă de animale care-și vede liniștită de drum. Bărbații în uniformă îi lăsaseră în fața internatului și plecaseră imediat. Bagajele urmau să fie aduse mai târziu cu un camion și depuse în noile camere de locuit.

Internatul era format din trei clădiri principale așezate, exact ca și reședința lui von Settler, în formă de U. Spre deosebire de aulă, aceste clădiri nu fuseseră ridicate de curând, ci doar renovate. Aici fuseseră, mai demult, reședința unui fost vecin al familiei von Settler, clădirea personalului și grajduri. Cu câțiva ani în urmă, acesta își vânduse proprietatea lui von Settler și se întorsese în Olanda, țara de baștină a familiei sale.

Partea de la intrare, unde se găseau ei acum, fusese cu siguranță renovată, însă nu se pusese mare preț pe o decorare pompoasă. Pereții goi

erau zugrăviți în alb. Nu existau nicio pictură, niciun alt obiect care să mai coloreze atmosfera sterilă.

Josef Gilmeier apăru în ușă, iar șușotelile elevilor amuțiră pe loc. Își alese o treaptă a scării late din piatră care ducea la etajul întâi și își aranjă ochelarii cu degetul mic. Își începu discursul, glasul lui subțire reverberând neplăcut în încăpere.

— În numele colegiului de profesori, vă urez bun venit în noul vostru cămin. V-aș putea spune acum că mă bucur să vă văd aici, dar aceste vorbe nu ar corespunde cu realitatea. Ce vad eu acum este un grup de copii indisciplinați. Imaturi și insuficient educați. Se schimonosi la față, acrit. Nu e o imagine care îmi face plăcere. În anii ce vin, vom face tot posibilul să schimbăm acest lucru, să facem din dumneavoastră niște tineri germani care să fie demni de acest titlu. Dacă vom reuși – și vom reuși –, va fi o adevărată bucurie pentru mine să vă salut cu formula corespunzătoare.

Ca și cum ar fi avut voință proprie, mâna i se ridica din când în când, detașându-și degetul mic și aranjându-și ochelarii pe nas.

— Aici, activitatea dumneavoastră principală va fi să învățați, vorbi el mai departe. În afară de asta, există variante de activități extrașcolare. Însă acestea le vor fi oferite la alegere doar acelora de ale căror rezultate sunt mulțumit. Sunt de părere că fiecare trebuie să își câștige dreptul la distracție. Părea că îi face plăcere să își afișeze puterea în fața băieților. Va veni o vreme când mă veți urî, dar, credeți-mă, sentimentele dumneavoastră în ceea ce mă privește îmi sunt total indiferente. Cred că ne-am înțeles.

— Nici nu mai e nevoie să mai așteptăm acea vreme…

Dengelmann se afla la câțiva metri depărtare de Friedrich și totuși cel din urmă desluși foarte clar aceste cuvinte șoptite. Gilmeier se poticni o clipă și își îndreptă privirea spre grupul unde se afla și Dengelmann. Își aranjă ochelarii de câteva ori. Părea că nu știe exact cine anume rostise acele cuvinte. Spre surprinderea lui Friedrich, el nu întrebă, ci își continuă discursul.

Băieții fură împărțiți în trei clase. Astfel, le explică el, profesorii se puteau ocupa mai bine de fiecare elev în parte.

După aceasta, făcură un tur al internatului, conduși de Gilmeier. După ce vizitară clădirea școlii, cuprinzând șapte clase noi la parter și încă tot atâtea la etajul întâi, toate lăsând aceeași impresie de goliciune ca și intrarea principală, traversară curtea interioară și se îndreptară spre clădirea din

stânga din ansamblul celor trei clădiri.

Ceea ce servise odată drept locuințe pentru personal avea să le revină acum elevilor. Totuși, plimbându-se prin încăperi, Friedrich se întrebă unde avea de gând von Settler să găzduiască trei sute de elevi. Din ce putea estima el, la momentul respectiv nu ar fi avut loc mai mult de o sută cincizeci. Hotărî să se intereseze de aceasta cu prima ocazie.

În dormitoarele spațioase se găseau câte patru paturi și tot atâtea dulapuri simple, din lemn, cu uși duble. În plus, fiecare locuitor avea pregătită câte o noptieră cu o veioză. Mobilierul era nou. Dulapurile goale și saltelele fără cearceafuri dădeau camerelor un aer rece, neprimitor. Însă aceasta avea să se schimbe odată cu sosirea lucrurilor personale ale elevilor.

Pe fiecare palier exista o sală mare de baie cu câte cincisprezece dușuri și chiuvete.

Latura dreaptă a clădirii de vizavi servea drept sală de mese și bucătărie. Într-o secțiune separată, în care nu intrară, se găseau locuințele profesorilor. Accesul elevilor acolo era interzis cu desăvârșire, ținu Gilmeier să sublinieze de două ori. Profesorii locuiau acolo deja de trei luni. În tot acest timp, ei pregătiseră totul pentru cursuri. Friedrich înțelegea acum de ce nu-i văzuse nimeni venind.

După turul de recunoaștere, băieții se împărțiră în cele trei clase de la parterul clădirii repartizate lor.

Primiră mai întâi orarele pentru primul semestru de la diriginți, domnul von Baltenstein, doamna Müller și doamna Peters. În mare, aveau trei cursuri de câte două ore, unul după altul, începând cu ora opt dimineața, cu două pauze de câte zece minute. Urma prânzul comun. După-amiaza urmau două ore de sport, politică actuală sau religie practică.

La întrebarea unui coleg din clasa lui Friedrich în legătură cu definiția noțiunii de „religie practică”, domnul von Baltenstein răspunse zâmbind.

— Înainte de toate, să vă rugați și iar să vă rugați. Ca să vă intre în obișnuință. Pe lângă asta, veți învăța despre organizarea și procesele din cadrul Vaticanului. Și prin aceasta nu mă refer la versiunea care se predă de obicei la celelalte școli. Domnul Künstwald vă va explica modul real de funcționare a Curiei Romane. Veți vedea cât de puțin au toate acestea în comun cu versiunea oficială.

Până să termine de mâncat, bagajele lor fuseseră aduse deja și distribuite în camere. Colegii de cameră ai lui Friedrich, Hanno von Kerling și

Siegfried Pausch, păreau destul de simpatici. Christian Gamper, prâslea printre ei, la cei treisprezece ani ai săi, fu primul care așează o fotografie pe noptieră. Era poza unui cuplu mai în vârstă, probabil a părinților lui, împreună cu o fată. Christian își trecu, tandru, un deget peste poză; în clipa aceea, Friedrich se întoarse brusc cu spatele.

„Ce papă-lapte”, își spuse în sinea lui.

7 MAI 1951

Von Settler îl învoise de la ora de sport de după-amiază și îl chemase la el. Friedrich plecase imediat după masa de prânz.

În timp ce mergea prin regiunea sărăcăcioasă, ridicând cu fiecare pas praful uscat, se gândi pentru prima oară după mult timp la Germania și la familia lui.

Schiță un zâmbet amar. Familie! Exista o femeie căreia îi spunea mamă. În cele mai multe zile i-ar fi putut spune și mătușă sau bunică, căci pentru ea ar fi fost totuna.

După ce, la scurt timp de la izbucnirea războiului, cunoscutul colonel Peter von Keipen își luase fiul cel mare în armată, care fusese ucis în prima săptămână de război în Polonia, rachiul o transpusese pe mama lui într-o permanentă stare de binecuvântată uitare. Pe tatăl său, Friedrich îl cunoscuse numai ca vizitator ocazional în timpul permisiilor. În scurtul timp pe care îl petreceau împreună, colonelul îl așeza pe genunchi și îi povestea cât de nobil este să lupți pentru patria ta și că el, Friedrich, va purta cu mândrie uniforma Armatei Germane când va fi suficient de mare. Atunci ar fi fost de mult pace și Germania atât de mare încât un băiat așa de mic nici nu-și putea imagina.

Când se instaură pacea, aducând cu sine o Germanie minusculă și dezbinată, colonelul von Keipen nu pierduse numai războiul, ci își pierduse și mințile.

În timp ce, într-o lume cețoasă cu un orizont de sticle goale, nevasta lui bolborosea nenumărate conversații cu fiul ei ucis, viața colonelului von Keipen se derula în pivnița. Acolo purta de unul singur, îmbrăcat în uniformă și cu crucea de fier în jurul gâtului, vestite bătălii în numele celui de-al treilea Reich.

Familie! Ce-o însemna acest cuvânt pentru ceilalți tineri de vârsta lui? Pentru el era ceva rușinos pe care îl lăsase în urmă. De când se afla în Africa de Sud, nu primise nici măcar o scrisoare de la părinții lui și nici el nu încercase să ia legătura cu ei. Așa trebuia să și rămână. Friedrich încetă să-și mai facă gânduri în această privință.

Ajunsese la un tufăriș prin care trecea o potecă îngustă. Când trecuseră pe aici prima oară, un însoțitor le povestise că în tufișuri ca acesta există un tip periculos de căpușe care pot contagia oamenii cu boli grave. Friedrich avu deci grijă să atingă cât mai puține crengi ce atârnau foarte aproape de sol în drumul său. Nu îi era teamă de țânțari și totuși fu bucuros când, în sfârșit, lăsă în urmă tufișurile acelea.

Pe la jumătatea potecii din tufișuri, lungă de vreo sută de metri, lui Friedrich îi apăru în cale, din direcția opusă, Jürgen Dengelmann. Se opriră amândoi abia când ajunseră la un pas unul de celălalt. Jürgen era cu jumătate de cap mai înalt ca Friedrich, cu o constituție mult mai puternică.

— Salut, von Keipen, îl întâmpină el, iar rânjetul îi era de-a dreptul neobrăzat. Ce coincidența să te întâlnesc chiar aici! Te-a chemat tata von Settler și pe tine?

Friedrich îl privi calm și dădu afirmativ din cap.

— Da, domnul von Settler a pus să fiu chemat. Dar nu cred să fie ceva important din moment ce și tu ai fost la el.

Trupul lui Jürgen se încordă, apoi șuieră la el:

— Von Keipen, n-ai lăcăt la gură. Ai grijă să nu te alegi odată cu un ochi învinețit!

Friedrich dădu din cap într-o doară.

— Am să mă gândesc la asta, Jürgen.

Cu aceste cuvinte, își reluă mersul pe lângă Dengelmann. Ajungând în dreptul lui, acesta îl apucă de braț și îl opri.

— Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să încheiem treaba asta chiar aici, spuse el, părând deosebit de serios.

Friedrich se uită întâi la mâna mare care îl ținea strâns, apoi îl privi pe Dengelmann drept în ochi și vorbi, fără cel mai mic semn exterior de emoție:

— Dacă ai avea în cap măcar jumătate din ce ai în brațe, ai fi scutit de multe lucruri. Ce crezi că o s-o întâmple cu noi dacă ne luăm la bătaie aici? Ai pățit-o odată cu Gilmeier. Pare să-ți lipsească orice urmă de capacitate de a învăța din greșeli. Iar acum dă-mi drumul.

Rostise ultima propoziție cu glasul scăzut. Chipul lui Dengelmann tresări pentru o clipă, afișând nesiguranță. Totuși, rânji din nou.

— Ți-e teamă, von Keipen? Așa, ca să știi și tu: mi-e absolut indiferent ce face Gilmeier. Cred că o să-ți ard în sfârșit câteva acum, pe loc. Am

așteptat destula vreme momentul ăsta.

Îi eliberă brațul lui Friedrich, se dădu un pas în spate și ridică brațele, gata de luptă.

— Ei, hai odată!

Friedrich nu răspunse gestului provocator. Îl privi un timp, calm, pe Jürgen; vorbi apoi cu glas ferm:

— O dată să mai pui mâna pe mine, Dengelmann, acum sau oricând de-acum înainte, și o vei regreta pentru tot restul vieții tale.

Pe chipul lătăreț se imprimă din nou nesiguranța. De data aceasta însă nu mai dispăru atât de repede.

— Și ce-o să faci, von Keipen? O să mă spui lui tata von Settler? Sau lui Gilmeier? întrebă el, iar din voce îi pierise orice urmă de superioritate.

— Nu, răspunse Friedrich simplu, privindu-l în continuare în ochi.

Vedea pur și simplu lupta interioară a lui Jürgen și își dădu seama ce avea să urmeze.

După câteva secunde, Dengelmann își coborî brațele și încercă să afișeze același rânjet dinainte; de data aceasta, reuși să facă doar o grimasă.

— Eh, ce contează, spuse el.

— Nu merită să-mi mânjesc mâinile pentru tine, von Keipen.

Spunând acestea, făcu stânga-împrejur și își continuă drumul spre internat.

Friedrich se întoarse și îl privi din urmă până ce dispăru la o cotitură a potecii. Dengelmann nu se uită nicio singură dată înapoi.

•

Față în față cu von Settler, în biroul acestuia, în uniforma un pic prăfuită de pe drum, Friedrich nu se mai gândea la incidentul cu Jürgen Dengelmann.

Imediat după deschiderea anului școlar, băieții primiseră câte trei rânduri de haine. Uniformele – pantaloni scurți kaki și cămăși cu epoleți și clape duble la buzunarele de la piept – semănau foarte bine cu cele ale însoțitorilor lor.

Între timp, majoritatea primiseră deja al doilea rând de pantaloni și cămăși, deoarece primul le rămăsese mic.

— Friedrich, a venit vremea să purtam o discuție, începu Hermann von Settler. Te-am observat un timp de la distanță. Deși ne vedem rar, știu totul despre tine până în cele mai mici detalii. Ești de departe cel mai bun elev

din clasa ta. În catalog îți apare un zece după altul și ai fi cel mai bun din această școală – care, la urma urmei, numără până acum aproape două sute de elevi – dacă nu ar fi acea notă de șapte. Dengelmann ăsta din clasa S-1-c are, ce-i drept, câte un nouă la matematică și la fizică, însă nu îi apare niciun opt sau șapte în foaia matricolă. Astfel încât, după medie, el este cel mai bun. Pentru ce ești atât de slab chiar la religie? Doar știi cât de importantă este nota la această materie. Care este motivul?

Friedrich îl privi drept în ochi.

— La anul voi avea și la religie zece, domnule von Settler.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă că o poți face, dacă vrei. Dar de ce abia la anul?

— Pentru că nu mă interesează materia, răspunse Friedrich.

Von Settler se lasă, greoi, înapoi pe scaun, respirând zgomotos. Lui Friedrich i se păru că îi ghicește o umbră de dezamăgire în privire.

— Având în vedere că ai să studiezi teologia, acesta nu este cel mai bun punct de plecare, observă von Settler.

— Știu! Tocmai de aceea îmi voi îmbunătăți rezultatele. Pot totuși să fiu foarte sincer cu dumneavoastră?

Mai-marele frăției aprobă tăcut din cap.

— Nu mă interesează materia. Doar dățile când nu ne rugăm găsesc că e bună de ceva ora de religie practică, cea de după-amiază. Consider deosebit de interesant tot ce ne povestește domnul Künstwald despre Vatican. Mișcările strategice pe plan politic și economic ale Curiei Romane sunt fantastice. Când mă gândesc că unii dintre noi vor ajunge odată acolo sus… Posibilitățile ce se deschid sunt de neînchipuit. Tocmai din această cauză sunt atât de convins de faptul că planul frăției va funcționa. Doar că nu cred că mă voi număra printre cei care o să ajungă foarte sus. Detest obiceiul ăsta muieresc de a te ruga. Principiile și legile Bisericii Catolice mi se par caraghioase. Pur și simplu nu mă regăsesc în ele. Îmi pare foarte rău, însă mă tem că vă voi dezamăgi.

Von Settler privi timp de câteva secunde chipul serios al acestui tânăr – un chip care, pe măsură ce se maturiza, căpăta trăsături tot mai aspre.

Dintr-o mișcare, se îndreptă pe scaun.

— Mă bucură faptul că ești sincer cu mine, Friedrich. Îți voi face o propunere. Doar de această dată. Vei lua o hotărâre chiar acum și, indiferent de aceasta, nu vei vorbi cu nimeni despre ea. Nici măcar cu Hans. Îmi dai

cuvântul tău?

Friedrich privi întrebător chipul acela călit de vreme și brăzdat de riduri, însă imediat dădu afirmativ din cap.

— Da, aveți cuvântul meu.

— Bine. Am încredere în tine că nu mă vei dezamăgi!

Deși o spusese pe un ton prietenos, o nuanță de avertisment răzbătu din glasul lui.

— Vreau să te elimin din cadrul acestui program.

O tresărire scurtă trecu prin corpul lui Friedrich, dar expresia feței nu trădă nimic.

— Voi avea și eu un trist accident, ca tânărul acela din Köln, acum un an și jumătate, sau ca cei doi frați din München, acum o jumătate de an? Iar aceasta din cauză că am fost sincer cu dumneavoastră? Ar fi fost mai bine să vă spun că ador ora de religie, dar că nu am avut timp să mă ocup de această materie din cauza altor cursuri? Ar fi fost mai bine să vă spun că sunt sigur că voi ajunge cândva cardinal sau chiar papă și că voi mâna istoria Bisericii spre țelul nostru? Aș fi servit țelului nostru dacă aș fi spus această minciună? De când mă aflu aici, am învățat mult despre idealurile, ideile și țelurile frăției și le susțin cu cea mai mare convingere. Din acest motiv v-am și dezvăluit gândurile mele. Doresc să îmi aduc aportul la unificarea lumii sub conducerea simoniștilor, totuși nu am vrut să vă faceți speranțe false în ceea ce mă privește. Asta-i tot. Pot pleca acum sau vine cineva după mine?

Tonul i se înăsprise simțitor pe parcursul acestui discurs lung. Niciun elev nu-i mai vorbise lui von Settler în asemenea manieră. Acesta izbi odată cu palma pe suprafața biroului.

— De ajuns, von Keipen! Ține-ți, te rog, gura și ascultă ce am să-ți spun! Când spun că te voi elimina din program mă refer la studiul teologiei. Vei da bacalaureatul împreună cu ceilalți. După aceea însă, ai să ai parte de o educație privată din partea mea. Succesul final al cauzei noastre nu îl voi apuca, după toate probabilitățile. Și nici nu am un fiu care să îmi ia locul în cadrul frăției. Făcu o pauză, iar privirea lui păru să pătrundă adânc în sufletul lui Friedrich. Se aplecă apoi un pic în față și spuse:

— Vreau să te fac succesorul meu. Ce părere ai?

Friedrich răspunse aproape instantaneu:

— De acord.

Von Settler rămase perplex. Se gândise la toate reacțiile posibile. Surprindere, bucurie, suspiciune. Totuși, acest răspuns prompt, fără măcar o clipă de reflecție și lipsit de orice fel de emoție îl uimise peste măsură. După o tăcere ce părea să nu mai ia sfârșit, ticăitul ceasului mare de pe peretele din spatele lui Friedrich atrăgându-le atenția la timpul care trecea, ochii lui von Settler se îngustară dintr-odată.

— Știai, nu-i așa? Ba, mai mult, tu ai pus totul la cale.

Nu primi răspuns.

— Acesta este motivul rezultatelor tale slabe chiar la religie. Ai urmărit să-mi accelerezi decizia arătându-mi că, deși ești foarte bun, nu te interesează câtuși de puțin un studiu în domeniul teologiei. Spune-mi dacă am sau nu dreptate, Friedrich von Keipen!

Friedrich își înclină capul ușor într-o parte.

— Nu este oare prevederea una dintre cele mai importante calități pentru conducerea frăției?

Von Settler spuse cu glas scăzut:

— Ești un tânăr periculos, Friedrich!

Chipul i se deschise dintr-odată într-un râs larg.

— Am luat decizia bună!

12 FEBRUARIE 1954

Soarele se profila la orizont ca o minge uriașă învăpăiată, radiind o lumină roșie ireală, ca un reflector pe o scenă imensă ce înfățișează un peisaj sărăcăcios. Mii de greieri acompaniau cu țârâitul lor marea piesă de final al zilei. În doar câteva minute, în răcoarea ce însoțește lăsarea întunericului, viețuitoarele vor putea respira normal.

Friedrich se așezase sub un baobab bătrân și noduros.

Aici, la doar câteva minute distanță de internat, se retrăgea oricând simțea nevoia să fie singur. În ziua aceea însă avea să încalce regula pentru prima oară.

Rezemat de trunchiul tare, privea peisajul și o aștepta pe Evelyn.

Era concentrat, gândindu-se la discuția pe care aveau să o poarte.

Trecuseră cinci ani de când o văzuse pe Evelyn prima oară și cam tot atât de când știa că ea era femeia vieții lui. Așteptase cu răbdare vremea când ea nu mai avea să-i fie profesoară. În tot acest timp nu lăsase să se observe nimic; nu discutase cu nimeni despre asta. Acum însă, că terminase școala, era momentul unei discuții sincere. Gura i se destinse într-un zâmbet.

Terminase școala.

Privind înapoi, această perioadă trecuse atât de repede! Își luase bacalaureatul cu nota maximă și îi arătase pe lângă aceasta prostului de Dengelmann că îi era superior.

Dengelmann era foarte ambițios și muncise din greu în toți acești ani de școală pentru a avea note bune. Răsplata nu îi fusese pe măsură: fusese al doilea la bacalaureat, cu nota 9,80.

Friedrich nu fusese aproape niciodată nevoit să învețe. Orice citea îi rămânea întipărit în memorie și la îndemână în orice clipă. Acest dar făcuse ca școala să i se pară ca o plimbare în parc. Pentru majoritatea profesorilor, printre care și Evelyn, el devenise un elev-model ale cărui realizări erau mereu date drept exemplu celorlalți.

În seara aceea, șeful de promoție avea să-i destăinuie profesoarei sale ceea ce simțea și să își facă planuri pentru viitorul lor comun. Nu luă în

calcul nici măcar pentru o clipă posibilitatea că ea l-ar putea respinge. Și ce motiv ar fi avut? Diferența de nouă ani dintre ei nu însemna nimic pentru el, astfel încât nu acordă nici cea mai mică atenție unui astfel de gând. Era inteligent și, în scurt timp, avea să devină bogat și influent. Adoptaseră amândoi aceeași ideologie și urmăreau unul și același mare țel comun. În afară de asta, el avea să preia, odată, conducerea frăției, iar ea era doar o profesoară neînsemnată. Se putea oare mai bine de atât?

O mișcare din dreapta îi întrerupse aceste reflecții.

Aplecată pe sub crengile joase, Evelyn își croi drum spre el și se opri în fața lui, zâmbind prietenos.

— Buna, Friedrich, iată-mă. Punctuală și nespus de curioasă în legătură cu ceea ce aveți să-mi spuneți atât de important.

Friedrich se ridică iute, indicându-i trunchiul de copac.

— Luați loc, doamna Greimers. Stăm mai bine de vorbă așa.

Zâmbind în continuare, ea dădu din umeri și luă loc, rezemându-se de trunchi. Friedrich se așeză turcește față-n fața cu ea și o privi.

După câteva secunde, ea ridică mâinile și își înclină capul într-o parte.

— Ei, domnule von Keipen, sunt ochi și urechi.

Friedrich trase adânc aer în piept.

— Mâine dimineață are loc festivitatea de absolvire; urmează câteva zile în care mai rămânem aici înainte de marea călătorie în Germania. Fiecare dintre noi va pleca la noul loc de studiu, se va muta în noua locuință și va încerca să se adapteze.

Evelyn dădu din umeri, neînțelegând, și-l privi întrebător.

— Știu toate acestea, Friedrich.

Friedrich râse și îi aruncă o privire indulgentă.

— Dragă doamnă Greimers. Renunțați o clipă la mentalitatea de profesoară. Nu mai sunt elevul dumneavoastră, pe care trebuie să-l atenționați la ora de germană să treacă la subiect. Vreau să vă spun ceva ce nu are de-a face cu școala și vă rog să mă lăsați pe mine să aleg felul în care construiesc tema de discuție. De acord?

Pentru o clipă, pe chipul ei frumos se contură uimirea; totuși, se rezemă înapoi de trunchi, tăcută, privindu-l.

— Cum am spus, în câteva zile vom dispărea cu toții de aici. Toți, în afară de mine. Eu rămân, și nu doar câteva zile sau săptămâni, ci pentru totdeauna.

De data aceasta era rămase chiar uimită.

— Dar cum rămâne cu studiile dumneavoastră? Dacă nu mă înșel, trebuia să mergeți la München, cred?

Friedrich dădu din cap afirmativ și căzu pe gânduri, mângâind cu degetele scoarța unei ramuri mici de pe jos, de lângă el.

— Chiar dumneavoastră o spuneți. Așa credeți. Cum, de altfel, trebuie să creadă și ceilalți. Însă mâine-dimineață, la festivitatea de încheiere, domnul von Settler va anunța în mod oficial că am să rămân aici, ca asistentul dumnealui și ca urmaș al său în cadrul frăției.

Ea reflectă o clipă, apoi dădu încet din cap, mai puțin surprinsă decât se așteptase el.

— Da, are sens. Acum înțeleg de ce domnul von Settler se interesa de dumneavoastră mai mult și mai des decât de ceilalți. Cred că a făcut o alegere bună. Nu există elev mai pătruns de cauza frăției.

Friedrich urmări cu privirea o furnică în efortul ei de a-și face drum printre bulgării de pământ uscat, chiar în fața piciorului său drept. Bulgărașii aceia îi păreau, probabil, adevărați munți. Cu degetul arătător, îi făcu o cărare prin nisip; furnica prefera însă urcușul și coborâșul obositor printre bulgarii de nisip.

Brusc, Friedrich ridică capul și o privi din nou.

— Acesta nu este însă adevăratul motiv pentru care am vrut să vă vorbesc. Voiam să vă pun o întrebare importantă.

Se priviră în ochi secunde în șir. Nu îl îndemnă să vorbească, îl privea răbdătoare, așteptând.

— Evelyn, te-am chemat aici ca să te întreb dacă vrei să fii soția mea.

Îl privi ca și cum nu ar fi înțeles ce îi spusese. Apoi, după câteva secunde, încruntă din sprâncene și vorbi sacadat:

— Friedrich, eu… nu știu ce să zic. Sunt cu aproape zece ani mai în vârstă ca tine, sunt profesoara ta…

O opri cu un gest dezaprobator al mâinii.

— În primul rând, ești doar cu nouă ani mai mare decât mine și, în al doilea rând, nu-mi mai ești profesoară. Gândește-te un pic, Evelyn. Avem atâtea lucruri în comun. M-ai fascinat din prima clipă în care te-am văzut. Am așteptat cinci ani întregi clipa în care nu îți voi mai fi elev. Eu voi rămâne aici, în Kimberley, și voi prelua conducerea frăției. Nu vei mai fi o simplă profesoară neînsemnată, nu va mai trebui să pleci capul în fața

afurisitului ăluia de Gilmeier. Pe viitor, tu îi vei da lui ordine. Vei fi puternică și bogată. Și vei avea un tânăr alături de tine. La ce să mai stai pe gânduri?

Clatină din cap, apoi îi luă mâna într-a ei. Expresia ochilor ei de căprioară implora înțelegere.

— Friedrich, tot ce-ai zis e foarte bine, însă ai uitat un lucru decisiv. Și iubirea, Friedrich? Căsnicia nu este o comunitate de interese și nu se încheie datorită condițiilor avantajoase. Căsnicia vine ca o consecință a sentimentului de a nu putea trăi fără celălalt. Tu mă iubești, Friedrich?

— Mă fascinezi, răspunse el. Te găsesc incredibil de frumoasă și cred că ești femeia potrivită pentru mine. Cred că meriți mai mult decât ai realizat și decât ai primit până acum. Ce poți vrea mai mult de la un bărbat? Îți ofer o șansă unică.

Ea clătina din nou din cap.

— Friedrich, îmi pare rău, însă tu nu știi încă ce înseamnă acest cuvânt, iubirea. Iubirea este un sentiment care nu are-a face cu reflecțiile practice. Iubirea se opune oricărei rațiuni și nu se ghidează după împrejurări propice. Tot ce mi-ai înșirat acum ar asigura premisele ideale pentru un parteneriat de afaceri, nu pentru o căsnicie. Nu te supăra pe mine, te rog. Îmi placi și îți admir ambiția și inteligența. Însă nu te iubesc. Și cred că nici tu nu mă iubești. Cândva, când vei trai adevărata iubire, îmi vei da dreptate și îmi vei fi, poate, chiar recunoscător că nu ți-am acceptat oferta. Îmi pare rău, dar nu pot fi soția ta.

Friedrich strivi furnica dintr-o apăsare scurtă cu degetul, se ridică fără să spună un cuvânt și se îndepărtă câțiva metri de copac. Înăuntrul său ceva stătea să explodeze. Îl refuzase. De neconceput. Renunța la toate în favoarea unor vise romantice care nu puteau fi descrise altfel decât ca niște absurdități. Ar fi vrut să se întoarcă pe loc la ea, să-i dea câteva peste chipul acela plin de bunătate și înțelegere, să o readucă pe pământul realității. Dar așa ceva ar fi avut, probabil, chiar efectul contrar. Nu, avea el să găsească altă cale.

Convins de faptul că Evelyn avea să devină oricum soția sa, făcu stânga-mprejur și se întoarse la ea.

Se așeză în același loc unde stătuse și înainte și o privi zâmbind.

— Nu sunt supărat pe tine, Evelyn. Dar nici tu să nu te superi dacă nu-ți voi accepta refuzul așa de ușor. Te vei răzgândi. Sunt sigur de asta.

Ea păru deodată că vrea să pună capăt discuției.

— Friedrich, nu pot să-ți spun eu ce să gândești sau ce să crezi. Pot doar să-ți spun să nu-ți faci speranțe, deoarece eu una sunt ferm convinsă că nu mă voi răzgândi.

Spunând acestea, se ridică și, în câteva secunde, dispăru printre crengile joase.

„Mai vedem noi, micuță profesoară!”

•

A doua zi de dimineață, cu câteva minute înainte de ora nouă, erau cu toții adunați în aulă. Proaspeții absolvenți purtau costume negre, ceva între frac și uniformă. Hermann von Settler pusese să fie făcute în Kimberley, după gustul său personal. Pe fiecare umăr străluceau câte trei nasturi aurii, întocmai ca la însemnele de rang ale înalților ofițeri. Papioanele negre erau fixate perfect pe cămășile albe, apretate. „Însoțitorii” îi ajutaseră la îmbrăcat și se ocupaseră cu deosebită grijă ca totul să le vina perfect.

Alături de anii terminali puteau lua parte la festivitate și elevii care aveau să înceapă școala în anul ce urma. Aceștia se simțeau profund onorați de a fi martori la un asemenea eveniment istoric.

Această zi dădea semnalul de demarare a următoarei faze a proiectului Simon.

Primii simoniști erau pregătiți să se împrăștie prin lume, pentru a răspândi sămânța frăției.

Tinerii în costume negre stăteau în grupulețe, râzând sau prinși în discuții serioase.

În toate acestea se simțea foarte clar atmosfera de despărțire, iar râsul prostesc al vreunuia dintre ei nu prea reușea să îndepărteze tensiunea și agitația din aer.

Fu nevoie doar de câteva secunde după apariția în încăpere a lui Hermann von Settler pentru a se face liniște. Toate privirile erau îndreptate asupra conducătorului frăției, îi urmăreau pașii de-a lungul șirurilor de scaune până la podiumul mic, din fața peretelui pe care se vedea însemnul supradimensionat al frăției. Ajuns acolo, von Settler se întoarse spre sală și îi privi fără un cuvânt pe tinerii în costume de sărbătoare.

Părea mulțumit de ceea ce vedea.

— Sunt mândru, domnii mei! spuse el într-un târziu și sublinie acestea dând din cap. Sunt mândru pentru că astăzi, împreună cu dumneavoastră,

dau drumul frăției din cămăruța pentru copii. Începând de astăzi, intervenim activ în mersul lumii. Pentru început, fără mare vâlvă. Pe neobservate. Nu însă fără rezultate. Dădu din cap de mai multe ori. Da, sunt foarte mândru. Dumneavoastră, toți cei care vă aflați aici în costumele acestea festive, ați împlinit primele așteptări în ceea ce vă privește. Un pas mic, ce-i drept, dintr-o călătorie foarte lungă, dar unul teribil de important. Perioada de pregătire a luat sfârșit, în câteva zile veți părăsi cuibul protector. Veți merge în Germania, în diferitele locuri de studiu, unde, alături de alți tineri care simt chemarea Bisericii Catolice, vă veți începe studiul pentru a deveni clerici. Dar astăzi nu lăsați în urmă doar perioada de școala. Nu, de-acum înainte nu veți mai putea juca rolul pasiv de elev. Din acest moment, sunteți cu toții psihologi, deoarece va trebui să vă dați seama dacă și când anume vreunul dintre colegii voștri este pregătit să afle de măreața noastră cauză. Din acest moment, dumneavoastră sunteți profesorii, deoarece, când va veni clipa potrivită, va trebui să răspândiți ideologia noastră. Și tot din acest moment sunteți soldați, căci va trebui să luptați în primele rânduri pentru cauza noastră. Aveți drept cele mai puternice arme inteligența dumneavoastră și comunitatea simoniștilor. Își plimbă privirea peste chipurile tinerilor din fața sa. Ajungând la Friedrich, îi făcu un semn din cap aproape imperceptibil și se adresă din nou sălii întregi. Am spus că în următoarele zile veți părăsi Kimberley-ul; acest lucru nu este valabil pentru toți. Unul dintre dumneavoastră nu va merge în Germania.

Tinerii schimbară priviri surprinse, ridicară din umeri a neînțelegere. Totuși, nimeni nu spuse un cuvânt, lucru pe care Hermann von Settler îl observă cu satisfacție. Își reluă cuvântarea:

— Există cineva în seria dumneavoastră care m-a impresionat, nu numai prin rezultatele sale excelente la învățătură. Acest tânăr însumează, după părerea mea, toate însușirile pe care le consider necesare în vederea reușitei unei misiuni pe care am gândit-o pentru el. Făcu o scurtă pauză, părând să guste din plin neînțelegerea crescândă de pe chipurile tinerilor. Domnii mei, unul dintre dumneavoastră va rămâne la Kimberley, iar eu îl voi pregăti pentru rolul de succesor al meu în conducerea frăției simoniste. Îl rog pe Friedrich von Keipen să vină în față. Toate privirile se îndreptară asupra lui Friedrich, care se desprinse din mijlocul celorlalți și se îndreptă fără grabă spre podium. Friedrich părea relaxat, chiar indiferent, însă această impresie era înșelătoare. Parcurgând cei câțiva pași spre podium, fusese extrem de

concentrat, luând aminte la posibilele comentarii ale foștilor să-i colegi. Tăceau însă cu toții.

Ajunse în fața lui von Settler, iar acesta îl apucă prietenos de umăr și îl întoarse cu fața la ceilalți.

— Domnii mei, viitorul meu reprezentant și, mai încolo, succesor: Friedrich von Keipen.

În afara unui murmur ușor nu se observă nicio reacție deosebită ca urmare a anunțului. Pe parcursul acestor ani, învățaseră cu toții că deciziile lui Hermann von Settler în cadrul frăției nu se discutau, nici nu se puneau la îndoială. Erau pur și simplu acceptate.

Tocmai de aceea, când von Settler, aruncându-i o privire plină de bunăvoință lui Friedrich, începu să bată din palme, toată sala începu să aplaude.

Friedrich dădu o dată din cap, cu o mină foarte serioasă, și se întoarse la locul lui. Colegii care stătuseră lângă el înainte se traseră un pic la o parte de data aceasta, iar Friedrich rămase singur în mijlocul lor.

El însă observă toate acestea cu satisfacție.

Hermann von Settler își relua discursul, vorbind încă vreo zece minute despre viitorul care aparținea Frăției Simoniștilor.

Urmară câteva propoziții scurte ale lui Gilmeier adresate proaspeților absolvenți; apoi, câțiva dintre „însoțitori” împărțiră șampanie în pahare înalte și subțiri, formându-se astfel din nou grupulețe în care se vorbea și se dădea noroc.

În mijlocul conversației sale cu un fost coleg despre studiile acestuia din urmă ce aveau să se desfășoare în Hamburg, Friedrich se trezi din senin cu Jürgen Dengelmann în fața lui. Jürgen își descheiase nasturele de sus al cămășii, iar papionul îi stătea strâmb.

— Von Keipen, vreau să-ți spun ceva. Noi doi nu ne-am plăcut niciodată, deși nu-mi explic de ce. Accept însă decizia lui von Settler. Am vrut doar să știi lucrul ăsta.

Se întoarse apoi și dispăru la fel cum apăruse.

„Ia te uită, Dengelmann. Începe deja să facă sluj”.

Pentru o frântură de secunda, pe chipul lui Friedrich flutură un zâmbet. Avea o senzație plăcută, de furnicături în vârfurile degetelor și era sigur că nu era de la șampanie.

•

Cam în același timp, în biroul său, Hermann von Settler avu o discuție scurtă cu profesoara de germană, Evelyn Greimers, pe parcursul căreia aceasta află mai multe despre ceea ce se obișnuia în Frăția Simoniștilor. Ca urmare directă a acestei discuții ce fusese, de fapt, un monolog al lui von Settler și în care fuseseră menționați în repetate rânduri părinții lui Evelyn, o oră mai târziu, aceasta stătea în fața aulei, față-n față cu Friedrich. Chipul ei exprima un amestec de furie și de resemnare în timp ce îi spuse, pe un ton scăzut, inexpresiv, că se mai gândise la oferta lui și că, într-adevăr, refuzul ei pripit fusese o prostie. Dacă el nu se răzgândise, ea voia să fie soția lui.

Friedrich o luă în brațe, radiind de fericire.

— Dar bineînțeles că te mai vreau, Evelyn.

Gura ei se apropie de urechea lui, șuierând:

— Nu te voi iubi niciodată, Friedrich, dar cred că îți este, oricum, indiferent.

Se eliberă apoi din îmbrățișarea lui și îl lasă singur.

„Să nu mă iubești niciodată? Cum poți fi atât de sigură?”

Duse paharul la gură și îl goli dintr-o înghițitura.

12 OCTOMBRIE 1958

— Este băiat, domnule. Este un băiat și este leit dumneavoastră.

Jasmine, servitoarea casei von Settler, o negresă grasă, coborî în grabă treptele de la primul etaj. Rată ultima treaptă și ar fi aterizat direct la picioarele lui Friedrich dacă acesta nu ar fi prins-o la timp. Greutatea femeii aproape că îl dărâmă și pe el; de furie, scoase o înjurătură. Cu ochii mari de groază, Jasmine se dădu repede doi pași înapoi și duse mâna la gură. O, Doamne, iertați-mă, tinere domn! Îmi pare rău. Doar că sunt atât de emoționată. Vă rog, iertați-mă! Nu se va mai repeta.

Enervarea lui Friedrich fața de neîndemânarea femeii îi dispăru de pe chip când se gândi la vestea pe care aceasta tocmai i-o adusese.

— E-n regulă, Jasmine. Spui că e băiat? Eram sigur. E bine? Ei, vorbește odată!

O apucă nerăbdător de umeri și trebui să se abțină să nu o scuture.

— Da, domnule, e cât se poate de bine și sănătos.

Friedrich îi dădu drumul și o apucă pe scări în sus, urcând două trepte o dată.

— Și soția dumneavoastră este bine, adăugă Jasmine în șoaptă, când tânărul domn dispăruse deja.

Prin draperiile grele de catifea, trase acum, pătrundea doar o fâșie îngustă din lumina soarelui de după-amiază pe podeaua de lemn. Era de-ajuns să scufunde camera într-o lumină de amurg târziu, cu care ochii lui Friedrich trebuiră să se obișnuiască în primele secunde.

Reuși în sfârșit să deslușească detaliile din încăpere, iar privirea cercetă scurt patul mare în care zăcea Evelyn, transpirată toată și cu un aer rătăcit, privindu-l. Pe podea, lângă pat, era un morman de prosoape însângerate. Exact lângă morman stătea servitoarea cea nouă, al cărei nume Friedrich îl uitase din nou, cu o legătură albă în brațe. Își legăna trupul, de la mijloc în sus, pe o muzică pe care doar ea o putea auzi.

Friedrich se apropie încet de fată. Când ajunse în dreptul ei, aceasta întoarse copilul în așa fel încât Friedrich să-i vadă fețișoara mânjită.

— Un băiat superb, Friedrich. Felicitări!

Friedrich tresări la auzul vocii doctorului Fissler, dintr-un colț întunecat, undeva în dreapta. Nici nu se mai gândise la el.

Fără să-și ia privirea de la copil, răspunse:

— Mulțumesc! E sănătos?

— Altcumva nu i-aș putea spune. Doctorul cărunt, prieten intim al lui Hermann von Settler, venise lângă el și, privind și el la copil, își ștergea mâinile și brațele cu un prosop. Totul e cum trebuie să fie. Și cum să-l cheme pe băiatul ăsta superb?

— Hermann. Îl va chema Hermann, ca pe omul căruia îi datorez atâtea lucruri.

— Cineva va fi încântat, în mod sigur. Când urmează să se întoarcă din Germania?

— Săptămâna viitoare, răspunse Friedrich, mângâind ușor capul copilului.

Doctorul dădu afirmativ din cap.

— Să știi că nevasta ta a fost foarte curajoasă. A fost un caz de prezentație pelviană, nu a fost ușor pentru Evelyn. A pierdut mult sânge, dar a rezistat până la sfârșit. Poți fi mândru de ea.

Friedrich își desprinse în sfârșit privirea de la copil și se uită la Fissler.

— Prezentație pelviana? Ce înseamnă asta?

— Ei, fiul tău a preferat să stea în picioare până să se nască.

La privirea nedumerită a lui Friedrich, doctorul zâmbi indulgent.

— A stat invers, Friedrich. A ieșit cu picioarele. Așa ceva poate să se termine rău pentru mamă și copil.

Friedrich se întoarse cu spatele la doctor și se aplecă deasupra patului. Cu mâna stângă, îndepărtă o șuviță de păr udă de transpirație de pe chipul palid al soției sale și o sărută pe frunte, gest pe care aceasta îl primi fără să arate nicio urmă de emoție.

— Îți mulțumesc că mi-ai dăruit un fiu sănătos, Evelyn, spuse și o mângâie, zâmbind, pe obraz.

Friedrich se îndreptase deja din spate când ea, făcând mari eforturi, reuși să dea din buze, fără ca el să poată înțelege ce spunea.

— Ce spui? Nu te înțeleg.

Se aplecă din nou peste ea, cu urechea la doar câțiva centimetri de gura ei. Reuși de data asta să-i deslușească vorbele:

— Nu ți l-am dăruit. Ți l-ai luat tu singur.

•

La cinci zile de la nașterea micului Hermann von Keipen se întoarse și von Settler din Germania. Nimeni nu știa motivul acestei călătorii, nici măcar Friedrich.

La doar o oră de la sosirea sa – soarele tocmai dispăruse sub linia orizontului, lăsând întunericul să se coboare peste pământ ca o cortină de teatru la sfârșitul piesei – von Settler îl chemă pe Friedrich în biroul său.

Intrând în încăperea îmbrăcată în lambriuri din lemn de mahon închis la culoare, Friedrich îl găsi pe von Settler șezând, picior peste picior, într-unul din cele trei fotolii mari din piele, așezate în jurul unei mese mult prea mici. Cu ani în urmă, când Friedrich avusese prima oară onoarea de a intra în camera de lucru a lui von Settler, prima senzație la vederea acelor fotolii fusese aceea a unei imagini cu trei elefanți strânși în jurul unei veverițe de pământ, pe care aveau s-o zdrobească în orice clipă.

Von Settler ținea în mână un pahar de coniac, pe jumătate plin. Ridică paharul, indicând cu el spre vitrina din colț, care servea drept bar și unde se găseau licori nobile.

— Bună seara, Friedrich. Te felicit pentru băiatul tău și mă bucură alegerea ta asupra numelui. Ia-ți ceva de băut și așază-te. Trebuie să discut niște chestiuni importante cu tine.

Era o întâmpinare deloc neobișnuită din partea lui von Settler, chiar și după o absență mai lungă. Trecea mereu direct la subiect, indiferent dacă te văzuse acum cinci minute sau acum două săptămâni.

Și totuși ceva era altfel.

Von Settler vorbise pe un ton degajat, însă pe Friedrich îl cuprinsese un sentiment ciudat în timp ce-și turnă coniacul.

Era un fel de presentiment că în seara aceea viața sa avea să ia o turnură decisivă. Se așeză în dreapta lui Magus.

Fotoliul dădea impresia că vrea să-și protejeze utilizatorul de restul lumii, pentru ca, atunci când acesta se va simți în siguranță, să îl absoarbă în căptușeala groasă și să îl asfixieze. Friedrich înclină paharul în semn de noroc și căută un indiciu pe chipul brăzdat de riduri al lui von Settler. Orice i-ar fi putut confirma acel sentiment. Nu văzu însă nimic.

După ce luară fiecare câte o înghițitură din deliciosul coniac, von Settler trecu la subiect.

— Motivul călătoriei mele în Germania, pe lângă unele întâlniri cu niște

finanțatori ai cauzei noastre, a fost o întâlnire cu un vechi prieten de-al meu, fost coleg de școală, care acum este medic-șef într-un spital important din Düsseldorf. M-am dus la el la analize, din cauza unor dureri mari pe care le-am avut în ultimul timp și pe care nu mi le puteam explica.

Friedrich renunță la poziția lui comodă și se aplecă un pic în față.

— Ai fost deja la doctorul Fissler?

— Nu! M-am gândit că trebuie să fie ceva grav și nu am vrut să se creadă în cadrul frăției că, din motive de sănătate, nu mai sunt în stare să rămân la conducere. Te rog să nu mă mai întrerupi până nu am terminat ce am de zis.

Friedrich dădu din cap și duse paharul la gură.

— Pe scurt: am cancer. Nu se poate opera. Faza terminală, să spun așa. În opinia doctorului Diedler, mai am o lună-două până durerile vor deveni insuportabile. Mai rămâne apoi cam o lună până se termină totul: cred că-ți închipui și că vei înțelege că nu am de gând să gust acea ultimă lună până la sfârșit.

Friedrich așteptă câteva secunde, apoi spuse încet:

— Îmi pare foarte rău.

Spunând acestea, privi în jos.

Von Settler râse scurt și clătina din cap.

— Deși știu foarte bine că la auzul unei asemenea vești majoritatea cunoștințelor mele ar fi schițat cel mult un zâmbet de compasiune, îmi permit să cred că, venind din partea ta, este o reacție sinceră. Să ne concentrăm însă asupra lucrurilor practice pe care le avem de făcut de acum înainte. Va trebui să-ți preiei sarcinile mai curând decât ne așteptam. Asta înseamnă că avem fix opt săptămâni la dispoziție, ca să te pregătești pentru tot ce te așteaptă în funcția de conducător al Frăției Simoniste. Sunt câteva lucruri pe care le știi deja, însă vei vedea, în cursul acestor două luni, că acelea sunt doar vârful aisbergului. Noi doi vom petrece de-acum fiecare clipă împreună. Vei mânca împreună cu mine și vom dormi cel mult patru ore pe noapte în aceeași încăpere. Mai mult de-atât nu ne putem permite. Când voi ajunge să nu mă mai pot ridica, ai să mă îndopi cu pastile contra durerii până când am să-ți spun că ajunge. Atunci ai să-mi dai pistolul, ai să-ți iei rămas-bun și ai să mă lași singur. Acesta este un ordin și cer supunere totală, fără replică. Clar?

O vreme, Friedrich îl privi în ochi pe mentorul său, apoi dădu din cap.

Știa că nu avea rost să mai discute cu omul acesta odată ce dăduse niște indicații.

— Bun! Acum du-te să-ți petreci ultima noapte din următoarea perioadă fără mine. Mâine în zori începem. Te aștept la șapte la mine în birou.

Friedrich goli paharul și se ridică.

Tocmai voia să părăsească încăperea când îl auzi pe von Settler:

— Friedrich, încă un lucru: ai grija să mai ai încă un fiu. Ai nevoie de un urmaș. Dacă se întâmplă ceva cu Hermann, nu te poți baza pe faptul că vei avea norocul meu.

Friedrich vru să spună ceva, însă von Settler dădu nerăbdător din mâna.

— Pleacă acum și fă ce ți-am spus. Noapte bună.

•

Dormeau în camere separate încă de la începutul căsniciei. Evelyn insistase asupra acestui lucru, iar el nu se opusese, deoarece aceasta îl avantaja. Ideea de fi agasat seara, în pat, de problemele meschine ale unei femei nu îi surâdea deloc. Erau destule lucruri cu adevărat importante la care prefera să se gândească în liniște înainte să adoarmă. Doar uneori, când gândul la trupul ei năștea senzația aceea de furnicături în zona coapselor, bătea la ușa ei și se furișa la ea în pat. Nu deslușise nici o singură dată expresia bucuriei pe chipul ei ori de câte ori se dusese la ea; dar nici nu îl refuzase vreodată. În fond, era o soție-model. Era reținută și nu vorbea mult. Primea orice voia de la ea, fără niciun comentariu. Își dăruia toată dragostea și atenția fiului său, dragostea pe care i-o refuza lui și care l-ar fi putut face gelos dacă i-ar fi păsat. Dar nu-i păsa.

Evelyn funcționa cum trebuie și doar asta conta pentru el.

•

După discuția cu Hermann von Settler, se întoarse în camera lui mobilată simplu și se așeză pe marginea patului: gândurile îi goneau prin minte cu o viteză care nu îi permitea să prindă decât frânturi din ele.

Vestea morții apropiate a mentorului său îl luase prin surprindere; trebuia să se obișnuiască în cel mai scurt timp cu acest gând și cu tot ce presupunea aceasta. Friedrich nu avea nicio îndoială că va reuși cu brio. Își cercetă sufletul, căutând ceva care să aducă a tristețe: nu găsi însă nimic.

Îl cuprinsese doar un fel de agitație febrilă. Ar fi început să lucreze chiar atunci, însă von Settler lăsase totul pe a doua zi, nu era nimic de făcut în această privință.

În curând, mai curând decât ar fi îndrăznit să spere în visele sale cele mai îndrăznețe, avea să fie cel mai puternic om din cadrul frăției care, dacă informațiile pe care le deținea el erau corecte, număra deja aproape o mie de membri. Susținătorii aceștia locuiau în diferite țări. Erau muncitori neînsemnați, dar și politicieni de rang înalt și titani ai economiei. Cu toții pregătiți să apere măreața cauză oricând li s-ar fi cerut aceasta. Ultima propoziție a lui von Settler îi reveni în minte.

„Ai grija să mai ai încă un fiu!”

Gândul la Evelyn îi dădu o senzație plăcută; îi păru rău că era încă prea devreme după naștere ca să se poată furișa din nou în patul ei.

„Data viitoare, Evelyn, te va vizita în pat însuși Marele Magus. Să sperăm că ai să-ți dai seama de onoarea ce ți se va face”.

Se dezbrăcă și se întinse în pat. Adormi repede și visă că, în domul San Pietro, un papă fără chip îi punea pe cap o coroană de aur.

Timpul le stătea împotrivă.

După numai cinci săptămâni, Hermann von Settler nu mai fu în stare să se ridice din pat. Doza calmantelor trebuia mărită zilnic.

Friedrich aflase între timp numele tuturor personajelor importante și tipul relației lor cu frăția și nu o singură dată rămăsese uimit de numărul mare al personalităților implicate.

Și mai surprins fu să afle că Hermann investise o mare parte a averii sale în achiziția unei mici bănci private din Varduz, iar aceasta cu doi ani în urmă. După cum îi explicase apoi von Settler, în timpul războiului, acea bancă le servise marilor conducători naziști drept depozit pentru averile strânse pe căi ilegale și avea să mai fie de folos, de data aceasta cauzei frăției.

Află de „taxa simonică”, o sumă deloc neglijabilă pe care fiecare dintre finanțatori, în majoritatea lor germani, o depunea lună de lună într-un cont al băncii. Astfel, acei domni de rang sperau să-și asigure un loc la masa viitoarei conduceri globale.

Von Settler îi vorbise despre toți membri „activi” și despre statutul lor, ca și despre părerea lui personală privind valoarea lor, pe o scară comparativă. Deveneai un membru „activ” al frăției în momentul în care începeai studiile teologice.

La cinci săptămâni și trei zile după ce aflase de boala fatală, Friedrich se afla la capul patului lui Hermann von Settler. Bărbatul era pe moarte, avea

ochii închiși și respira fornăit. Chipul îi era cenușiu și tras și părea să se fi micșorat în ultimele ore, ca și restul trupului. Deodată, își ridică pleoapele și îl privi pe Friedrich cu niște ochi surprinzător de lucizi. Vorbi cu vocea foarte slabă, însă clară:

— Este un seif în pivniță unde vei găsi tot ce nu ai aflat până acum. Printre altele, și jurnalul „Proiectului Simon". Țin acest jurnal de când ați venit aici. E foarte important pentru mine ca tu să scrii mai departe în el. Sunt trecuți acolo toți membrii activi ai frăției, iar valoarea lor este însemnată cu cifre de la unu la cinci. Vei mai da peste câte-un nume care este însemnat cu un X. Este vorba despre membrii care au făcut greșeli decisive. X-ul acela indică faptul că respectivii membri nu mai au cum să mai facă greșeli…

Vei găsi multe notițe despre tine, Friedrich. Poate vei ajunge chiar să te cunoști mai bine citindu-le.

Își umezi încet buzele uscate, umflate, care semănau cu o cameră de bicicletă strivită de cauciucul roții. Cu chipul deformat de durere, își așeză mâna pe brațul lui Friedrich. Acesta rezistă primului impuls și nu-și trase brațul.

— Știu că-i vei duce pe simoniști pe drumul victoriei. Pe latura de dedesubt a sertarului ai să găsești codul pentru seif. În sertar am pistolul. Adu-mi-l acum.

Friedrich rămase nemișcat, iar glasul acela își recăpătă pentru ultima oară tonul obișnuit să dea comenzi: strânsoarea mâinii pe braț deveni mai puternică:

— Fă-o! Acum!

Friedrich se ridică agitat și părăsi încăperea.

Îndreptându-se spre camera de lucru care în curând avea să-i aparțină, luă aminte la glasul interior.

Era pe cale să îl ajute pe omul care făcuse un bărbat adevărat, un viitor conducător al sorții întregii lumi dintr-un băiețel singuratic și reținut să își ia propria viață. Nu era datoria lui să împiedice acest lucru? Nu era dator față de omul acesta să îl țină în viață cât mai mult timp, indiferent dacă acesta ar fi vrut sau nu?

„Nu, ăsta nu sunt eu. El crede că prin voința lui am ajuns unde sunt acum. Să creadă ce vrea. Eu știu că am ajuns aici de unul singur. Eu am vrut să ajung în fruntea frăției, eu voi fi urmașul lui. El vrea s-o facă acum,

să fie după voia lui”.

Se uită mai întâi pe partea de dedesubt a sertarului, să vadă dacă cifrul se găsea într-adevăr acolo. Găsi fițuica, o luă și o puse în buzunar. Aruncă o privire în sertar și văzu o grămadă de documente, însă nici urmă de pistol. Ridică vraful de hârtii și dădu peste modelul P38. Zăcea, asemenea unei amenințări devenite realitate, peste o scrisoare scrisă de mână.

„Sau asemenea unei făgăduințe a puterii nelimitate”, gândi el, întinzând mâna după armă. Privirea îi căzu pe antetul scrisorii.

Destinatarul era un avocat din Nürnberg, orașul său natal. Fără să-și ia privirea de pe scrisoare, puse pistolul pe birou lângă maldărul de hârtii și lua hârtia în mână.

Îi era adresată, iar data din colțul drept de sus era opt aprilie o mie nouă sute cincizeci și patru.

> Stimate domn von Keipen,
>
> Îmi revine trista sarcină de a vă aduce la cunoștință că ieri, la data de șapte aprilie, tatăl dumneavoastră, comandantul Peter von Keipen, s-a stins din viață, în urma unui atac de cord.
>
> Doresc să-mi exprim sincerele condoleanțe și toată părerea de rău pentru aceasta.
>
> Stimata dumneavoastră mamă nu se află în starea sufletească necesară pentru a se putea ocupa de problemele moștenirii, astfel încât am preluat eu această sarcină, ca un prieten vechi de familie.
>
> Vă rog să luați legătura cu mine cât de repede se poate, pentru a stabili împreună formalitățile necesare.
>
> Cu deosebită stimă,
> Dr. Julius Nolter, avocat.

Friedrich își coborî brațul încet, privind în gol.

Tatăl lui murise. Era mort de mai bine de patru ani.

Iar el nu știuse nimic!

De ce? De ce îi ascunsese Hermann von Settler lucrul acesta? Un val de mânie se ridică în el. Cu ce drept hotărâse el că Friedrich von Keipen nu trebuia să afle nimic de moartea propriului tată? Cât de orgolios poți să fii ca să decizi dacă altcineva va avea sau nu șansa de a plânge moartea propriului tată?

Dădu drumul scrisorii și apucă dintr-o mișcare pistolul, în timp ce foaia

se apropia legănându-se de podea, ca o frunză uriașă desprinsă toamna din copac.

Hermann von Settler zăcea din nou cu ochii închiși când Friedrich dădu buzna pe ușă. Ajuns la capul patului, avu pentru o clipă impresia că stă la patul unui mort. Însă chipul tras se întoarse spre el, iar pleoapele se ridicară.

Friedrich pufni.

— De ce mi-ai ascuns moartea tatălui meu? Cum ai putut să deschizi o scrisoare care-mi era adresată și să o ții ascunsă?

Ridică pistolul și îl îndreptă spre capul muribundului.

— Vrei să mă împuști, prietenul meu tânăr și iute la mânie, spuse von Settler. Fă-o! Mi-ai face o mare favoare. E foarte ușor. Trebuie doar să apeși pe trăgaci.

Timp de câteva secunde, Friedrich rămase nemișcat.

— Spune-mi de ce ai tăinuit moartea tatălui meu, Hermann.

Acesta își trecu din nou limba peste buzele umflate.

— Din mai multe motive. Pentru că era un moment nepotrivit, Friedrich. Era chiar înaintea examenului de absolvire și nu am vrut să-ți dai examenele împovărat cu astfel de lucruri. Tatăl tău ți-a lăsat o avere frumoasă. Această veste te-ar fi putut distrage. Se poate ca, la gândul unei asemenea bogății, să fi fost tentat să renunți la orice altceva. Atunci ar fi trebuit să te ucid. Iar lucrul acesta am vrut să-l evit cu orice preț.

— Chiar m-ai fi ucis dacă aș fi părăsit frăția?

— Ai știut lucrul ăsta încă de la vârsta de paisprezece ani. Cum te poți îndoi de asta acum, bărbat în toată firea? Da, aș fi pus să fii ucis, la fel cum și tu trebuie, de-acum înainte, să ucizi pe oricine reprezintă un pericol pentru simoniști. Dacă nu ești pregătit pentru asta, înseamnă că am făcut o greșeală cumplită.

— Indiferent de ce aș fi ales, trebuia să fie decizia mea, nu a ta. M-ai privat de liberul arbitru, m-ai tratat ca pe un prost. Ce s-a întâmplat cu mama mea? *Ea* mai e în viață? Sau mai sunt și alte scrisori pe care mi le-ai ascuns, în orgoliul tău imens?

Friedrich azvârlea cuvintele ca pe niște arme care l-ar fi putut răni adânc pe bolnav.

— Mama ta mai trăiește. Însă se prea poate să nu mai fie ea însăși conștientă de acest lucru. M-am ocupat personal să fie dusă într-un azil foarte bun, unde să aibă parte de o îngrijire deosebită. Totul este plătit din

averea ta. Banii sunt pe numele tău. Actele le găsești tot în seif. Indiferent de ce crezi tu, Friedrich, eu sunt convins că am făcut ce trebuia și aș face-o din nou. Încă un lucru, Friedrich: se pare că bolile mintale se moștenesc la voi în familie. Ar trebui să fii atent la orice semn în ceea ce te privește și să pui un capăt la toate la momentul potrivit, înainte să ajungi și tu, asemenea părinților tăi, un sac de carne inutil, care nu poate fi altceva decât o povară pentru cei din jur. Acum dă-mi pistolul și dispari din camera mea. Nu mai suport durerile astea.

Friedrich aruncă o privire scurtă spre arma P38, pe care o ținea încă îndreptată spre capul lui von Settler. În clipa în care apăsă pe trăgaci, i se păru că deslușește expresia triumfului în trăsăturile acestuia. Impresia aceasta dispăru odată cu pocnetul asurzitor, pierzându-se în haosul de sânge și bucăți de creier care țâșniră din ceafa lui Hermann pe perna albă.

Fascinat de acest spectacol, lui Friedrich îi trebuiră câteva secunde până să-și poată întoarce privirea de la bărbatul acela mort.

— Ți-am făcut cu mare plăcere această favoare, mormăi el și, neatent, dădu drumul pistolului din mâna.

Părăsi apoi încăperea cu pași calmi și cu un sentiment ce aducea a satisfacție.

La scurt timp după aceasta, doctorul Fissler găsi în noptiera lui von Settler o scrisoare în care acesta spunea că alesese să se sinucidă deoarece nu mai suportase durerile. În același sertar găsiră și un plic sigilat ce conținea testamentul lui von Settler.

Friedrich von Keipen moștenea întreaga avere și proprietatea și era numit, pentru a doua oară în mod oficial, noul conducător al Frăției Simoniste. Această parte „secretă” a testamentului fusese trecută pe o foaie separată, pentru ca această ultimă dorință a lui von Settler să poată ajunge la anumite autorități, dacă ar fi fost cazul.

•

În cursul nopții următoare, Friedrich stătu mult timp treaz în pat. Luase o poziție din care putea vedea pe fereastră nemărginitul cer înstelat. Bolta cuprindea pământul ca o uriașă umbrelă neagră sub care se strânseseră miliarde de licurici pentru a aduce ultimul onor la doi bărbați.

Îi pierduse în aceeași zi pe cei doi oameni care îi influențaseră întreaga viață – *care, în rolul lor de tată, respectiv mentor, crezuseră că îi influențează întreaga viață.* Acum, când acești doi bătrâni nu mai erau, era

mai convins ca niciodată că, din clipa în care fusese în stare să gândească primul gând coerent, el singur își determinase cursul vieții.

Tatăl său murise. Chiar dacă aceasta se întâmplase în urmă cu patru ani, pentru Friedrich el murise cu o zi înainte. Comandantul Peter von Keipen, care iubise armata mai mult ca pe propria familie, trecuse în lumea celor drepți. Nu căzuse, plin de glorie, într-o bătălie grea, ca simbol al apărării patriei germane. Nu; probabil își dăduse duhul, în timp ce se juca în pivniță cu caraghioșii să-i soldați de plumb. În uniforma unei armate care nu mai exista de mult. Cu o bucată de fier în jurul gâtului, fără nici cea mai mică valoare.

Ce mai erou! Și Hermann, cel pe care el, Friedrich von Keipen, îl ajutase să treacă dincolo. Îl împinsese de-a dreptul peste prag, ca să scurteze treaba. Îl scutise de dureri ca pe un cal căruia îi dai împușcătura de grație după ce s-a rănit la un picior în mijlocul unei curse și care zace la picioarele tale, tăvălindu-se pe jos de durere. Era oare o pierdere? Exista vreun motiv valabil pentru care măcar unul din acești doi oameni să mai fi trebuit să rămână în viață?

Nu! Osul încheieturii se contura alb pe sub piele când Friedrich strânse pumnul pentru a sublinia acest Nu categoric. Căci nu exista niciun astfel de motiv!

Deci nu avea nici el motiv să jelească.

Ar fi jelit, cuprins de tristețe – de acest sentiment uman absolut egoist – dacă ar fi crezut că vreunul dintre cei doi, viu, i-ar mai fi putut aduce vreun beneficiu.

Friedrich se răsuci pe cealaltă parte, lăsând miliardele de licurici de pe umbrela neagră să le poarte singuri de veghe celor doi oameni deveniți inutili și care se retrăseseră din luptă la momentul potrivit, pentru a-i lăsa lui teren liber.

Lui, lui Friedrich von Keipen, magul Frăției Simoniste, conducătorul unei noi ordini mondiale și viitorul mânuitor al sorții Bisericii Catolice.

12 IANUARIE 1959, KIMBERLEY

Era după-amiază târziu, Friedrich stătea la biroul lui, de-o parte și de alta ridicându-se vrafuri de documente. De săptămâni întregi își croia drum prin însemnările personale ale lui Hermann von Settler, care începeau cam la un an înainte de înființarea oficială a frăției.

Von Settler avusese uimitor de multe legături și contacte personale. Unele îi erau cunoscute și lui Friedrich; era însă convins că îl așteptau încă multe surprize în hârtiile acelea.

Zgomotul de motor care pătrunse prin fereastra întredeschisă îl trezi la realitate. Trebuia să fie Gerald.

Gerald von Settler venea de la Berlin, și era un văr al lui Hermann. Cu puțin timp înainte de moartea sa, Hermann scrisese o scrisoare lungă, adresată singurei sale rude în viață, povestindu-i totul despre boala sa.

Lui Friedrich îi spusese că rupsese de mulți ani legăturile cu acest văr, dar că dorise totuși ca acesta să afle de moartea sa. Îi mai spuse că lăsase un plic în biroul său, cu o mică sumă destinată lui Gerald. Friedrich trebuise să-i promită că Gerald avea să primească plicul când va veni momentul.

Friedrich considerase această dorință drept un moment sentimental al lui Hermann von Settler, ce-i drept mai neobișnuit, însă, la urma urmei, destul de explicabil dată fiind apropierea morții sale; promisese deci ce i se ceruse.

La doar trei zile după ce îi telegrafiase lui Gerald despre moartea lui Hermann, întrebându-l totodată ce dorea să se întâmple cu banii lăsați lui, veni și răspunsul lui Gerald:

Ajung cel mai probabil pe 12 ianuarie în Kimberley. Discutăm la fața locului.

Gerald von Settler

Discutăm la fața locului.

Această propoziție trezise în Friedrich certitudinea că pe 12 ianuarie, odată cu Gerald von Settler, se anunțau o grămadă de probleme pentru Kimberley.

Într-o a doua telegramă, cu câteva zile înainte, Gerald își anunță ora

exactă de sosire și ceruse să fie așteptat la gara din Kimberley.

Se părea că ajunsese, în sfârșit; Friedrich se ridică de la birou și, cu un amestec de curiozitate și de nerăbdare, se duse la fereastră.

Șoferul jeepului decapotabil condusese mașina într-un nor de praf și o parcase exact în fața verandei. Alături de el se afla un bărbat mai în vârstă: acesta trebuia să fie Gerald. Purta o cămașă kaki și o cască de tropice, ca și cum ar fi fost în drum spre o aventură safari. Chipul palid, crispat, de sub cască contrasta de-a dreptul ridicol cu acestea. Din ce se putea deduce din poziția sa șezândă, Gerald von Settler era destul de mic de înălțime, și în orice caz, supraponderal.

Privirea lui Friedrich trecu spre scaunele din spate, unde se afla un bărbat evident mai tânăr. Să fi tot avut câțiva ani mai mult decât Friedrich, iar chipul său avea niște trăsături ascuțite, puternic conturate. Se uită plictisit în jur în timp ce Gerald von Settler cobora din mașină.

Friedrich se întrebă cine putea fi acel tânăr și de ce Gerald von Settler nu dăduse de știre că avea să vină însoțit.

N-avu un sentiment prea bun când, întorcându-se de la fereastră, părăsi camera de lucru pentru a le ura bun venit oaspeților, chiar dacă, din punctul lui de vedere, nu erau deloc bine-veniți.

— Bine-ați venit în Kimberley, vorbi Friedrich și zâmbi, față-n față cu cei doi.

Vărul lui Hermann era cu un cap mai scund decât Friedrich, cântărea însă cel puțin încă o dată și jumătate mai mult decât acesta. Sudoarea i se prelingea în râulețe pe obrajii cărnoși.

— Bună ziua. Domnul von Keipen, dacă nu mă-nșel? Eu sunt Gerald von Settler.

Grăsanul luă o poziție rigida și dădu scurt din cap. „Mai lipsește să-și lovească pintenii”, își zise Friedrich.

— Aș vrea să vi-l prezint pe tovarășul meu. Îi făcu celuilalt un semn din cap, iar acela îi rânji prietenos lui Friedrich.

— Kurt Scholler, unul dintre cei mai de seamă avocați din Berlin. Un avocat. Pentru ce aducea von Settler un avocat? Sentimentul neplăcut al lui Friedrich se accentua. Dădu mâna cu cei doi și îi zâmbi lui Scholler. Sper că nu voi avea totuși nevoie de un avocat.

— Dumneavoastră nu, vorbi von Settler cu un chip umflat, nemișcat.

Friedrich ignoră această remarcă și-i făcu semn unui servitor care

trebăluia la ușa aulei.

Acesta veni la semnul lui Friedrich, care îi indică dintr-un gest cele două valize și se întoarse apoi din nou spre Gerald von Settler.

— Haideți să intrăm în casă. E ceva mai răcoare ca aici. Îmi permiteți să o iau înainte? Cu aceste vorbe, le întoarse spatele și urcă treptele verandei.

Își conduse oaspeții în camera de zi spațioasă și îi rugă să ia loc. Abia se așezaseră, când veni și Jasmine cu o tavă cu pahare pline. La fiecare pas, pieptul ei imens amenința să se reverse peste tavă și să îngroape toate paharele cu băutură.

După ce luară câte-o înghițitură de limonada rece, Gerald von Settler se ridică și întrebă unde îi duseseră valiza. Părea agitat și transpira chiar mai abundent decât la sosire.

— Medicamentele mele sunt în valiză și e ora la care trebuie să le iau, explică el.

Friedrich afișă o figură îngrijorata.

— Sper că nu e nimic grav, domnule von Settler.

Grăsanul făcu un gest cu mâna, însă nu răspunse.

Friedrich ezită o clipă, apoi se ridică și el.

— Camera dumneavoastră este la primul etaj. Chiar lângă scară, la dreapta. Să vă însoțesc?

— Nu, răspunse von Settler sec și părăsi încăperea.

Friedrich se așeză din nou și îl privi pe Kurt Scholler.

— E grav bolnav?

Scholler rânji provocator.

— Toți bătrânii grași sunt grav bolnavi, domnule von Keipen.

Răspunsul îl surprinse pe Friedrich. Răspunse:

— Nu prea păreți să-l compătimiți.

Scholler sorbi cu poftă din pahar. Cu paharul încă în mână, se uită în sfârșit la gazda sa.

— Aveți răbdare, domnule von Keipen. Când veți afla motivul pentru care este aici, nu o să-l mai compătimiți nici dumneavoastră, de asta sunt convins.

Friedrich se aplecă un pic în față.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

Rânjetul se lăți.

— Nu i-o voi lua înainte, înțelegeți și dumneavoastră, dar bineînțeles că

nu m-a luat cu dânsul pentru a-mi oferi un concediu gratuit. Restul îl veți afla în scurt timp chiar de la dânsul.

Așa deci. Sentimentul acela nu îl înșelase. Gerald von Settler venise la Kimberley ca să-i facă necazuri. Știind de la Hermann că vărul său nu bănuia nimic despre frăție, nu putea fi vorba decât despre moștenire și despre faptul că, în afara acelei mici sume în bani, Friedrich era unicul moștenitor.

Ca și cum ar fi vrut să-i confirme acest gând, chiar în acel moment intră Gerald von Settler și vorbi înainte de a fi ajuns lângă ei.

— Domnule von Keipen, nu îmi place vorba cu înconjur, vă voi explica pe dată pentru ce am venit și de ce am un avocat cu mine. Întâi vreau să știu cât mi-a lăsat Hermann. Apoi vreau să văd testamentul. Găsesc totuși foarte ciudat faptul că v-a lăsat dumneavoastră întreaga avere a familiei von Settler.

Se lăsa, greoi, în fotoliu și îl privi pe Friedrich în ochi. Acesta zâmbi forțat.

— Domnule von Settler, nu știu cât v-a lăsat Hermann. Banii se află într-un plic sigilat, pe care am să vi-l aduc chiar acum. Bineînțeles că puteți vedea și testamentul. Este dreptul dumneavoastră. Faptul că Hermann mi-a lăsat averea familiei nu este chiar atât de ciudat pe cât ar putea părea. Locuiesc aici de când aveam paisprezece ani și am luat, în viața lui Hermann, locul fiului pe care nu l-a avut niciodată. De câțiva ani, conduc chiar eu moșia și mă descurc chiar bine, iar pentru Hermann era important ca averea familiei să rămână unitară. Chiar dacă îi sunteți rudă de sânge, legătura dintre voi nu a fost prea strânsă, ca să nu zicem că nu a existat practic deloc. Dacă luăm în considerare aceste fapte și le punem la un loc, nu mai e ciudat, ci, dimpotrivă, foarte natural ca el să se fi hotărât să mă numească pe mine moștenitorul său, nu credeți?

Von Settler clătină din cap. Obrajii cărnoși îi fluturară într-o parte și-n alta.

— Nu, domnule von Keipen, nu găsesc că-i așa. Mai mult, nici nu cred una ca asta. În scrisoarea sa dinainte de moarte, Hermann mi-a scris despre dumneavoastră ca despre fiul său adoptiv, asta este adevărat. Dar a amintit de asemenea despre durerile sale care aproape că-l făceau s-o ia razna uneori. Este o scrisoare foarte intimă, pe care sigur nu ar fi scris-o dacă nu și-ar fi dorit nicio legătură cu mine. Cine știe, poate l-ați prins într-un

moment de slăbiciune și l-ați convins să vă numească unic moștenitor?

Friedrich vru să protesteze, însă von Settler îl liniști printr-un gest. Să-mi dați întâi plicul și testamentul. Ar fi de asemenea potrivit să-mi arătați îndată o listă cu averea personală și a moșiei. Să fie, vă rog, completă, cu lichidități și bunuri imobiliare, cu toate firmele care țin de moșie și cu tot ceea ce reprezintă o contravaloare. Apoi mai vedem noi.

Friedrich simți un nou val de mânie, care însă, în secunda următoare, făcu loc unui calm nemăsurat. Îl privi pe grăsan fără vreun semn vizibil de emoție.

— Plicul și testamentul – da, toate celelalte – nu. Vă rog să înțelegeți că nu-i voi permite nici unui străin accesul la documente ce privesc afacerile mele.

Von Settler sări în sus cu o iuțeală uimitoare, având în vedere greutatea sa corporală.

— Unui *străin*? Afacerile *dumneavoastră*?

Vocea i se subția pe măsură ce vorbea mai tare. Cum vă permiteți? vorbim de averea familiei von Settler. Am dreptul…

— Nu, nu aveți niciun drept, pentru că nu mai e vorba de averea unei familii, ci de averea lui Friedrich von Keipen. Iar acela sunt eu.

Fără a mai aștepta vreo reacție din partea grăsanului, Friedrich părăsi încăperea și se duse în camera de lucru după plic și testament.

Stătu câteva clipe nemișcat după ce închise seiful la loc. Omul nu avea nicio cauză de drept împotriva lui, iar avocatul acela nu avea să-i fie de folos, mai ales că ar fi trebuit să depună plângere aici, în Kimberley. Testamentul lui Hermann era univoc și nu putea fi atacat. Ce îl preocupa pe el era faptul că, dacă von Settler ar fi depus plângere, s-ar fi răscolit prin finanțele și firmele lui. Cu ocazia asta, ar fi ieșit la iveală niște lucruri pe care Friedrich prefera să le știe îngropate. Dacă nu reușea să îl convingă pe von Settler că nu are nicio șansă de câștig la tribunal, se va vedea nevoit să recurgă la alte mijloace. Se înfurie amintindu-și că cedase sentimentalismului lui Hermann și că îl înștiințase pe Gerald de moartea acestuia. Părăsi biroul înjurând în șoaptă, cu plicul și testamentul în mână.

Cei doi bărbați se așezaseră foarte aproape unul de altul și păreau cufundați într-o discuție pe care o întrerupseră în clipa în care îl văzură pe Friedrich intrând în încăpere.

— Iată plicul și testamentul, domnule von Settler. Dacă doriți, voi ieși

un pic afară, ca să le puteți citi în liniște, împreună cu avocatul dumneavoastră.

Friedrich ignoră mâna întinsă a lui von Settler și puse cele două plicuri pe măsuța de lângă acesta.

Gerald von Settler aruncă o privire scurtă spre ele și dădu din cap.

— Da, ar fi bine să rămân un moment singur, să mă gândesc la vărul meu. Domnul Scholler vă va însoți. La testament se poate uita și mai încolo, dacă o să consider că este necesar.

Kurt Scholler se ridică și, trecând pe lângă Friedrich, ieși din cameră. Friedrich îi mai aruncă grăsanului o privire încărcată de dispreț, apoi îl urmă pe avocat.

Scholler se așezase în unul dintre fotoliile împletite de pe verandă și, plin de bunăvoință, îi oferi lui Friedrich locul din fața sa.

Înainte chiar ca Friedrich să se fi așezat, avocatul îl întrebă:

— Cum ați ajuns în Africa de Sud, domnule von Keipen?

Friedrich îl privi în ochi și ajunse la concluzia că acest Kurt Scholler îi era simpatic, fără să poată spune exact de ce. Era probabil datorită chipului lui deschis. Pe de altă parte, probabil că din același motiv avea succes ca avocat. Friedrich decise în sinea sa că era mai bine să se pună în gardă față de acest om. Îi spuse povestea pe care-o ticluise împreună cu Hermann.

— Hermann von Settler și tatăl meu se cunoșteau din război. Au servit amândoi ca ofițeri. Când am pierdut războiul, tatăl meu nu s-a putut obișnui cu gândul. Nu a mai găsit calea spre o viață normală și, la scurt timp după sfârșitul războiului, s-a spânzurat în pivniță, în mijlocul unei armate de soldați de plumb. Mama se retrăsese deja cu ani în urmă într-o lume a ei. O lume în care fratele meu nu căzuse în război și în care existau doar ei doi. Eu aveam paisprezece ani pe-atunci. Prea tânăr pentru a mă putea descurca singur și aș fi ajuns cel mai probabil într-un orfelinat dacă nu s-ar fi ivit din senin Hermann von Settler. Voise să-i facă o vizită camaradului său și a ajuns la timp pentru înmormântarea lui. Hermann mi-a propus să îl însoțesc la Kimberley, să urmez o școală germană și să lucrez apoi pe moșia lui. Era de departe cea mai bună variantă pe care o aveam, așa că am acceptat.

Urmă o pauză, în care cei doi bărbați rămaseră cu privirea pierdută în gol. Unul părea cufundat în amintiri, celălalt părea că încearcă să-și dea seama cât de adevărată putea fi toată povestea.

După un timp, Friedrich își ridică privirea și întrebă:

— Dar dumneavoastră, domnule Scholler? De unde-l cunoașteți pe Gerald von Settler? Și cât de bine îl cunoașteți?

Râjnetul tipic reapăru pe chipul lui Scholler.

— Aa, dacă poți spune asta după câteva săptămâni, atunci îl cunosc bine. L-am cunoscut întâmplător, la o petrecere. Când a auzit că sunt avocat, a vrut imediat să știe dacă aveam o perioadă foarte ocupată, ceea ce nu era cazul. Atunci, mi-a propus să îl însoțesc în Africa de Sud, într-o chestiune de moștenire. Ne-am mai văzut de vreo trei-patru ori până să pornim încoace.

Friedrich dădu din cap.

— Iată însă ce nu înțeleg, domnule Scholler: cum se poate ca unul dintre cei mai de seamă avocați din Berlin să nu fie prea ocupat într-o anumită perioadă? Nu mai sunt infractori în Berlin? Niciun litigiu, nimic?

Scholler păru să reflecteze un pic, apoi zâmbi.

— Aceasta, domnule von Keipen, poate avea de-a face cu faptul că unul dintre cei mai de seamă avocați din Berlin a avut un conflict cu legea din cauza unor afaceri cu bani pe care le-a făcut și care, să spunem așa, nu erau chiar nevinovate.

Friedrich rămase uimit de sinceritatea cu care se expunea Scholler.

— Vă dați seama, domnule Scholler, că mi-ați dat un atu pentru cazul în care am ajunge la tribunal.

— Da, domnule von Keipen, îmi dau foarte bine seama de aceasta. Și să vă mai spun ceva: nu îl agreez deloc pe grăsanul ăsta avid de bani și l-am însoțit dintr-un singur motiv: a fost un prilej minunat pentru mine de a dispărea din țară.

Se priviră câteva secunde lungi în ochi, iar fiecare păru să-l cântărească pe celălalt.

După un timp, Friedrich își smulse privirea din ochii limpezi din fața lui și se ridică.

— Ei, haideți să vedem dacă domnul von Settler și-a numărat până acum banii moșteniți.

Friedrich se hotărî din nou să fie prevăzător.

Gerald von Settler se afla tot în fotoliu și îi întâmpină pe cei doi cu o privire întunecată. Pe masă, lângă el, se afla un teanc de bancnote; arătă spre ele.

— Zece mii de mărci, domnule von Keipen. Zece mii! Dintr-o avere de

milioane. Ce vă închipuiți, la urma urmei?

Friedrich ridică mirat din sprâncene.

— Zece mii? Enorm. N-aș fi crezut că Hermann va dărui banii ăștia unui om cu care, practic, nu a avut de-a face.

Von Settler trase adânc aer în piept dar nu spuse nimic; ridică brațul, aruncând o privire spre ceasul de la mână.

— Cred că mă voi retrage destul de devreme în seara asta, împreună cu domnul Scholler, pentru a discuta pașii următori. Vă pot spune însă de pe acum că nu mă voi mulțumi cu firimiturile astea. Poate veți folosi și dumneavoastră seara aceasta pentru a vă gândi la o cale de a-i mulțumi pe toți. Se uită din nou la ceas. Cred că voi merge acum să mă împrospătez. A fost o călătorie lungă și grea. La ce oră este cina?

Friedrich încercă să schițeze un zâmbet și speră în sinea sa că reușise.

— Propun să cinăm într-o oră, ca să aveți apoi destul timp să discutați. Dacă mai aveți nevoie de ceva, apelați fără nicio problemă la Jasmine.

Cu acestea, părăsi încăperea.

Ajuns în biroul său, își turnă un coniac și se așeză în uriașul fotoliu de piele.

Cuvintele lui von Settler îi veniră din nou în minte.

„Poate folosiți și dumneavoastră seara aceasta pentru a vă gândi la o cale de a-i mulțumi pe toți”.

Asta avea de gând să și facă. Însă gândurile sale mergeau în altă direcție decât se aștepta Gerald von Settler.

•

A doua zi de dimineață, Friedrich fu în picioare foarte devreme. Cina se desfășurase într-o atmosferă rece, unde toți evitaseră să aducă vorba despre testamentul lui Hermann. Discutaseră despre lucruri fără importanță, iar von Settler luase parte la conversație doar cu câteva vorbe. Singurul care, în toată situația aceasta, dăduse dovadă de o bună dispoziție de-a dreptul provocatoare era Kurt Scholler.

Imediat după masă, cei doi se retrăseseră.

Friedrich se trezise de câteva ori pe parcursul nopții, iar când primele semne ale zorilor începuseră să contureze obiectele din camera sa, se ridicase din pat.

Cu o ceașcă aburindă de cafea în mână, ieși pe verandă și se așeză într-un fotoliu împletit. Adora clipele acestea din zori, când aproape toți

dormeau încă. Liniștea îi dădea impresia că era singur pe lume. Ce utopie fantastică…

Tresari, luat prin surprindere, când liniștea fu întreruptă de zgomotul unei uși deschise brusc, pe verandă făcându-și apariția Kurt Scholler.

— Ah, bună dimineața, domnule von Keipen, vorbi el bine dispus și, spre deosebire de acesta, nu păru deloc surprins să îl vadă acolo la acea oră de dimineață.

— Bună dimineața, domnule avocat. Starea dumneavoastră de bună dispoziție lasă să se înțeleagă că discuția de aseară cu domnul von Settler a dat rezultate bune. V-ați trezit devreme. Doriți o ceașcă de cafea?

Scholler clătină din cap și se așeză lângă Friedrich.

— Nu, mulțumesc. Nu beau cafea. Legat de prima dumneavoastră întrebare, am să mă exprim astfel: am găsit azi-noapte ceea ce-și dorea domnul von Settler – o soluție care să fie acceptată fără umbră de îndoială de ambele părți. Mai am nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru „șlefuirea detaliilor”, dar asta nu va fi o problemă.

Friedrich puse ceașca pe masă și zâmbi fără bucurie.

— Fără umbră de îndoială, deci. Mă faceți curios, domnule avocat.

— Bietul domn von Settler a decedat azi-noapte.

Spuse aceasta pe un ton degajat, ca și cum și-ar fi dat cu părerea despre cum avea să fie vremea săptămâna următoare. Corpul lui Friedrich se încordă; îl privi pe Scholler mirat.

— Ce vorbiți? Von Settler mort? Cum este posibil? Ce s-a întâmplat?

Rânjetul avocatului se lărgi.

— Ei bine, mult regretatul s-a sufocat într-o pernă care se găsea pe fața dânsului. Sau poate i-a cedat inima în momentul când a intrat în panică. Avea de ceva vreme probleme cu inima, știți… Trebuia să ia medicamente în mod regulat.

— Ați…

— Am făcut lucrul pentru care m-a angajat domnul von Settler. Am rezolvat chestiunea cu moștenirea. Râse scurt. În mod paradoxal, clientul nu-mi va mai putea răsplăti serviciile.

Ochii lui Friedrich se îngustară.

— Nu știu sigur dacă să vă admir pentru curajul dumneavoastră sau să îmi pară rău de prostia dumneavoastră, domnule Scholler. Ce vă face să credeți că voi accepta o crimă, devenind complice?

Scholler îl privi bine dispus.

— Două lucruri, domnule von Keipen. Odată, intuiția mea cu privire la oameni, care îmi spune că sunteți un om deschis la rezolvări inovatoare. Și a doua – recunosc – îndrăzneala disperării. V-am spus deja că pământul german mă cam frige la tălpi. Aș vrea să rămân aici, să lucrez pentru dumneavoastră, dacă aveți ceva pentru mine. Priviți această „soluție" pe care am găsit-o ca pe un CV.

Se uitară lung unul în ochii celuilalt și încercând să-și ghicească gândurile unul altuia. Într-un târziu, Friedrich dădu din cap.

— Aveți dreptate, îmi plac oamenii care iau decizia potrivită la momentul potrivit. Și cred că pot găsi ceva pentru dumneavoastră. Mă văd însă nevoit să vă avertizez. Nici eu nu dau înapoi când e vorba să găsesc soluții, când este cazul. Și acum spuneți-mi ce detalii au mai rămas de șlefuit și pentru ce aveți nevoie de ajutorul meu.

— Ei bine, după cum am spus, se poate să-i fi cedat inima. Asta însă trebuie stabilit și parafat de un medic. Poate cunoașteți pe cineva…

O jumătate de oră mai târziu, doctorul Fissler se afla lângă cadavru, completând certificatul de deces, după ce îl consultase foarte repede pe von Settler și se uitase la medicamente acestuia.

Potrivit certificatului de deces, Gerald von Settler murise în urma unui infarct.

9 AUGUST 1961, DOMUL DIN TRIER

Episcopul dr. Gerhard Benning îi privi calm și le adresă întrebările privind angajamentul de a-L sluji pe Domnul:

— Frați iubiți! Înainte să fiți unși preoți, trebuie să vă declarați pregătiți în fața întregii comunități, să vă asumați această funcție. De aceea vă întreb pe voi: Sunteți pregătiți să vă exercitați funcția de preot ca ajutoare fidele ale episcopului și, conduși de Sfântul Duh, să oblăduiți cu bună-credință turma lui Cristos?

Răspunseră într-un glas:

— Sunt pregătit.

În sinea lui, Jürgen Dengelmann adăugă: „Sunt pregătit să conduc turma lui Cristos spre un viitor sub semnul conducerii simoniștilor”.

— Sunteți pregătiți să slujiți Cuvântului lui Dumnezeu cu conștiința responsabilității voastre, răspândind Buna-Vestire și aplicând credința catolică?

— Sunt pregătit.

„Sunt pregătit să aplic credința catolică într-o manieră la care nici nu visați”.

— Sunteți pregătiți să fiți alături de cei sărmani și bolnavi și să-i ajutați pe cei nevoiași?

— Sunt pregătit.

„Le vom oferi celor sărmani și bolnavi ajutorul de care au cu adevărat nevoie”.

— Sunteți pregătiți să aveți zi de zi o legătură tot mai strânsă cu Cristos și să deveniți, împreună cu el, dar de jertfă în cinstea Domnului și întru izbăvirea lumii?

— Cu ajutorul Domnului, sunt pregătit.

— Juri credință și supunere mie și urmașilor mei?

— Jur.

„Voi fi cel mai supus elev din câți ai avut. Iar în ce privește urmașii tăi, am o imagine destul de clară în această chestiune”.

— Însuși Domnul să împlinească opera pe care a început-o în tine.

După rugăciunea comuna din litaniile tuturor sfinților, diaconii trebuiră să se întindă pe podea, cu fața la pământ, în semn de adorare și exprimare a propriei slăbiciuni.

„N-am să uit umilința asta!”

Urmară rugile pentru diferite persoane, apoi trebuiră să îngenuncheze, pe rând, la picioarele episcopului.

Jürgen era al doilea la rând. Când, îngenunchind în fața profesorului Benning, acesta îi puse, fără un cuvânt, mâna pe creștetul capului, un gest care exprima, încă de pe vremea apostolilor, predarea misiunii și împuternicirea absolută pentru slujirea Bisericii, Jürgen își desfăcu mâinile din poziția de rugăciune și își puse o mână pe cea a episcopului. Simți o tresărire de surprindere din partea prelatului, însă acesta nu-i respinse mâna.

Când se ridică, Jürgen privi scurt în ochii episcopului și deslușì o privire întrebătoare, căreia îi rezistă preț de câteva secunde.

„Să-mi reții numele, părinte episcop. Să-l reții!”

Li se înmânară stola și veșmintele de slujbă; se îmbrăcară și urmă unsul mâinilor. Jürgen privi din nou fix în ochii episcopului, de data aceasta încercă însă tehnica pe care o învățaseră în cadrul frăției.

Ochii trebuiau să vorbească! Ochii!

Se concentră exclusiv asupra episcopului, imaginându-și că acest om avea puterea de a-l duce la scopul visat. Își imagina că episcopul tocmai îi spusese că îl va duce la Roma, unde va avea grijă ca, în scurt timp, să devină cardinal. Pentru aceasta îl admira el pe episcop și, în timp ce mâinile îi erau unse cu mir, îl privi adânc în ochi gândind, ba nu, simțind: „Te admir”.

Cunoștea efectul. La o anumită intensitate a concentrării, acest sentiment de admirație se putea citi în privire. El însuși refuzase să creadă aceasta la început, însă, făcând o încercare cu însoțitorul său, simțise pur și simplu simpatia pe care acesta o radia spre el.

Episcopul se opri un moment și îl privi pe Jürgen, fascinat. Îi strânse apoi mâinile cu putere, iar Jürgen simți un val de căldură venind de la acest bărbat.

„Ori cunoaște el însuși trucul, ori a funcționat mai bine decât mă așteptam”.

După ce primiră cupa, vinul și pâinea, celebrară împreună ritualul euharistiei.

La scurt timp după aceasta – se aflau cu toții în fața domului, discutând despre ceremonie –, un secretar al episcopului îi înmâna lui Jürgen un bilețel. Cu presentimentul victoriei, acesta despături hârtia. Citi cum episcopul Benning îl ruga să treacă pe la el a doua zi, pentru a discuta împreună despre misiunea lui în cadrul Bisericii.

Condus de secretar în camera de lucru, Jürgen îl găsi pe episcop șezând la birou.

Făcu o plecăciune înaintea acestuia, mimând respect adânc, și îi sărută inelul.

— Excelență!

— Ah, iată-vă, Dengelmann. Luați loc.

Îi arătă un scaun tapițat în roșu din fața biroului, iar Jürgen se așeză, ușor mirat de aerul degajat ce se simțea în vorba episcopului.

— V-am chemat deoarece aș vrea să discut cu dumneavoastră despre domeniul misiunii care vă revine. Aveți deja o imagine concretă despre unde ați vrea să fiți repartizat?

Jürgen îi aruncă o privire în care se găsea un amestec de umilință și de „te admir”.

— Aș vrea să fiu plasat unde pot sluji cel mai bine Biserica și pe Dumnezeu. Orice ați hotărî în numele meu, eu voi îndeplini cu dragoste și cu voia Domnului.

Benning dădu din cap.

— Dar spuneți-mi, vă rog, unde și cum l-ați întâlnit prima oară pe Domnul?

— E greu de spus, Excelență. Copilăria mea nu a fost marcată de religie. În timpul războiului, Germania avea, în general, cu totul alte idealuri, după cum bine știți. Se prea poate ca tocmai această lipsă a religiozității din acea perioadă să mă fi îndreptat spre Dumnezeu. Am văzut, de la o vârstă fragedă, prea multă suferință născută din violență, ură și furie oarbă și în mine a crescut un sentiment de vinovăție ca și cum aș fi fost complice. În același timp, a luat naștere în mine dorința de a-l servi Domnului și de a face tot ce îmi stă în puteri pentru a răscumpăra prin iubire tot ce ura oamenilor a distrus.

— Cum vă imaginați, concret, această „răscumpărare”?

Jürgen îl privi din nou, de data aceasta cu o porție mărită de umilință și ceva mai puțin din „te admir”.

— Excelență, nu pretind că am viziunea de ansamblu care mi-ar permite să știu de unde aș putea servi cel mai cu folos. Însă am spus-o și mai devreme: dați-mi o misiune și o voi îndeplini cu iubire și dedicare.

— V-aș putea da o funcție de capelan aici, în Trier. Pe de altă parte, am prevăzut o nouă misiune pentru secretarul meu. Ceea ce înseamnă că postul său rămâne liber. Nu vă pot spune prea bine de ce, însă ceva îmi spune că ați fi persoana ideală pentru această misiune. Vă puteți vedea pe post de secretar al meu, asistându-mă la munca de zi cu zi?

Secretarul episcopului imediat după hirotonisire? Era momentul potrivit pentru o doză completă de „te admir”.

— M-ar umple de bucurie prilejul de a vă putea fi de folos în efortul de a vă achita de responsabilitățile înaltei dumneavoastră funcții.

Benning dădu din cap satisfăcut.

— Mă bucură decizia dumitale, Dengelmann. Veți intra în funcție de azi într-o săptămână.

Episcopul îi indică ușa. Discuția se încheiase.

19 SEPTEMBRIE 1961, MAINZ

Vinul roșu italienesc era delicios, iar Christian Gamper își umplu paharul a patra oară.

Seara aceea era una din multele întâlniri spontane cu foștii săi colegi Hans și Joachim. Ca și pe vremuri, în Africa de Sud, Christian era și de data aceasta cel mai tânăr dintre ei.

Își gătiseră paste și deschiseseră o sticlă de vin roșu. După masă, se așezaseră cu toții în jurul măsuței din lemn de pin. Cele trei lumânări de pe masă, singura sursă de lumină din încăperea mică, nășteau monștri ciudați din umbre pe pereții cufundați în semiîntuneric, pe care pâlpâirea flăcărilor îi trezea pentru câteva secunde la viață iar și iar.

Ca de atâtea ori în trecut, se angajaseră într-o discuție de data aceasta aprinsă despre Biblie, impulsionați fiind și de consumul alcoolului. Hans nu dădea doi bani pe interpretările Bibliei. Era de părere că scripturile se cereau înțelese *sensus literalis*. Cu această părere iscase mereu discuții zgomotoase în aulă, însă nimic nu îl putea face să renunțe la ea.

Christian luă o înghițitură zdravănă din paharul de vin. Nu-i păsa că simțurile i se încețoșau tot mai mult.

Nu obișnuia să bea alcool decât foarte rar, iar efectul se vedea imediat.

Privi umbra ca de gnom care se legăna aiurea peste canapea.

Avea să fie hirotonisit în câteva zile, ceea ce reprezenta un nou pas important și ireversibil în viața lui, pe care nici măcar nu îl va fi făcut el însuși. De două ori voise să renunțe la tot în perioada studiilor. Alfred, persoana de contact destinată lui din cadrul frăției, îl convinsese să se răzgândească, arătându-i urmările pe care le-ar fi avut un asemenea pas în viața sa.

Acestea l-ar fi lăsat însă indiferent la urma urmei. Poate că a nu fi în viață era de preferat unei vieți reduse la un teatru ieftin.

Se gândea tot mai des la visele copilăriei sale, în centrul cărora se aflau mereu clădiri fastuoase. Încă de la vârsta de opt ani, când Köln părea să fie un oraș exclusiv al ruinelor, se manifestase în el dorința de deveni, cândva, un mare arhitect. Un artist care să construiască clădiri nemaivăzute,

monumente destinate eternității. Voia să ridice case și poduri cum nu se mai văzuseră nicăieri în Germania. Visase la o libertate nemărginită a creativității unde tabuurile să nu-și aibă locul. Și ce ajunsese să facă acum? Modelat de regulile și de prescripțiile frăției, încătușat de legile Bisericii, ducea viața unei marionete dirijate în același timp de doi păpușari.

Avea senzația că toate firele acestea încălecate se încurcau tot mai mult. La un moment dat, marioneta avea să rămână blocată în îmbârligătura asta.

Cei care îl determinaseră să urmeze această cale fuseseră părinții.

Catolici severi, ei erau teribil de mândri că din băiatul acela timid și închistat care nu avusese nicio treabă cu Biserica pe tot parcursul copilăriei, în afară de interesul pentru arhitectura caselor Domnului, devenea acum un preot. Știau de existența frăției fără să știe dedesubturile. Din ce știau ei, băiatul lor fusese pregătit într-un internat german de elită pentru misiunea de a mări importanța și, prin aceasta, influența prelaților germani în cadrul Bisericii Catolice.

Chiar nu știau prea multe, însă Frăția putea să decidă în orice moment că știau prea multe dacă s-ar fi întâmplat ca fiul lor să moară din senin. Gândul că părinții săi ar fi putut avea probleme din cauza lui îl îngrozea.

Cu limba mai grea la fiecare înghițitură de vin și ca de atâtea alte ori în acest stadiu al discuției, Christian își puse la bătaie argumentele cele mai puternice.

— Dar Adam și Eva, dragă Hans, cum e cu ei? Tu crezi la modul cel mai serios că Dumnezeu l-a făcut pe Adam dintr-un boț de lut și că, după un timp, i-a scos o coastă care s-a transformat așa, ca prin minune, în mama noastră, a tuturor, Eva, cea predispusă ispitelor de tot felul? Crezi tu asta, sincer?

— Da, asta cred, sincer.

Christian clatină din cap râzând; știa prea bine că Hans se înfuria când îl vedea râzând de el.

— Probabil că tu crezi că membrii Curiei sunt niște domni în vârstă buni la suflet, inimoși, cărora le pasă în primul rând de binele omenirii? Popii ăștia elitiști se gândesc doar la interesele lor.

— Christian!

Tonul lui Joachim era mustrător.

— Termină. Asta aduce deja a blasfemie. Ești beat, ar trebui să fii mai rezervat. Comportamentul tău este nepotrivit pentru un om al Bisericii!

Parcă pentru a-i face în ciudă, acesta își goli paharul dintr-o înghițitură și îl așeză pe masă.

— Aiurea, auzi, blasfemie! Acesta este adevărul, dragii mei viitori domni preoți. N-aveți idee ce se petrece în Roma. V-aș putea spune niște lucruri care să vă deschidă ochii. Însă voi vreți să credeți în zâna bună, ca niște copii. Voi închideți ochii cu bună știință în fața realității.

Hans își împinse scaunul îndărăt și se ridică iute în picioare.

— Ajunge. Nu mai stau să ascult din astea, Christian. Dacă lucrurile-s atât de rele, de ce te-ai mai decis să devii preot? Dacă astea îți sunt convingerile, ar trebui să renunți încă înainte de hirotonisire la calea asta care pare că-ți repugna de-a dreptul. Ți-ar fi mai bine și ție și probabil ar fi mai bine pentru Biserică dacă nu ai deveni preot.

Chipul lui Christian deveni brusc serios. Rămase pe gânduri o clipă, privind la umbra de gnom de pe perete, ce părea sa stea în expectativă. Arătă apoi spre scaunul care se eliberase.

— Așază-te un pic, Hans, și-am să-ți povestesc câte ceva despre Curia Romană și despre ce va deveni ea prin oameni ca mine. Care aparțin unei frății! Frăția aceasta va conduce Biserica Catolică spre adevărata ei menire! Vom trece cu sabia de foc prin rândurile moșnegilor netoți din Roma și-i vom înlocui cu de-ai noștri. Vom…

— Nu mai vreau să aud din astea, Christian! Joachim se ridicase și el atât de brusc încât răsturnase scaunul pe spate. Hai, bagă-te-n pat și dormi, să-ți treacă beția! Și uită de teoriile astea ale conspirației! Hans și cu mine vom pleca acum.

Cu acestea, cei doi făcură stânga-mprejur și ieșiră. Când se închise ușa în urma lor, Christian își ridică din nou privirea spre gnomul de umbră și, cu o mișcare a mâinii în dreptul lumânărilor, făcu umbra să se cutremure.

— Noi doi semănăm foarte bine, mormăi el.

Își culcă apoi capul pe tăblia mesei și izbucni într-un hohot de plâns nestăvilit.

Hans și Joachim nu uitară ce le povestise Christian. A doua zi de dimineață, cei doi stăteau față-n față cu episcopul din Mainz, Erhard Dittler. Li se spusese la început că Excelența Sa nu avea timp de întrevederi, însă brusc după ce Hans îi explicase secretarului că unul dintre cei care aveau să devină preoți în câteva zile era un posibil membru al unei loji francmasone, episcopul îi chemase în audiența.

Jumătate de oră mai târziu, Christian fu trezit din somnul de om mahmur printr-un telefon primit de la episcopul din Mainz.

22 SEPTEMBRIE 1961, KIMBERLEY

Cu chipul împietrit, Friedrich citi încă o dată telegrama din Mainz.

Probleme cu Christian G. + a vorbit + episcopul știe de S. + ce-i de făcut? + Alfred

Cu mișcări lente, puse hârtia pe birou și, câteva clipe, privi în gol. Strânse apoi pumnul și izbi telegrama ca și cum astfel ar fi putut distruge știrile pe care i le aducea. Se ridică.

— Am bănuit de la început că acest Christian Gamper e prea moale pentru treaba asta. Din prima zi, când l-am văzut bocind în fața pozei cu familia, am fost sigur ca, într-o bună zi, are să ne facă probleme. Totuși, nu m-aș fi așteptat niciodată că va pune în pericol toată frăția, iar asta dintr-o singură lovitură.

O cută dreaptă se formase între sprâncenele lui Friedrich, semn clar că își ieșise din fire. Fostul său „însoțitor", Hans, se dădu fără să vrea un pas înapoi când îl văzu pe Friedrich apropiindu-se de el.

— Ia chiar acum legătura cu Alfred. Ordon să fie înlăturată de îndată această problemă. Orice urmă de ezitare poate periclita la modul cel mai serios frăția. Să fie precaut. Mă bazez pe el și aștept să înlăture problema imediat.

Spuse acestea și făcu stânga-mprejur.

Deschizând ușa biroului, se trezi față-n față cu Evelyn.

Burta i se vedea clar prin rochia albastră. Pentru o clipă, văzu cu ochii minții conturul vag al chipului lui Hermann von Settler.

„Ai grijă să ai un al doilea fiu!"

— Ce cauți aici, Evelyn? Ar trebui să te odihnești.

— Am auzit discuția ta cu Hans, Friedrich. Ce s-a întâmplat? Ce-i cu Christian Gamper? Și ce vrea să-nsemne înlăturarea imediată a problemei?

O privi lung preț de câteva clipe, apoi o împinse ușor într-o parte și încercă să treacă pe lângă ea, însă ea îl prinse de braț.

— Friedrich, răspunde-mi, te rog. Ce se întâmplă?

Se întoarse dintr-o mișcare și o apucă de umeri. Era ceva sălbatic în

privirea lui, iar Evelyn simți o teamă ascunsă față de soțul ei.

— Evelyn, ai grijă să te odihnești și nu te gândi la treburi din care nu înțelegi nimic. N-am să mă justific față de tine în chestiuni care privesc frăția și nici n-am să discut cu tine deciziile pe care le-am luat. Întinde-te și ai grijă ca al doilea copil să ni se nască sănătos. Aceasta este misiunea ta și, dacă o îndeplinești cum trebuie, e destul. Restul nu te privește. Sper că am fost destul de clar, o dată pentru totdeauna.

Îi dădu drumul, rămase însă drept în fața ei, fixând-o cu privirea.

Evelyn avu impulsul să-i spună că nu accepta să fie tratată ca un mesager. Că avea totuși dreptul să știe ce făcea bărbatul ei și că o privea în mod direct dacă acesta dădea ordin să fie ucis cineva. I-ar fi spus toate acestea și încă multe altele, bănuia însă că nu ar câștiga nimic pe această cale. El s-ar fi mâniat și mai tare și Dumnezeu știe de ce-ar mai fi fost în stare. Nu, nu avea de gând să stea la discuții cu el. Avea să îi accepte comportamentul fără să comenteze, cum făcuse până atunci, iar aceasta nouă experiență avea s-o păstreze adânc în sine, ca într-un cufăraș impenetrabil.

Doar mai târziu, când va rămâne singură, avea să deschidă cu grijă ușa cufărașului, eliberând sentimentul umilinței. Avea să le permită tuturor acelor senzații să se desfășoare libere, să-și confrunte sufletul cu ele. Și, așa cum unui fierar i se îngroașă pielea de pe mâini de la munca neîntreruptă cu ciocanul, avea să se înfășoare și sufletul ei într-o piele groasă, protectoare. Cu cât se îngroșa această piele, cu atât mai puțin ar fi durut o nouă umilință. Odată și-odată, acest scut avea să fie atât de gros încât Friedrich n-o va mai putea răni. Așa spera ea.

Îl lăsă singur și, fără să spună o vorbă, merse în camera ei.

25 SEPTEMBRIE 1961, VATICAN

În biroul său de la etajul al doilea, din clădirea cea mare de lângă domul San Pietro, Eminența Sa cardinalul Benino Campisi răsuflă înfuriat și puse deoparte documentul peste care tocmai se uitase.

Erau câțiva episcopi care păreau să îl considere, în funcția sa de prefect al Sfântului Oficiu, drept urna tuturor problemelor lor meschine. Privi fără chef peste rama ochelarilor de citit la silueta înaltă și suplă a tânărului său subsecretar pater Leonardo Corsetti.

— Este datoria Sfântului Oficiu de a proteja adevărata învățătură și bunele moravuri, ca și de a apăra lumea de boala comunismului, și nu de a aduce în fața inchiziției un mic preot în devenire care spune vrute și nevrute sub influența vinului, lucruri de care a doua zi nici nu-și mai amintește. Este acest tânăr comunist? Nu! A rostit devize comuniste? Nu! Spuneți-i deci acestui episcop Dittler să fie în continuare precaut, dar să nu mă mai țină la curent cu trivialități de genul ăsta. Biserica are probleme mai grave decât un preot care vrea să facă un pic pe grozavul în fața prietenilor. Bun. Următoarea chestiune.

La scurt timp după aceasta, pater Corsetti se afla din nou la biroul său, cu privirea goală întoarsă-ntr-o parte, spre fereastra mare, cu două cercevele.

Se simțea cuprins de un sentiment straniu. Presimțea într-un mod vag, nejustificat, apropierea unor nenorociri. Nu încăpea îndoială: Biserica Catolică își găsise în comunism un rival de temut. Începând cu Uniunea Sovietică, o superputere formată în urma celui de-al Doilea Război Mondial, marxismul și, mergând mână în mâna cu el, ateismul câștigaseră teritoriu într-un ritm accelerat.

Cardinalul Campisi făcuse din Sfântul Oficiu un fel de poliție anticomunistă. Prefectul, căruia până nu demult i se spusese „Inchizitorul”, se privea pe sine ca pe șeful poliției în slujba lui Dumnezeu și era obsedat de gândul eradicării comunismului.

Îi scăpau oare în felul acesta alte primejdii, poate chiar mai mari? Corsetti își propuse să aibă o discuție mai lungă pe tema aceasta cu episcopul Dittler și se întoarse apoi la treburile sale zilnice.

25 SEPTEMBRIE 1961, MAINZ

Christian fu nevoit să escaladeze munți de pietre și stinghii rupte prin încăperile pe jumătate dărâmate, în depozitul cel vechi, până reuși să ajungă în camera unde, pe o ladă din lemn, Alfred își fuma țigara.

Persoana lui de contact păruse destul de calmă și la obiect în convorbirea de la telefon când Christian îi povestise despre seara aceea cu Hans și Joachim și despre discuția avută cu episcopul Dittler, în dimineața următoare. Spusese că, deocamdată, Christian trebuia să stea calm și să nu facă nimic. Frăția avea să se ocupe de tot.

Christian se scuzase plin de umilință în fața episcopului Dittler pentru ceea ce spusese, îi explicase că nu fusese stăpân pe propriile simțuri și că așa ceva nu avea să se mai repete niciodată. Nu, ceea ce spusese atunci nu erau adevăratele sale convingeri și, da, era perfect conștient de faptul că păcătuise împotriva Bisericii, și încă în postura de viitor preot…

„Frăția avea să se ocupe de tot!”

Aceasta putea însemna orice. Putea, de pildă, să însemne: frăția îți va astupa gura aia spartă și va avea grija ca pe viitor să nu mai ai ocazia de a pălăvrăgi ca prostul despre scopurile simoniștilor.

Sentimente de vină și mai ales de teamă puseseră stăpânire pe el de la discuția din ziua precedentă. Acum, că îl ascultase pe Alfred, părăsindu-și mica locuință pentru a veni la întâlnirea stabilită în depozitul cel vechi, îl copleșise sentimentul unei finalități. I se părea că încuiase ușa de la locuința pentru ultima oară în viață.

Se așeză lângă Alfred, pe ladă, și îi cercetă acestuia chipul, căutând vreun semn după care ar fi putut recunoaște ce îl aștepta; nu putu desluși însă nimic. Omul lui de contact se arătă pragmatic ca întotdeauna când îi spuse:

— Am o instrucțiune pentru tine din partea magului.

Christian tresări. Dacă intervenise însuși magul, însemna că frăția găsea chestiunea foarte gravă. Iar faptul că dormise în aceeași cameră cu Friedrich în Africa de Sud nu reprezenta neapărat un avantaj pentru Christian. Își amintea foarte bine disprețul cu care fusese tratat de către

acesta. Într-o seară – ca de atâtea alte dați, Christian avea în pat, alături de el, poza cu părinții săi și cu sora lui mai mică, Christine –, Friedrich îi spusese că, dacă n-avea de gând să termine odată cu sentimentalismele de familie, nu avea să atingă vreodată marele țel. Pe atunci, nu înțelesese ce i se spusese și nici nu se mai gândise la acest lucru. Acum însă întreaga situație i se arată cu totul altfel; putea vedea amenințarea direct în față, ca pe un afiș pe care scria: „Afară cu tine!”

— Consideră că problema nu a atins un nivel critic. Veți continua ca și până acum. Dacă vi se mai pun întrebări în legătură cu seara aceea, din partea episcopului sau a oricui altcuiva, veți susține că ați fost victima alcoolului, iar ceea ce ați spus atunci nu corespunde nici pe departe convingerilor dumneavoastră. Îi veți convinge pe toți că nu există nicio frăție și că tot ce ați vrut a fost să vă șocați colegii, ceea ce, fără îndoială, ați și făcut.

Un val de ușurare străbătu trupul lui Christian.

Se uită, năuc, la Alfred. Friedrich von Keipen considera că problema nu a atins un nivel critic? Dar asta însemna că nu avea să fie pedepsit! Tot ce trebuia să facă era să-i convingă pe ceilalți că fusese beat și-și pierduse controlul de sine. Nu era o recomandare prea bună pentru un viitor preot, însă avea să-și facă singur procese de conștiință. Comparat cu ceea ce se așteptase din parte frăției, asta era o nimica toată.

Cuprins de un acces de euforie, își puse mâna pe brațul lui Alfred și vorbi:

— Vă rog să îi transmiteți domnului von Keipen multe mulțumiri pentru ajutorul și înțelegerea sa. Și spuneți-i, vă rog, că ceea ce a fost nu se va mai repeta niciodată. Să aibă încredere în mine.

Alfred își trase brațul de sub mâna lui Christian și îl cuprinse prietenos de după umăr. Un gest neobișnuit pentru un bărbat pentru care răceala și distanța însemnau atât de mult. Zâmbi chiar.

— Îi voi transmite.

Trupul lui Alfred se cutremură dintr-odată, iar Christian, cu zâmbetul încă pe chip, văzu cu colțul ochiului că acesta ținea ceva în mână. Ceva cu reflexe metalice.

Ultimul lucru pe care îl simți Christian pe lume fu o apăsare rece pe frunte. Când răsună pocnetul, murise deja.

Încet, Alfred dădu drumul trupului fără viață lăsându-l să alunece la

pământ. Cu mișcări relaxate, curăță mânerul pistolului cu batista lui curată și puse arma în mâna mortului.

Câteva minute mai târziu, părăsi depozitul cel vechi și porni pe drum, înapoi. Un trecător inofensiv, ce purta cu sine o plasă în care se afla un pulover muiat în substanță roșie.

Alfred savură soarele călduț de septembrie.

•

Clătinând din cap, episcopul Dittler citea pentru a nu știu câta oară rândurile scrise de mână pe care – după cum avea să reiasă mai târziu din analiza unui specialist – le scrisese, fără îndoială, Christian Gamper.

> Excelență,
>
> Când veți citi această scrisoare, eu voi fi cu Domnul, rugându-l pentru iertarea păcatului meu de moarte.
>
> Nu sunt demn de sfânta hirotonisire și vă voi scuti pe dumneavoastră, Excelență, de a ridica un netrebnic în funcția de preot.
>
> Mi-am dat seama că am pornit pe o cale greșită în viață. Credința mi-e prea slabă, îndoiala prea puternică.
>
> Împins de beție, m-am dedat celui mai josnic păcat al omului – minciuna. Am vorbit despre o frăție care ar avea ca scop reforma Bisericii, aceasta nefiind altceva decât o dorință a sufletului meu slab, care știe că nu poate îndeplini cerințele severe ale Bisericii Catolice, acelea ale unei vieți pline de dedicație, renunțări și jertfire de sine.
>
> Iertați-mă! Îmi veți găsi învelișul trecător în clădirea vechii tăbăcării.
>
> Și, vă rog, îndepliniți, întru amintirea mea, această ultimă dorință a părinților mei, de a fi înmormântat ca un creștin.
>
> Christian Gamper

29 OCTOMBRIE 1961, KIMBERLEY

Franz von Keipen se născu la ora trei și șaisprezece minute.

Cântărea două mii patru sute de grame și măsura patruzeci și șase de centimetri.

Doctorul Fissler fu nevoit să îl asigure pe Friedrich în repetate rânduri că băiatul era cât se poate de sănătos. Totuși, acesta nu îl ținu în brațe pe al doilea său copil, ca pe un bebeluș obișnuit. Îl purta mai degrabă ca pe o păpușă din porțelan.

— E fragil ca o fetiță, îl apostrofă el pe medic și îi întinse omulețul înfășat.

Se apropie tăcut de patul lui Evelyn și o mângâie pe cap, fără un cuvânt. Ea nu îl privi, iar el nu simți nici cea mai vagă nevoie să îi vorbească. Cuvintele ei de la nașterea lui Hermann îi răsunau încă prea proaspăt în amintire.

Părăsi, în sfârșit, încăperea.

Aruncă o privire grăbită în camera lui Hermann, unde o văzu pe Ruby pe podea, lângă băiat, răsfoind cărți cu poze. Se convinse că totul era în regulă și merse în biroul său.

Chiar dacă era atât de firav, nașterea lui Franz trebuia sărbătorită cu un coniac bun.

Câteva minute mai târziu, cineva bătu la ușă; prin crăpătura ușii apăru capul doctorului Fissler.

— Ah, Werner, intra, te rog.

Doctorul închise ușa după el, iar Friedrich îl pofti într-unul din fotoliile mari din piele.

— Așază-te, te rog. Să ciocnim în cinstea celui de-al doilea fiu al meu, chiar dacă e mai pricăjit.

Lăsându-se încet în fotoliul adânc, doctorul Fissler spuse:

— Ai observat cât de bine seamănă micuțul cu soția ta? E incredibil.

Friedrich îi întinse paharul de coniac și dădu din cap.

— Da, e la fel de frumos ca și mama lui.

Se așeză oftând lângă doctorul încărunțit și se uită cu resemnare la

lichidul auriu-închis din pahar.

— Prea frumos, parcă, pentru un băiat.

Sorbi lung.

Doctorul Fissler îl privi atent și așteptă până ce acesta își așeză paharul pe birou.

— Friedrich, e un lucru pe care vreau să-l discut cu tine. Îmi vei spune să nu mă amestec în treburile tale, te cunosc însă de prea multă vreme și îmi voi lua libertatea de a vorbi deschis cu tine.

Friedrich își ridică capul și cercetă chipul brăzdat de riduri din fața sa. Apoi zâmbi.

— Poți vorbi liniștit deschis cu mine, însă, tocmai pentru că mă cunoști de atâta vreme, știi că nu mă las influențat când e vorba de treburile mele. Nici chiar de către tine! Dar, te rog, vorbește.

Bătrânul luă întâi o înghițitură din pahar și își arătă stima pentru nobila băutură printr-un oftat de plăcere. Apoi, chipul îi deveni serios.

— Urmăresc de la o vreme încoace felul în care te porți cu Evelyn și trebuie să-ți spun că nu-ți înțeleg atitudinea. Este o femeie bună, te respectă și are grijă de tine. Este deosebit de frumoasă și are un suflet bun. Ți-a dăruit deja doi fii, dar un al treilea nu va mai exista.

Friedrich își ridică iute, capul.

— Ce înseamnă asta, „un al treilea nu va mai exista”? întrebă el tăios.

Doctorul reflectă câteva secunde, apoi răspunse:

— După nașterea plină de greutăți a lui Hermann, a doua sarcină a reprezentat un risc. I-am spus aceasta lui Evelyn, dar nici n-a vrut să audă de așa ceva. Ba, mai mult, a trebuit să-i promit că nu-ți voi spune nimic în legătură cu asta.

Friedrich dădu să sară în sus, însă doctorul îl opri printr-un gest al mâinii și vorbi mai departe.

— A avut mare noroc, Friedrich, însă trebuie să afli că, la o a treia naștere, ea ar putea muri din cauza unei hemoragii.

Friedrich sări în picioare.

— Și îmi spui asta așa pur și simplu? Ești…

— Un om care își ține promisiunea față de o femeie sau cu atât mai mult cu cât este vorba de o femeie, îl întrerupse doctorul.

Friedrich se lăsă din nou în fotoliu și își privi, tăcut, paharul.

— Să ne întoarcem însă la atitudinea ta, continua doctorul. Te porți cu

Evelyn ca și conducător al simoniștilor și nu ca un soț. Ea nu merită așa ceva. De ce faci asta?

Friedrich răsuflă zgomotos și îl privi pe doctor cu chipul deschis, sincer.

— Aceasta nu te privește și totuși îți voi răspunde. Ar fi putut avea totul, Werner. Iubirea și tandrețea mea, chiar și respectul meu. I le-am oferit. Dar ea nu a vrut nimic. Nu *m-a* vrut. M-a respins! Doar după câteva „vorbe bune" din partea dragului de Hermann von Settler și-a călcat pe suflet și a acceptat să se mărite cu mine. La ce ar putea să se aștepte din partea mea?

Bătrânul îl privea mirat.

— Hermann a obligat-o să se mărite cu tine? Și tu ai consimțit? Clătină din cap a neînțelegere. De ce? Cum te-ai putut căsători cu ea știind că nu o face de bunăvoie?

— Pentru că o voiam! Eu primesc ceea ce vreau, Werner, și numai datorită acestui lucru mă aflu azi aici, lângă tine, în camera asta.

— Pentru că o voiai? Asta e… asta e…

— Gândește-te bine la ce-ai să spui și nu uita pe cine ai în față, Werner. Amenințarea din tonul lui Friedrich era cât se poate de clară.

Doctorul tăcu și îl privi pe Friedrich nedumerit înainte să sară de pe scaun cu o iuțeală neobișnuită pentru vârsta lui. Avea chipul roșu de furie. Începu să gesticuleze necontrolat în fața lui Friedrich, mai-mai să răstoarne paharul cu coniac de pe masă.

— Iar tu nu uita pe cine ai *tu* în față. Nu sunt unul dintre lacheii tăi și mi-e absolut indiferent cât de tare tremură ceilalți când ridici tu glasul. Nu mi-e teamă de tine, așa să știi, băiete! Știu prea bine că un cuvânt de-al tău e de-ajuns ca să mor, dar nu-mi pasă, căci mi-am trăit viața cum se cuvine. Și am cunoscut oameni buni. Unul dintre ei a fost Hermann von Settler, profesorul și susținătorul tău. Era încăpățânat și orgolios. Dar a fost un om de caracter!

Apoi se întoarse și părăsi încăperea.

Friedrich rămase cu privirea fixată pe ușă. Era furios. Ce știa bătrânul acesta despre căsnicie? Nu fusese niciodată căsătorit. Cum își permitea să stabilească reguli pentru un joc pe care îl cunoștea doar ca spectator?

Iar aceasta față de magul frăției!

Friedrich avu impulsul de a zvârli paharul de coniac de perete pentru a se elibera de tensiunea pe care o simțea.

Așeză însă paharul pe măsuță și ieși din biroul de lucru. Avea nevoie de aer curat.

Ieșind pe veranda din lemn, văzu o geană de lumină la orizont, anunțând prima zi din viața fiului său, Franz.

Trase adânc în piept aerul răcoros de noapte și, închizând ochii, își ținu respirația pentru câteva clipe. Deschise ochii; o parte din furie i se mai potolise. Cu mâinile adânc în buzunarele pantalonilor, coborî leneș cele trei trepte. Cele două clădiri la stânga și la dreapta se ridicau asemenea unor imense umbre spre cerul de noapte. Ziduri negre pe fundal întunecat. Păreau că veghează liniștea terenului cu nisip.

Observa, cu coada ochiului, o mișcare. Se opri și își fixă atenția asupra zonei din fața aulei. Era încă prea întuneric ca să poată distinge detaliile, era însă acolo o pată mai întunecată decât toată partea din fața zidului din afară al clădirii.

Friedrich păși înainte, precaut. Când ajunse la vreo doi metri distanță, umbra se desprinse de perete, luând forma unui corp acoperit de blană care se târî, scâncind, până la picioarele lui Friedrich, unde se rostogoli pe spate.

Era un ciobănesc german. Părea destul de tânăr după statura încă mică.

— Și tu cine ești?

Friedrich se lăsă încet în genunchi, pentru a nu speria animalul, și îl mângâie blând pe burtă. Blana îi era încâlcită.

„Un câine vagabond”, gândi Friedrich și își trecu mâna, cu gesturi lente, peste burta animalului. Câinele își arătă recunoștința ridicându-și capul și lingându-i brațul. Scotea tot timpul sunete scâncite.

— De unde ai apărut? Ai stăpân?

Câinele îi răspunse cu un lătrat scurt, vesel.

Friedrich se ridică iar câinele se rostogoli înapoi și stătu în fața lui, cu capul plecat și cu coada între picioare. Friedrich îl mai privi câteva secunde, apoi spuse:

— Ei, acum dispari.

Își sublinie cuvintele cu un gest al mâinii, însă câinele nu reacționă. Stătea pur și simplu acolo, privindu-l pe omul care tocmai îl mângâiase.

— Hai, pleacă! Văzându-l că tot nu se mișca, Friedrich făcu un pas repezit spre el, bătu din palme și striga: Cară-te!

De data asta, funcționă! Animalul o lua la goană urlând și, în câteva secunde, dispăruse în spatele aulei. Friedrich făcu stânga-mprejur, clătinând

din cap, și se îndreptă cu pași leneși înapoi spre veranda. Se așeză într-unul dintre fotoliile împletite și trebui să-și adune gândurile pentru a-și aminti ce anume îl purtase afară, când, în sfârșit, își aminti de discuția avută cu doctorul.

Acesta era un fapt ieșit din comun.

El nu pierdea niciodată firul când era vorba de ceva important. Și când atenția îi era distrasă, o parte a gândurilor rămâneau preocupate de chestiunea respectivă. Era ca un pachet pe care îl purta mereu cu sine și a cărui greutate o resimțea chiar când existau alte lucruri ce îi reținеau atenția. Și totuși, în ultimele minute se preocupase exclusiv de acel câine și uitase complet de supărarea cu Werner Fissler.

Ca și cum ar fi lansat o parolă prin telepatie, micul vagabond își făcu din nou apariția.

Stătea în fața verandei și, lătrând, îi atrăgea atenția lui Friedrich. Coada-i zdrențăroasă se mișca iute dintr-o parte într-alta.

— Iată-te din nou. Îți cam place aici. Friedrich își lovi scurt fluierul piciorului. Hai, vino-aici!

Și iată că animalul depăși dintr-un salt treptele și se opri la picioarele lui Friedrich. Nu purta zgardă și nici nu arăta ca și cum ar fi fost al cuiva. Privirea îi era umilă.

Dintr-odată, Friedrich simți o senzație surdă de deșertăciune răspândindu-i-se prin trup și, deși nu-și mai amintea să fi simțit așa ceva și cu asemenea intensitate, sentimentul îi părea totuși foarte cunoscut.

Se întrebă de ce anume se simțea astfel. Era bogat și căsătorit cu o femeie frumoasă, care tocmai îi dăruise al doilea fiu, sănătos. La cei douăzeci și șase de ani ai săi, se afla în vârful unei organizații titanice, care reprezenta totuși doar o primă treaptă din scara care ducea la cer. Și totuși, aici, pe terasă, în compania acestui câine vagabond, Friedrich își dădu seama că se simțea singur. Ca și cum ar fi trăit pe o altă planetă.

Puse mâna pe capul câinelui și îl scarpină după ureche.

— Ce-ai zice tu să rămâi aici? Ți-ar plăcea? Cred că noi doi am putea deveni prieteni buni.

Câinele își trase capul îndărăt și-i linse mâna lui Friedrich. Părea să fie de acord.

Friedrich se ridică și spuse:

— Vino!

Deschise ușa și intră în casă, urmat îndeaproape de un prieten.

Crăciun 1961, Kimberley

Mâncarea fusese absolut delicioasă.

Bernhard Weirich îl întrebase pe Friedrich în glumă cât ar trebui să plătească pentru a o lua pe bucătăreasă acasă cu el. La care acesta, cu ochii pe burta uriașă a lui Weirich, remarcase că nici bucătăreasa lui nu putea fi prea nepricepută.

Weirich se numără printre cei cinci nemți care, împreună cu soțiile lor, sărbătoreau Crăciunul la familia von Keipen. Făceau parte din cercul celor care finanțau frăția cu sume imense. Friedrich îi invitase la sfatul profesorului Glassmanns. Șef al unei mari clinici private din Aachen și fost medic nazist, acesta îl chemase pe Friedrich și îi împărtășise ideea sa. Era un lucru înțelept să mențină contactul personal și intim cu sponsorii financiari. Aceasta îi făcea să se simtă importanți și să-și păstreze dispoziția generoasă. Friedrich nu îl simpatiza pe bătrânul medic, ba, mai mult, îl disprețuia. Profesorul îl cunoscuse însă pe Hermann von Settler și fusese încă din prima zi membru al frăției. Glassmanns avea rădăcini olandeze, dar se purta ca un neamț cu cele mai puternice convingeri patriotice și naționale.

Probabil că și el se juca acasă, în pivnița sa, cu soldați de plumb, înscenând bătălii în amintirea unei armate date uitării.

Totuși, Friedrich îi ascultase sfatul de a face cunoștință cu câțiva dintre cei mai influenți finanțatori ai frăției și cu scopurile acestora.

Friedrich încerca să îl hrănească cu resturi de mâncare pe Joss, care se afla, ca întotdeauna, lângă el. Ciobănescul german primea orice cu mare plăcere. Din când în când, Friedrich îi arunca câte o privire punitiva lui Hermann. Băiatul ședea în capul opus al mesei, alături de mama sa, și amesteca cu o lingură în resturile din farfurie. Căruciorul în care se afla Franz era în partea cealaltă, lângă Evelyn. Aceasta purta o rochie de culoare roșu-închis, cu decolteu adânc și se prezenta întru totul ca o gazdă perfectă. În momentul acela, tocmai purta o discuție pe ton scăzut cu una dintre femeile care se aflau în apropierea ei și zâmbea amabil.

Purta această rochie numai la ocazii speciale, iar Friedrich se gândi, cu

mintea clară, că nu ar fi purtat-o niciodată pentru el. Și, la urma urmei, de ce-ar face-o?

Alunga gândul prostesc și izbi cu palma deschisă tăblia mesei.

— Domnii mei, îmi permiteți să vă invit la un coniac în biroul meu?

Fără să mai aștepte un răspuns, se ridică și o luă înainte. Joss așteptă până când stăpânul își lovi ușor coapsa. Recunoscând semnalul, sări ascultător în picioare și fugi după el.

•

Stăteau cu toții în cerc, în mijlocul încăperii, cu paharele de coniac în mână, privindu-l pe Friedrich cu interes. Hanno Behrend, proprietarul celei mai mari întreprinderi de transport din Germania, își aprinsese un trabuc.

Un fir subțire și alb de fum se înălța șerpuit din capătul aprins, ca la cântecul din flaut al unui fachir, și, ajungând la tavan, se împrăștia de acolo, topindu-se în aerul din încăpere. Friedrich își înălță paharul și privi cu solemnitate la cei din jur.

— Domnii mei, să bem pentru succesul cauzei noastre mărețe. Mai mult de trei sute de elevi de-ai noștri au fost hirotonisiți în tot acest timp. Ei se găsesc pe întreg teritoriul Europei și dincolo de aceasta. La unii dintre ei se poate vedea deja conturându-se o carieră promițătoare în cadrul Bisericii Catolice, Ce-i drept, am avut câteva excepții, însă, per total, putem fi foarte mulțumiți de realizările noastre de până acum. Iar acestea le datorăm nu în ultimul rând generozității dumneavoastră. Iată de ce închin de asemenea în cinstea domniilor voastre. Noroc!

Ridică paharul la gură, însă, înainte să apuce să soarbă o înghițitură, profesorul Glassmanns rosti următoarele cuvinte:

— Domnule von Keipen, este un lucru pe care aș dori să-l discut cu dumneavoastră.

Friedrich își coborî mâna și îl privi pe Glassmanns. Condus de tendința lui spre suspiciune, își lăsă rotițele din cap să se pună pe treaba. Această invitație la sărbătoarea de Crăciun fusese ideea lui Glassmanns. Clic. Chiar el îi sugerase numele celor pe care avea să îi invite. Clic! Domnii aceștia se aflau acum în fața lui și voiau să discute ceva cu el. Clic, clic!

Mirosea a înscenare. Friedrich se alarma.

— Vă rog, vorbiți, spuse el cât de lejer posibil.

Glassmanns își drese glasul.

— După cum ați spus chiar dumneavoastră, sunt deja peste trei sute de

simoniști care se afla în slujba Bisericii. Sună bine. Am vrea însă să aflăm mai multe despre activitățile din cadrul frăției. Care preot lucrează unde? Ce faceți, concret, întru sprijinirea lor? Ce se întâmplă cu banii pe care noi și alții ca noi îi plătim în mod regulat frăției? Cine și ce funcție deține în cadrul frăției? Știm mult prea puține.

Asta era deci problema lor! Friedrich își păstră calmul de suprafață.

— Ei bine, vă pot povesti cu cea mai mare plăcere unele treburi interne. Pe această cale veți primi cele mai multe răspunsuri. Cel puțin în chestiunile care implică banii dumneavoastră. În ceea ce privește funcțiile deținute de simoniști în cadrul frăției, veți înțelege, desigur, că, din motive de securitate, va trebui să păstrez tăcerea. Nu consider că ar fi potrivit să rostesc nume și funcții legate de acestea, deoarece astfel aș spori riscul ca ele să ajungă în mâinile greșite.

— Vreți să spuneți că nu aveți încredere în noi?

Cel ce spusese aceasta, și pe un ton care lui Friedrich îi displăcu, era Günther Krollmann, șeful unui imperiu gigantic în domeniul construcțiilor. Atmosfera degajată care se simțea cu câteva clipe înainte se schimbă complet. O tensiune ostilă plutea în aer, aproape palpabilă.

— Nu, domnule Krollmann, vreau să spun că sunt capul acestei frății și că numai eu cunosc toate numele. Vreți informații în ceea ce privește banii dumneavoastră? Este un drept ce vi se cuvine. Restul – și să-mi scuzați francheța – nu vă privește nici în cea mai mică măsură.

Bărbații se priviră în tăcere și îi făcură apoi semn din cap lui Glassmanns. Acesta se întoarse din nou spre Friedrich, iar figura lui semăna acum cu cea a unui jucător de pocher pe cale să-și scoată asul din mânecă.

— Să spunem lucrurilor pe nume, domnule von Keipen. Sunteți încă foarte tânăr. Unii ar spune chiar prea tânăr pentru o asemenea misiune importantă. Vrem să avem și noi un cuvânt de spus. La ce sume dăm în fiecare an, nu cerem prea mult. Vrem să se organizeze un consiliu, după modelul societăților pe acțiuni. Acest consiliu se va întruni periodic și va lua toate deciziile importante. Vrem ca lucrurile să evolueze mai rapid și vă cerem șansa de a avea putere de decizie asupra chestiunilor relevante.

Pe fruntea lui Friedrich se desenă o cută adâncă.

— Vreți? Cereți? Nu credeți că vă supraestimați importanța? Domnii mei, vă pot asigura de faptul că participarea dumneavoastră financiară în această cauză a noastră vă va fi de folos. Totuși, dacă asociați această

participare cu condiții de nerealizat, ne vom atinge scopul și fără domniile voastre. Amintiți-vă, vă rog, că sunteți doar cinci din cei aproape o sută de sponsori ai noștri.

Profesorul zâmbi ca și cum s-ar fi aflat în prezența unui copil care nu înțelege.

— Da, însă cinci care și-au câștigat consimțământul majorității de a se prezenta în fața dumneavoastră cu această cerință. Doar nu credeți că nu ne cunoaștem noi între noi. Cei mai mulți eram deja aici pe când Friedrich von Keipen era un băiețel în pantaloni scurți, pe băncile școlii.

Îl privi pe Friedrich în ochi, cu răceală.

— Nu este o rugăminte, Friedrich, este o cerere și vrem să primim răspunsul chiar acum, pentru ca mâine, la întoarcere, să le putem împărtăși și celorlalți veștile.

Friedrich se abținu cu greu să nu îi cuprindă gâtul acela plin de riduri și să îl strângă până când bătrânul i-ar fi implorat, gemând, iertare. În schimb, se lăsă pe vine și își vârî mâna în blana lui Joss. Contactul fizic cu acest câine îl calma, indiferent cât de agitat ar fi fost. Și de data aceasta simți cum privirea fidelă din ochii aceia căprui de câine îi alina furia. Rațiunea se făcu din nou simțită.

Nu credea că peste jumătate din sponsori conspiraseră împotriva lui, însă trebuia să ia în calcul și această posibilitate. Blocarea acestor surse de venit nu ar fi însemnat neapărat sfârșitul frăției, dar reprezenta totuși o tărăgănare a întregii situații.

Și chiar acum, când, pentru susținerea anumitor cariere preoțești, mai era nevoie de câte-un cadou în bani pentru unul și altul, un astfel de curs al lucrurilor ar fi fost chiar supărător.

Se ridică având un aer hotărât.

Își plimbă calm privirea de la unul la altul, fixându-i pe rând până când îi făcu să-și plece pleoapele. Doar Glassmanns îi rezistă privirii lui.

— Foarte bine, profesore Glassmanns, să organizăm un consiliu. Va fi format din zece persoane. Pe cinci dintre aceștia, printre care și dumneavoastră, îi veți alege chiar dumneavoastră, pe ceilalți patru îi aleg eu. Altă ofertă nu mai am pentru dumneavoastră. Acceptați sau dispăreți cu tot cu banii dumneavoastră. Totuși, dacă refuzați, voi considera că reprezentați un pericol pentru frăție.

Observa cu satisfacție privirile nesigure pe care le schimbară ceilalți

între ei. Știau ce ar fi putut însemna un asemenea verdict pentru viețile lor.

Friedrich își recâștigase întâietatea.

MAI 1962, AACHEN

Prima ședință a proaspăt alesului consiliu al simoniștilor avu loc pe data de 12 mai 1962, în casa profesorului Glassmanns. Proprietatea se afla în centrul unui teren asemănător unui parc, undeva la marginea orașului Aachen, și emana acea eleganță exuberantă a unei moșii sud-americane din vremea războiului civil. Opt coloane înalte, albe sprijineau acoperișul drept al clădirii cu două etaje, care depășea cu câțiva metri zidul din față, acoperind astfel veranda pe toată lățimea.

În fața intrării principale se afla o terasă spațioasă de la care porneau alei înguste, pietruite, ce duceau spre straturile impresionante de flori din parc.

Cei zece bărbați se adunară la parter, într-o încăpere mare, cu un aspect sobru și nobil impus de lambriurile întunecate.

Lângă Friedrich, care ocupase capul mesei lungi din lemn de mahon, se așezaseră patru bărbați din Africa de Sud. Doctorul Fissler stătea în dreapta lui Friedrich. În urma discuției aprinse despre Evelyn, relația lor se mai răcise, însă Friedrich nu era dispus să renunțe la acest medic, știind că, în orice chestiune legată de frăție, acesta ar fi rămas de partea lui. Vizavi ședea Hans, fostul „însoțitor” al lui Friedrich. Pe parcursul anilor, acesta îi devenise unul dintre cei mai intimi cunoscuți.

Asemenea lui Hans, fostul sergent major Dietmar Krämer îl urmase, după război, pe Hermann von Settler în călătoria acestuia spre Africa de Sud și de atunci răspundea de consilierea și supravegherea viitorilor preoți. Cea de-a patra persoana stătea lângă Krämer: era Kurt Scholler. Avocatul se dovedise a fi un loz câștigător pentru Friedrich. Se ocupa de toate chestiunile juridice ale frăției și purta titlul de director al băncii private din Vaduz. Pe lângă cunoștințele sale în tot ce însemna interpretarea literei legii, Scholler se arăta un adevărat geniu când venea vorba de spălarea unor sume mai mari de bani. Acesta se aflase prin cercurile potrivite, ceea ce atrăsese investiții din întreaga Europă în banca privată a frăției.

Împreună cu acești patru bărbați, Friedrich avea să contrabalanseze restul consiliului, iar în situațiile de criză avea să mențină controlul cu ajutorul votului său ce valora odată și jumătate față de al celorlalți, avantaj

pe care reușise să și-l asigure din partea lor.

Friedrich luă o poziție demnă.

— Domnii mei, în funcția mea de președinte declar deschisă prima ședință a consiliului simonist. Observ că toți membrii sunt prezenți și voi începe prin a da urmare cererii profesorului Glassmanns de a primi informații complete asupra situației actuale. Veți permite să mă ridic în picioare pentru aceasta. Nu așteptă o confirmare, ci luă în mână vraful de hârtii din fața sa, se ridică și, pășind încet de-a lungul mesei, începu. La momentul actual, avem exact trei sute șaptezeci și șapte de preoți simoniști. Urmează alți cincizeci-șaizeci, care vor fi hirotonisiți în următoarea perioada de un an și jumătate. Am fost nevoiți să închidem internatul din Kimberley acum doi ani, deoarece nu mai aveam candidați, ceea ce înseamnă că, pe viitor, vom avea doar puțini preoți din rândurile noastre. Cu aceasta însă ne-am împlinit scopul. Patru sute treizeci de bărbați răspândiți în întreaga Europa și dincolo de granițele ei vor fi de ajuns ca sămânță în rândurile Bisericii pentru a răspândi ideologia noastră.

— Când vor începe aceștia să ne propage cauza în mod activ?

Întrebarea venise din partea profesorului Glassmanns.

Friedrich lăsă hârtiile din mâna, dădu ocol mesei și se opri în fața bătrânului.

— Profesore Glassmanns, am să vă răspund îndată la întrebare, v-aș fi însă tare recunoscător dacă, pe viitor, nu m-ați mai întrerupe. Puteți să îmi adresați întrebările după ce termin. Dacă nu ne ținem de anumite reguli, acest consiliu va fi de la bun început o farsă.

Fără să-i dea omului ocazia de a răspunde, se întoarse cu spatele și-și continua plimbarea în jurul mesei.

— Oamenii noștri cercetează cu atenție terenul pe care se află și vor decide împreună cu însoțitorii lor când și începând cu ce persoană vor face primul pas. Țintele cele mai potrivite sunt tinerii reformatori care nu acceptă atitudinea strict conservatoare a Bisericii Catolice. Chiar în momentul de față putem enumera unele reușite importante în acest sens. Fiecare preot „convertit” funcționează ca un potențator care ne duce ideile mai departe. De la un anumit punct, vom crește cu o viteză incredibilă, asemănătoare efectului avalanșelor. Unii dintre oamenii noștri s-au mutat în țări din Lumea a Treia și în cele ale Americii de Sud. Sunt locurile cele mai fertile pentru idei noi. Oamenii din aceste zone sunt recunoscători dacă au

un preot care nu apare în fața lor amenințându-i cu degetul ridicat, ci îi sprijină financiar în lupta lor cu foametea. Chiar și faptul că un preot împarte prezervative pe sub mână este, pentru acei oameni, o minune ce îi transformă în credincioși recunoscători. Și uite-așa omorâm doi iepuri dintr-o împușcătură. Își întrerupse o clipă discursul și zâmbi cinic spre ceilalți. Facem din oamenii aceștia susținători ai noștri și nici nu îi lăsăm să se înmulțească peste măsură. După un scurt moment de amuzament general, își reluă firul discursului. În scurt timp, primii simoniști vor prelua funcții importante. Cercul de influență și puterea lor de decizie vor crește simțitor. Douăzeci și patru de preoți se găsesc în prezent la Roma și studiază la Universitatea Gregoriană. În paralel cu aceasta, stabilim contacte cu politicieni din întreaga Europă, cei din conducerea italiană fiind cei mai importanți pentru noi. Unii dintre acești onorați domni au fost deja favorizați de banca mea din Liechtenstein, ceea ce promite un grad înalt de recunoștința din partea lor. Avem un mijloc foarte simplu și eficient de a atrage noi membri. Aflăm de la cei pe care i-am ajutat astfel de numele a cei trei-patru candidați cu șanse foarte mari la vreunul dintre posturile politice din Italia care se eliberează mai mereu. Luam legătura cu fiecare dintre aceștia și îi asigurăm că au sprijinul nostru. Concomitent cu aceasta, începem să adunăm dovezi împotriva lor. Dacă vreunul dintre ei primește funcția respectivă, avem în el un nou membru recunoscător și dispus la orice. De regulă, e o nimica toată să adunăm despre fiecare membru destul material compromițător pentru a ne asigura loialitatea lui pe termen lung. Aceste relații pot fi foarte folositoare pentru frații noștri din casta preoțească, în cazul în care ar dori să se stabilească în Roma. De asemenea, mă aflu în relații strânse cu fostul șef al Gestapo din Paris, Klaus Barion. La sfârșitul războiului, Hermann von Settler l-a ajutat pe acesta să fugă din Germania, câștigându-i astfel recunoștința față de frăție. Barion a organizat în Bolivia o trupă armată deosebit de eficientă, pe care ne putem baza oricând dacă ar fi să avem probleme cu unii politicieni prea zeloși. Vedeți, așadar, că suntem pregătiți pentru orice situație și că am atins un punct din care putem privi cu încredere spre viitor.

În timpul discursului său, Friedrich observase privirile admirative pe care le schimbau între ei membrii consiliului.

Când, în sfârșit, se așează din nou, atmosfera tensionată de la început dispăruse cu desăvârșire. Însuși profesorul părea împăcat.

În restul ședinței, se făcură diverse propuneri asupra cărora se votă. Majoritatea nu prea aveau sens și nu fură acceptate. Singura idee acceptată în unanimitate fu cea a lui Krollmann, de a renunța pe viitor la referirea la membrii frăției pe numele lor adevărate, în favoarea unor pseudonime. Se opriră asupra variantei literei „S” urmată de o cifră, iar Friedrich își rezervă însemnul „S1”.

Tot în ziua aceea, Friedrich plecă înapoi, însoțit de cei patru tovarăși ai săi. Era mulțumit de felul în care se desfășurase prima ședință a Consiliului Simonist.

27 FEBRUARIE 1963, TRIER

Ideea episcopului său avea să îi deschidă lui Jürgen Dengelmann porțile Vaticanului.

Tânărul preot devenise în primul an și jumătate de activitate un intim al profesorului Benning. Rezolva o mare parte din treburile acestuia, iar Benning nu putea decât să se mire de talentul organizatoric al secretarului său.

Nivelul încasărilor din episcopia din Trier se triplase în ultimul an. Că mare parte din acești bani veneau de la o bancă din Liechtenstein, aceasta nu se mai putea deosebi la casele de colectare ale episcopiei.

Astfel, nu este de mirare că episcopul Benning îi împărtăși ideea în primul și-n primul rând lui Dengelmann.

Ca în majoritatea dimineților, cei doi stăteau și de data aceasta, după micul dejun, în biroul de lucru al episcopului, discutând despre chestiunile zilei în curs, când, deodată, profesorul cel rotofei se rezemă de speteaza fotoliului, cercetându-l pe Jürgen peste tăblia mesei. Observându-i privirea insistentă, acesta zâmbi.

— Excelență, văd pe chipul dumneavoastră că vă preocupă ceva. Ați dori să îmi împărtășiți gândurile dumneavoastră? V-aș putea fi de folos la rezolvarea acestei probleme?

Episcopul ezită câteva clipe, ca și cum ar fi reflectat la aceasta. Cu un aer absent, își trecu degetele peste crucea mare de pe piept. De fapt, luase de mult decizia, căci, dacă era cineva care ar fi putut face rost de bani pentru proiectul său, acesta era tânărul din fața lui. Dădu, în sfârșit, din cap, lăsând crucea din mână.

— Există, într-adevăr, un lucru care mă preocupă îndeaproape. Am mai vorbit acum câteva săptămâni de starea dezolantă a azilurilor pentru bătrâni aflate sub tutela Bisericii, din episcopatul nostru. E o rușine să vezi cum trăiesc oamenii acolo, din păcate însă nu avem banii necesari pentru a începe un proiect amplu de renovare. Pe de altă parte, există azilurile noi, private, care s-au tot deschis în ultimii ani. Acestea au cele mai moderne dotări tehnice. Nu vezi vopsea cojită sau țevi de încălzire ruginite. Rezultatul este că azilurile Bisericii au tot mai puțini nou-veniți. Eu m-am

gândit să lansez o campanie de donații de mare amploare. Preoții noștri vor organiza colecte speciale, iar noi vom încerca să câștigăm favoarea unor sponsori mari. Dengelmann, dumneavoastră ați dovedit și în trecut că reușiți să apelați la latura generoasă a oamenilor. Iată de ce aș vrea să vă însărcinez cu această misiune la care țin foarte mult.

— De ce sumă este nevoie pentru lucrările la care v-ați gândit?

Benning făcu un gest resemnat cu mâna.

— Întreaga sumă de care am avea nevoie nu o vom putea aduna noi din donații.

Jürgen îi zâmbi din nou.

— Totuși, Excelență, ați vrea să îmi spuneți suma?

— Aproape două milioane de mărci germane!

Total neimpresionat, tânărul secretar își notă cifra într-un carnețel.

— Am să văd ce pot face, Excelență. În caz că nu aveți nevoie de mine chiar acum, mă apuc imediat de treabă.

Episcopul nu răspunse, dădu doar din cap. Jürgen se grăbi să ajungă în camera sa. Încuie ușa cu grijă în urma lui și zâmbi, cufundat în gânduri. Aceasta era șansa lui. O simțea foarte clar.

Păși grăbit spre birou. Avea de purtat o convorbire importantă cu Ulf, omul său de contact din frăție.

La două săptămâni după această discuție, Jürgen se înfățișă în fața episcopului cu un cec de peste două milioane de mărci. Fusese semnat de un Dietmar Krämer, afacerist din Africa de Sud și, potrivit lui Jürgen, o rudă de-a sa.

Cu cecul în mână și privind la suma trecută pe el, episcopul Benning clătina întruna din cap.

— Dengelmann, încep să nu mai înțeleg. Cred că talentul dumneavoastră organizatoric vă va duce departe.

În aceeași zi, episcopul avu o convorbire telefonică mai lungă cu episcopul Bernhard Frenzen din Roma, șeful Băncii din Vatican.

4 IUNIE 1968, KIMBERLEY

Friedrich tocmai terminase o discuție la telefon cu Kurt Scholler, când ușa de la birou fu deschisă dintr-o smucitură. Dintr-un salt, Joss țâșni de sub birou, mârâind înfuriat. Gesticulând agitată, Evelyn dădu buzna în cameră. Nu îi dădu nicio atenție câinelui.

— Nu poți face asta, Friedrich! Nu voi accepta așa ceva. Are doar nouă ani!

O mișcare vagă, laterală a mâinii era semnul lui Friedrich pentru Joss de a se retrage înapoi sub birou.

Când Evelyn ajunse în dreptul lui, Friedrich se ridică și se uită calm la chipul ei înroșit. Crezu, pentru o clipă, că ea îl va plesni.

— Ce nu pot face, Evelyn? întrebă el inocent, deși știa foarte bine la ce se referea.

— Tocmai a venit Hans să îl ia cu el pe Hermann la „prima oră de exerciții”. Spune că băiatul trebuie să învețe să umble cu arma. L-am dat afară. Doar n-ai vorbit serios!

Friedrich râse. Nu pentru că i s-ar fi părut amuzant, ci pentru că știa că astfel o va umili pe Evelyn.

— Draga mea Evelyn, după cum ai spus tu însăți, fiul meu are deja nouă ani. Ar fi cazul să învețe să se apere.

Ea mai făcu un pas în direcția lui. Pieptul îi palpita în ritm alert, atingându-l ușor pe-al său. El îi simți respirația și, pentru o clipă, găsi întreaga situație excitantă.

— E doar un copil. Se poate răni, se poate chiar omorî cu arma aceea. Vrei să îți pui propriul copil în primejdie? Nu voi permite asta!

El zâmbi din nou, îi cuprinse ușor umerii, apoi se așeză la loc.

— Ai mai spus asta, Evelyn. Însă nu mai e copil, e un tânăr și are să devină un bărbat. Eu am decis că e vremea să începem cu partea asta din educația lui. Aceasta ține de responsabilitatea mea în educația lui și aș vrea să te limitezi la partea ta. Am încheiat discuția!

Luă la nimereală un document de pe masă și începu să citească, foarte preocupat.

— Nu voi permite una ca asta, repetă Evelyn cu stoicism.

Fără să-și ridice privirea de pe hârtii, Friedrich vorbi:

— Și ce ai de gând să faci? Mergi și ocupă-te de Franz. Mă îndoiesc că va fi la același nivel când va avea nouă ani. Prea seamănă cu mama lui.

Evelyn îl privea fix, ca și cum nu ar fi putut crede cele ce se întâmplau. Făcu dintr-odată stânga-mprejur și părăsi încăperea, furioasă. Friedrich ridică receptorul și vorbi cu Hans. La scurt timp după aceasta, auzind din depărtare sunetul înfundat al unor împușcături, vârî mâna sub birou și se jucă în blana lui Joss.

•

Evelyn stătea la fereastra camerei ei de la etajul întâi, cu privirea fixată pe terenul nisipos din fața clădirii, însă fără să vadă nimic.

A doua oară când venise Hans după fiul ei, voise să i se pună în cale, să îl apere pe Hermann de influența tatălui. Hans o privise doar trist și-i spusese:

— Doamnă von Keipen, nu îngreunați lucrurile, nu are sens. Lui Hermann nu are să i se întâmple nimic, am eu grijă de el. Eu trebuie doar să-l duc acolo. Are să-i placă.

Voise să urle, să sară la el și să-l lovească. Stătuse însă în fața lui, adusă de umeri, și-i șoptise:

— Dar este doar un copil, Hans. E copilul meu.

Când cei doi părăsiră camera, Hans cu o expresie împietrită pe chip, iar Hermann nerăbdător și bucuros că avea să facă exerciții de tir, Evelyn simțise că se prăbușește pe dinăuntru. Un pumn rece, de fier îi apucase strâns inima și i-o strângea fără pic de milă.

Ar fi vrut să plângă, însă își vărsase până și ultima lacrimă în ultimii ani.

— Te urăsc, șopti ea, cu fața la geam. Cât te urăsc!

18 iulie 1968, Vatican

Giuseppe Leonardo Varetto, numit, în urma alegerii ca papă, Clement al XV-lea, îi privi pe cei trei bărbați din fața mesei sale de lucru din biroul mobilat exclusiv pentru serviciu.

Își unise mâinile peste burtă în felul acela propriu, vârfurile degetelor atingându-se doar. Cei doi cardinali și episcopul așteptau cu privirile plecate. Conducătorul Bisericii Catolice trecea, la cei șaptezeci și unu de ani ai săi, drept un om foarte cugetat, iar cei cu care lucra îndeaproape îi cunoșteau minutele acestea de tăcere, care precedau orice discuție serioasă. Unii pretindeau chiar că, în aceste clipe, el purta discuții cu Dumnezeu, cerându-I să-l ghideze.

Dădu în sfârșit din cap, abia simțit, și își așeză mâinile în poală, lejer. Trecu direct la subiect, fără niciun cuvânt de introducere – altă trăsătură aparte a sa.

— Am hotărât să înființăm un nou departament a cărui misiune va fi să ne ofere o privire de ansamblu a averii Vaticanului, dedusă din fiecare circumscripție în parte. Colegiul de înființare îl veți organiza dumneavoastră. Vă va veni în curând un ajutor din Germania, un tânăr preot care ne-a fost recomandat de către episcopul Frenzen ca fiind un adevărat geniu în chestiuni financiare. Episcopul ar fi vrut să îl pună în funcția de secretar al său, cred însă că serviciile sale vor fi mai de folos aici, în cadrul noului departament.

Potrivit tradiției, Papa Clement al XV-lea vorbea despre sine folosind *pluralis majestatis*.

Cardinalul Ernesto Bertulli așteptă câteva secunde, pentru a fi sigur că Papa nu avea de gând să continue; se aplecă apoi în față.

— Părinte Sfânt, nu va fi ușor să-i convingem pe prefecții circumscripțiilor de necesitatea prezentării finanțelor lor.

Urmă un nou moment de reflecție înainte ca Papa Clement să răspundă:

— Vă vom asigura împuternicirile necesare și considerăm că, în curs de un an, vom putea prezenta primele rezultate.

Înalții prelați părăsiră camera de lucru pe deplin conștienți că Sfântul

Părinte le dăduse o misiune grea, dacă nu chiar imposibil de îndeplinit. Pe lângă aceasta, erau nerăbdători să-l cunoască pe tânărul preot din Germania.

30 SEPTEMBRIE 1968, REGENSBURG

Tânăra femeie de la ușa casei parohiale avea un aer deznădăjduit. Șuvițe din părul vopsit blond îi cădeau peste chip, iar cearcănele adânci din jurul ochilor denotau o lipsă acută de somn. Nasturii de sus de la bluza albastră fuseseră închiși greșit, ceea ce întregea această imagine dezordonată.

Preotul Gerhard Thielsen făcu un pas spre ea și o întrebă:

— Fata mea, ce pot face pentru tine?

Ea își acoperi ochii cu mâinile și începu să plângă cu sughițuri. Spuse ceva îndărătul palmelor, dar preotul nu-i înțelese cuvintele. Făcu deci un pas într-o parte și-i indică ușa deschisă.

— Intră, te rog, și povestește-mi ce necaz ai.

Ea ezită un moment, apoi, trecând prin fața preotului, intră în casa parohială, suspinând în continuare.

Thielsen o conduse în biroul său și, cuprinzând-o de umeri, o așeză pe unul din scaunele tari, pentru vizitatori.

Luă loc lângă ea și o privi în ochii înroșiți de plâns. Părea că reflectează dacă era cazul să se destăinuie preotului acestuia de statură mare și cu părul blond. Păru să se fi hotărât, căci spuse:

— Părinte, sunt disperată și sper că mă veți putea ajuta.

El dădu din cap.

— Voi încerca, în orice caz, dar mai întâi povestește-mi ce te apasă. Cu o mișcare rapidă, scoase o batistă din buzunarul pantalonilor și își șterse obrajii.

— Lucrurile stau în felul următor: am un prieten care este în marină, îl văd o dată la două, trei-luni, iar ultima oară am… știți, noi ne vedem atât de rar, și am crezut că dacă nu…

— Ai crezut că îl vei pierde dacă nu te culci cu el?

Îl privi surprinsă, apoi dădu încet din cap.

— Câți ani ai?

— Șaptesprezece.

— Hm, șaptesprezece! Ești însărcinată?

Își acoperi din nou fața cu mâinile și începu să plângă. Thielsen așteptă

să se calmeze. O mângâie apoi pe mâna în care avea încă batista.

— Iar acum ți-a spus că nu vrea să audă de așa ceva.

Ea își săltă capul.

— Nu! Adică ba da! Chiar s-a bucurat. Mi-a spus că vrea să ne căsătorim.

Thielsen își retrase mâna și o privi nedumerit.

— Dar atunci e totul în ordine. Nu înțeleg motivul disperării tale. Și, mai ales, cum aș putea eu să te ajut?

— Tata nici nu vrea s-audă de căsătorie, pentru că, după părerea lui, Daniel – așa îl cheamă pe prietenul meu – nu e destul de bun pentru mine. Spune că Daniel mă vrea doar pentru bani.

— Tatăl tău știe că aștepți un copil? întrebă el pe un ton calm.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu. Asta nu ar face decât să înrăutățească lucrurile. E atât de nedrept! Nici nu-i pasă dacă sunt sau nu fericită. Principalul e ca ginerele lui Rainer Gebhard să provină dintr-o familie bună. Dar eu îl iubesc pe Daniel și nu-mi pasă că părinții lui sunt săraci.

Își șterse din nou ochii cu batista și nu observă fiorul care îl cutremurase pe Thielsen la auzul numelui.

— Gebhard? De la fabrica de metale?

— Da, el e tatăl meu.

Thielsen îi luă mâna într-a lui și o mângâie.

— Nu-ți face griji, fata mea, am să discut eu cu tatăl tău. Va fi totul bine. Ai încredere în Domnul.

Citi pur și simplu speranța pe chipul ei.

— Serios? Ah, vă mulțumesc. Poate pe dumneavoastră vă va asculta. Merge la biserică aproape în toate duminicile!

•

Rainer Gebhard nu fu prea surprins când, în după-amiaza acelei zile, secretara îi spuse că un preot pe nume Thielsen cerea să îi vorbească. Thielsen era nou. Un tânăr preot ale cărui predici aveau o notă de-a dreptul progresistă. Era doar o chestiune de timp până când acest preot avea să-i bată la ușă, cerând vreo donație. Gebhard își trecu mâna prin părul grizonant, tuns periuță și puse să-l poftească.

Preotul păși în încăpere, iar lui Gebhard i se păru că citește admirație în ochii acestuia la vederea ambientului. Nu cu puțină mândrie, patronul de

firmă observă că privirea preotului întârzie o clipă asupra micii sale colecții de picturi în ulei care acopereau un perete al biroului.

— Numai maeștri vechi, vorbi el, ridicându-se. Au costat o mică avere, însă această colecție a mea este un moft la care nu pot renunța. Bună ziua, părinte.

Se apropie de Thielsen cu mâna întinsă, iar acesta i-o strânse la fel de puternic.

— Bună ziua, domnule Gebhard. Mă bucur să vă cunosc personal. V-am văzut în repetate rânduri la slujbă.

— Da, merg la slujba de duminică de fiecare dată când îmi permite programul. Dar, vă rog, luați loc.

Thielsen avu senzația că se scufundă în fotoliul moale. Totul în acest birou părea nobil și moale.

Gebhard se întoarse la locul său de la birou și, împreunându-și mâinile, îl întrebă:

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Preotul îl privi senin.

— Ei bine, este vorba despre fiica dumneavoastră.

Rainer Gebhard rămase surprins.

— Jessika? Ce anume ar avea un preot de discutat cu mine despre fiica mea?

— A venit să-mi vorbească azi la casa parohială, părea deznădăjduită, începu Thielsen, cu grijă.

Într-o clipă întreaga expresie de prietenie dispăru de pe chipul bărbatului.

— E cumva vorba de ideea ei fixă de a se mărita cu acel coate-goale? Nici nu are rost să discutăm despre asta, nu se pune problema de așa ceva.

Thielsen ridică mâinile, împăciuitor.

— O clipă, domnule Gebhard. Ar mai fi un amănunt important pe care nu îl știți încă.

Gebhard păru să reflecteze un moment. În clipa următoare, izbi cu palma de tăblia mesei.

— Să nu-mi spuneți că așteaptă un copil de la individul ăla.

Thielsen dădu din cap.

— Ba chiar asta voiam să vă spun.

Gebhard sari de pe scaun. Izbi documentele de pe masă cu pumnul.

— A naibii porcărie! Îi sucesc gâtul!

Păru să își amintească apoi pe cine avea în față. Se lăsă încet pe scaun.

— Mă scuzați, vă rog, dar mi-am ieșit din fire. Vânătorul ăla de moșteniri a făcut-o intenționat! Ridică receptorul, apasă un buton și vorbi:

— Sunați la mine acasă. Chemați-o pe Jessika la mine chiar acum. Am ceva de discutat cu ea.

Puse receptorul la loc și îl privi pe Thielsen.

— Părinte, vă mulțumesc pentru informație. Știu acum ce am de făcut, însă aceasta nu va fi pe placul dumneavoastră. De aceea, cred că ar fi mai bine să plecați înainte să ajungă Jessika aici.

— Mă subestimați, domnule Gebhard. Sunt un om deschis și sprijin curentul modern din cadrul Bisericii. Îmi permiteți să vă întreb cam cum v-ați gândi să rezolvați problema?

Gebhard își rezemă coatele de tăblia mesei și își împreună mâinile ca și cum ar fi avut de gând să se roage. Expresia chipului său îl făcu pe preot să bănuiască în el un partener foarte dur în tratative.

— Foarte bine, dacă țineți neapărat să aflați. Voi avea grijă să nu mai existe niciun motiv pentru o căsătorie. Și vă rog să mă scutiți de orice fel de comentariu. Merg în mod constant la biserică și am donat sume deloc neglijabile, dar nu accept să mi se spună ce să fac în cazuri din astea. Nici chiar de către un slujitor al lui Dumnezeu.

— Ce ar fi dacă v-aș sfătui să nu vă trimiteți fiica la un mercenar care probabil o va mutila, ci să o lăsați pe mâinile mele? Am anumite relații și pot avea grijă ca intervenția să aibă loc în cele mai bune condiții medicale, într-o clinică privată.

Gebhard făcu ochii mari.

— Să faceți ce? Vreți să spuneți că dumneavoastră, un preot catolic, ați sfătui-o pe fiica mea să avorteze și i-ați oferi și condițiile? Cred că nu v-am înțeles eu bine.

Thielsen clătină din cap zâmbind și își împreună mâinile.

— V-am mai spus, eu sunt adeptul unei grupări de preoți, mică, ce-i drept, însă foarte hotărâtă, care abordează problemele de zi cu zi într-o manieră modernă și deschisă. După părerea noastră, nu poate fi voia Domnului să te încarci cu o suferință care poate fi evitată. Cu sprijinul necesar, ne vom înmulți rapid și le vom putea fi de un real ajutor cât mai multor oameni care au necazuri. Aveți, vă rog, încredere în mine și permiteți-mi să-i vorbesc Jessikăi.

În privirea lui Gebhard se amestecau uimirea și suspiciunea, însă, după

câteva clipe de tăcere, acesta dădu din cap afirmativ.

— Dragul meu părinte Thielsen. Vedeți că sunt mai mult decât surprins, dar, dacă veți reuși să rezolvați această problemă fără ca la sfârșit fiica mea să mă urască, puteți conta pe sprijinul meu în orice.

După o discuție de aproximativ o jumătate de oră cu preotul Thielsen, Jessika fu de acord că era mai bine pentru toți dacă se evita o căsătorie făcută în pripă, iar tatăl ei avea ocazia să îl cunoască mai bine pe Daniel. Se împotrivise la început ideii de avort, o convinse însă, în cele din urmă, argumentul că nu poate fi ceva rău dacă însuși preotul o sfătuia la aceasta.

În aceeași seară, omul de legătură al lui Thielsen avu o convorbire cu Dietmar Krämer din Africa de Sud, care, la rândul său, îl sună pe profesorul Glassmanns din Aachen în legătură cu o programare pentru Jessika Gebhard.

Frăția simoniștilor câștigase un nou membru valoros și, mai ales, cu un imens potențial financiar.

12 mai 1969, Vatican

Cu capul dat pe spate, Jürgen Dengelmann se învârtea în jurul propriei axe. Urmări marginea uriașului altar din bronz, cu baldachin, săltându-și apoi privirea cu treizeci de metri mai sus, la cuvintele latinești de pe marginea de jos a cupolei.

„Tu ești Petru, iar pe această piatră am să-mi clădesc biserica. Tu vei primi cheia cerurilor”, traduse el în gând.

Fiecare literă de aur avea doi metri înălțime, își aminti Jürgen. Faptul că îi păreau atât de mici de unde se afla el, în fața altarului Baldini, îl făcu să-și dea seama încă o dată dimensiunile incredibile ale bisericii. Clădirea era atât de uriașă încât îl făcuse să-și piardă orice simț al depărtării și al relaționării. De când pusese primul pas în Domul San Pietro, rămăsese la intrare, admirând dimensiunile monumentale. Vedea bolțile de pe tavanul naosului, la patruzeci și cinci de metri deasupra lui, împodobite cu ornamente de o bogăție de-a dreptul risipitoare și totuși avea senzația că se află sub cerul liber.

Se întoarse la stânga și se așeză pe o bancă din lemn, în fața unui altar din aripa laterală. Era agitație mare în dimineața aceea. Adunați în grupuri mici, oamenii pășeau în urma ghizilor și își întorceau capetele la comandă, sincronizat, la stânga și la dreapta. Alții stăteau câte unul sau doi în fața vreunei statui sau picturi, arătau cu degetul la comorile acelea și iscau adevărate avalanșe de blițuri cu aparatele de fotografiat. Printre aceștia pășeau, pe podeaua din marmură, bărbați în negru, asemenea lui, cu figuri înțelepte. Lui Jürgen i se păru că recunoaște pe chipurile lor sentimentul apropierii lor de Dumnezeu.

Se rezemă pe spate și se lăsă copleșit de splendoarea clădirii. Spre deosebire de majoritatea preoților de acolo, gândurile sale nu se îndreptau spre Dumnezeu, ci erau absorbite de neprețuitele opere de artă din jur, cât și de noua sa activitate.

Făcuse un pas decisiv. Mai erau câțiva membri ai frăției care ajunseseră înaintea lui la Roma, aceștia ocupau însă funcții nesemnificative. El avea să își preia chiar în ziua aceea funcția înaltă în cadrul noului departament.

Inițial, episcopul Frenzen îl destinase funcției de secretar al Băncii din Vatican, ceea ce Jürgen considerase a fi și așa o mare distincție. Când, la scurt timp înainte de plecarea sa la Roma, episcopul Frenzen îl chemase să îi spună că însuși papa îi păstrase o funcție în noua secție de control financiar al Vaticanului, simțise că se pierde cu firea de bucurie. Papa Clement al XV-lea avea să îi acorde personal împuternicirea de a controla chestiunile financiare ale fiecărei circumscripții în parte. Și chiar aceasta avea de gând să facă!

Se găsea astfel într-o poziție nespus de avantajoasă pentru frăție. Chiar și dușmanul său de moarte, Friedrich von Keipen, îi transmisese felicitări prin omul lui de contact, ceea ce pentru Jürgen reprezenta o satisfacție interioară. Aruncă o privire scurtă la ceasul de la mână, se ridică și traversă domul în direcția ieșirii din spate. Fu nevoit să evite în repetate rânduri turiștii care nu băgau de seamă pe unde mergeau, ci înaintau ca hipnotizați, cu privirile lipite de tavan sau de picturile din jur.

Ajunse în cele din urmă afară și trecu pe lângă o mulțime de oameni care părea că nu se mai termină, împingându-se în direcția domului ca un șarpe gigantic, diform și multicolor.

O luă la dreapta, printr-un gang de coloane, spre o ieșire laterală a Vaticanului, aflată la o distanță de doar câțiva metri de Campo Santo Teutonico, cimitirul german încărcat de istorie.

Tânărul gardian elvețian îl lăsă să treacă după ce acesta îi arătă un bilet de la profesorul Reinert, director al Campo Santo, care dovedea programarea în ziua respectivă, la ora treisprezece.

Întâlnirea îi fusese stabilită de către episcopul Benning. Dr. Reinert era din Trier și avea să-l ajute pe Jürgen în primele sale zile în Vatican.

Un minut mai târziu, Jürgen păși printr-o poartă mică din fier forjat în cimitirul care, cu straturi de flori în culori vesele, chiparoși și palmieri, aducea mai mult a grădină tropicală decât a ultim popas pe această lume.

De-a lungul secolelor, aici își găsiseră pacea eternă atât prelați și aristocrați, cât și artiști și pelerini. Laolaltă cu mica biserică, unde grupurile de pelerini își puteau exprima în liniște pioșenia, nederanjați de râurile de turiști, acest loc, considerat zonă extrateritorială, devenise, prin Tratatul de la Laterano din 1929, un punct de întâlnire pentru artiștii germani care trăiau în Roma și pentru vizitatorii veniți din țările vorbitoare de limba germană.

Jürgen se opri o clipă, savurând liniștea. După aglomerația din dom, acest loc îi părea de pe altă lume, neatins de graba și de agitația de pe partea cealaltă a zidurilor.

Își trecu privirea peste plăci de mormânt cu inscripții în limba germană, toate bătute de vreme, se opri asupra tăblițelor comemorative, înrămate de plante viu colorate crescute luxuriant și se îndreptă, într-un târziu, asupra clădirii de două etaje, lipită, în unghi drept, de mica biserică.

Îndărătul unei ferestre de la etajul întâi, Jürgen observă o mișcare abia simțită. Făcu doi pași în direcția clădirii și văzu conturul întunecat al cuiva care tocmai dădea să deschidă fereastra.

Un om în vârstă, cu părul argintiu, se aplecă pe fereastra deschisă și îi făcu semn cu mâna.

— O clipă, cobor acum să vă deschid.

Un minut mai târziu, bărbatul îmbrăcat în negru se apropie de Jürgen și îi întinse mâna, zâmbitor.

— Bine-ați venit la Roma, domnule Dengelmann. Eu sunt Günther Reinert. Sper că ați călătorit bine.

— Da, mulțumesc. Jürgen făcu un gest larg spre cimitir. Aveți un mic paradis aici.

Dr. Reinert își aplecă capul într-o parte și-i aruncă o privire ciudată.

— Păi doar asta ne așteaptă după moarte. Paradisul, nu?

Privirea din ochii aceia sobri și cenușii îi dădu lui Jürgen o senzație neplăcută. O voce interioară neobișnuit de rațională și clară îl îndemna să fie foarte atent cu acest bărbat.

— Da, bineînțeles, răspunse el poate un pic prea repezit.

Reinert îl mai privi încă vreo două-trei secunde și dădu apoi din cap, semn că era mulțumit de răspunsul pe care îl primise. Își puse o mână pe brațul lui Jürgen și îl împinse încet pe lângă el, indicând cu cealaltă mână ușa.

— Dar, vă rog, haideți înăuntru.

Ajunseră în biroul de lucru al profesorului, la primul etaj, după ce urcaseră o scară uzată, din piatră. Încăperea avea un aspect spartan. Unicul element de lux îl constituia raftul ce acoperea un perete întreg și pe care stăteau înșirate volume groase, majoritatea legate în piele.

Vizavi de masa de lucru, care părea mult prea mare pentru acea cameră, se găseau trei fotolii demodate, așezate în jurul unei mese joase din lemn și

permițând doar cu greu trecerea. Luând loc într-un fotoliu ce-i fusese indicat, Jürgen se gândi că i-ar fi imposibil să lucreze într-un spațiu atât de îngust. Se întrebă dacă în toată clădirea aceea nu s-ar fi putut găsi o încăpere mai spațioasă pentru un birou.

Reinert se așează față – n față cu Jürgen și își împreună mâinile.

— Mda, domnule Dengelmann, iată că începe o nouă etapă în serviciul adus de dumneata Bisericii. Majoritatea preoților consideră chemarea la Roma drept o deosebită cinste. Dumneata ce crezi despre asta?

Din nou privirea aceea stranie, scrutătoare, aproape pândindu-l. Radiind superioritate. Pe Jürgen îl cuprinse din nou sentimentul clar că ar trebui să ia seama în fața acestui om, deși n-ar fi putut spune de ce. În ciuda acestei senzații ciudate, reuși să schițeze un zâmbet.

— Desigur că este o mare cinste și nu știu dacă merit cu adevărat să mă aflu aici. Voi încerca însă, cu ajutorul lui Dumnezeu, să îmi îndeplinesc noile sarcini în spiritul Bisericii.

Reinert dădu din cap ca și cum chiar acesta ar fi fost răspunsul la care se așteptase.

— În spiritul Bisericii, da. Episcopul Benning a avut grijă să-ți ducă faima de expert într-ale finanțelor. De ceva vreme, numele dumitale este rostit de fiecare dată când e vorba de probleme bănești; era doar o chestiune de timp să ți se solicite prezența aici. Trebuie să recunosc că toate cunoștințele mele financiare se limitează la funcția mea de conducere de aici, din Campo Santo. După părerea mea, misiunea principală a unui om al Bisericii nu este aceea de a face rost de bani și de a-i administra. Făcu o pauză scurtă, ca și cum ar fi vrut să-i dea lui Jürgen șansa de a spune ceva. Acesta însă îl privea cu ochi care se voiau neutri, așa că își reluă firul discursului. Dar, bineînțeles, cineva trebuie să se ocupe și de chestiunile financiare ale Bisericii. Domnule Dengelmann, dumneata ce părere ai despre starea inițială a Bisericii, când aceasta era „săracă”?

Întrebarea nu fu atât de surprinzătoare cum, poate, se așteptase Reinert, iar aceasta îi dădu lui Jürgen un nou sentiment de siguranță. Îl citise bine pe omul acesta, se așteptase la o asemenea întrebare. Doctorul îi cerceta anumite convingeri, iar Jürgen avea să îi facă pe plac. Se lăsă, mai relaxat de data aceasta, pe spate și începu:

— Cred că o Biserică săracă nu se recunoaște prin averea pe care o deține și prin faptele membrilor săi. Câtă vreme nu trăim noi înșine în lux,

ca membri ai unei asemenea Biserici, ci folosim averea în folosul omenirii și al iubirii de aproape, nu acționam contrar poruncilor Domnului, ci, dimpotrivă, chiar în spiritul lor. Dacă Biserica din ziua de azi și-ar vinde toate averile și bunurile imobiliare și și-ar dona toate mijloacele materiale celor nevoiași din lume, foarte multă lume ar primi, dintr-odată, ajutorul de care ar avea nevoie. Însă acesta ar fi cel din urmă ajutor și, în cel mai scurt timp – și anume după ce acei bani vor fi consumați –, chiar acelor nevoiași le-ar merge și mai rău ca înainte, deoarece noi nu am mai avea posibilitatea de a-i sprijini. Ar trebui atunci închise grădinițe, centre de asistență socială și spitale, iar mii de oameni din lume și-ar pierde locul de muncă. Nu ar mai fi misionari, deoarece nu am mai putea finanța misiuni ale Bisericii. Până la urmă, oamenii ne-ar reproșa că i-am părăsit la nevoie, că am acționat necugetat. Ar începe să-și pună la îndoială credința și, în cele din urmă, ar renega-o, pentru că le-ar pieri încrederea în Biserică și, prin aceasta, în Dumnezeu. Noi nu am mai fi decât o adunătură de cerșetori neputincioși, condamnați la a fi privitori, privați de posibilitatea de a acționa. Nu, dr. Reinert, nu cred că o Biserică săracă ar fi pe voia Domnului nostru. Cred că ar trebui să ne străduim să sporim averea Bisericii și, în felul acesta, să ne menținem poziția din care putem înfăptui binele oriunde este nevoie. Am urmat cu bucurie chemării la Roma, căci îmi urmez astfel adevăratele convingeri.

Urmă o pauză lungă, în care dr. Reinert nu îl privi pe Jürgen. Omul își plecase capul și stătea așa, cu mâinile împreunate în poală. Părea întors în sine, în mijlocul unei rugăciuni, iar Jürgen nu îndrăzni să îl deranjeze.

Brusc, acesta se ridică și se duse la fereastra mică, de unde, dincolo de cimitirul cu aer tropical, se putea vedea domul.

Își duse mâinile la spate și vorbi, cu fața spre fereastră:

— În Vatican există o serie de prelați care nu sunt prea încântați de noul departament înființat de papă și de care aparții și dumneata.

Se întoarse dintr-o mișcare și îi aruncă lui Jürgen zâmbetul acela extrem de prietenos care îl făcu pe tânăr să devină din nou foarte atent.

Jürgen îl privi, tensionat. Avea sentimentul acut că Reinert nu terminase ce avea de spus. Lipsea mesajul propriu-zis, elementul care l-ar fi implicat și pe el.

Totuși, Reinert îi rămase dator cu acest detaliu – în mod voit sau nu.

Se întoarse la masă și se așeză.

— Eu, unul, îți urez succes în noile sarcini care îți revin. Dar acum povestește-mi, te rog, câte ceva despre Trier și despre episcopul Benning. Nu am fost de multă vreme acolo. Pot să îți ofer o cafea?

Era cel puțin neliniștitoare rapiditatea cu care acest bărbat trecea de la chestiuni esențiale la pălăvrăgeli de suprafață.

Jürgen îi povesti despre problemele de stomac ale episcopului Benning și despre noile proiecte pe care acesta le avea în vedere pentru orașul Trier. În tot acest timp, Reinert punea întrebări despre preoții și politicienii din Trier, pe care îi cunoscuse mai demult. Noua activitate a lui Jürgen nu mai fu adusă în discuție, spre mulțumirea acestuia.

Când își luară rămas-bun, o oră mai târziu, profesorul Reinert îl asigură pe Jürgen de sprijinul său oricând ar fi avut nevoie.

Îi dădu apoi un permis de trecere, care înlesnea accesul liber în orice parte a Vaticanului. Reinert îi spuse că, într-o asemenea perioadă de răspândire a comunismului, orice chip necunoscut care apărea înăuntrul zidurilor orașului era controlat și, de asemenea, că avea să mai dureze câteva zile bune până când Jürgen avea să-și primească permisul personal.

Jürgen aruncă o privire pe hârtia bogat ornamentată, o vârî în buzunar și îi mulțumi directorului de la Campo Santo. Ignoră privirea vigilentă cu care acesta îl scruta.

Părăsind cimitirul prin poarta de fier forjat, se uită la ceasul de la mână și socoti că îi mai rămânea aproape o oră întreagă până la vizita de prezentare la șeful departamentului, cardinalul Bertulli.

Jürgen hotărî să facă o plimbare prin Grădinile Vaticanului, de a căror splendoare tot auzise vorbindu-se.

Coti la stânga și, trecând pe lângă zidurile impresionante ale domului, se îndreptă spre un mic post de pază, în fața căruia stătea, observându-i apropierea cu un aer grav, un tânăr îmbrăcat în cunoscuta uniformă viu colorată a Gărzii Elvețiene.

Documentul primit de la dr. Reinert îi fu de folos. Tânărul soldat aruncă o privire scurtă pe hârtie și, salutând milităreste, îl lăsă pe Jürgen să treacă.

La capătul domului drumul se îngusta, purtând trecătorul printr-o poartă de piatră boltită. De acolo începeau Grădinile Vaticanului.

Aleea îngustă șerpuia în serpentine alungite pe un deal neted, în sus, pe a cărui suprafață iarba verde, suculentă fusese proaspăt tunsă. Asemenea unor pete de culoare, insulițe de flori îi apăreau trecătorului, împrăștiate pe

întinderea verde, iar în centru se înălțau spre cer palmieri înalți. Față de micul Campo Santo, cu flora aceea cu aer sălbatic, aici totul părea ordonat, aranjat și gândit cu minuțiozitate – într-un cuvânt, artificial. Jürgen își scoase batista și își tamponă fruntea pe care îi apăruseră broboane de sudoare. Clima mediteraneană din Roma îi dădea soarelui de mai o putere nebănuită, iar îmbrăcămintea neagră și urcușul îșI făcuseră efectul, făcându-l pe tânărul cleric să respire mai greu.

După prima cotitură, în fața lui Jürgen se ivi o insulă mai mare de flori, iar banca umbrită de palmierii nelipsiți din peisaj se prezenta drept o invitație bine-venită pentru el de a adăsta.

Se lăsă, gemând, pe tăblia din scânduri din lemn fin, respiră greu și cercetă priveliștea. La stânga avea o perspectivă splendidă asupra părții din spate a domului. În dreapta se înălța, dindărătul vârfurilor de copaci, la o distanță de aproximativ cinci sute de metri, turnul de emisie al postului Radio Vaticano.

Jürgen se lăsă pe spate și privi clădirile lungi de ambele părți ale domului. Nu putu să se abțină să nu râdă.

Se aflau acolo, jos, toți cardinalii Curiei și episcopii, toți preoții și consilierii papali. Își munceau mințile pentru a găsi o cale de a împiedica răspândirea comunismului, fără să bănuiască măcar că în spatele lor, în Grădinile Vaticanului, se afla chiar unul dintre cei care aveau să folosească această Biserică pentru fondarea unei conduceri mondiale ateiste! Purta în buzunar un permis de trecere și, în mai puțin de o oră, urma să fie numit în funcția care avea să îi deschidă toate ușile ce duceau spre țelul său.

Râsul i se lați pe chip. Simțise de la bun început că avea să joace un rol esențial în aceasta și, dacă știa să-și joace cărțile, chiar și orgoliosul de Friedrich von Keipen avea să-i fie recunoscător pe vecie.

Jürgen închise ochii și avu o viziune cu sine, uns episcop chiar de către papă, în domul San Pietro.

Iată următorul țel în calea sa…

13 IUNIE 1969, KIMBERLEY

De câteva zile, ploua fără întrerupere. Era un fapt neobișnuit pentru acea perioadă a anului. Astfel de ploi se mai pomeniseră doar în lunile de vară.

Stăteau în camera de zi, în fața șemineului unde flăcările se înfruptau, hămesite, din lemnele uscate.

Friedrich observa spectacolul cu o privire absentă, sticloasă. Părea că uitase de tot ce era în jur, uitase că lângă el ședeau Scholler, Krämer, doctorul Fissler și Hans, așteptând cu toții să li se explice motivul întrunirii din acea seară. Brațul stâng îi atârna pe lângă corp; își afundase degetele în blana câinelui său, mișcându-și-le într-un ritm lent și monoton, aproape mecanic.

Friedrich privea flăcările învăluind lemnul, ca și cum ar fi vrut să-l hipnotizeze cu dansul lor legănat, pentru ca apoi să își înceapă opera distructivă. Parcă pentru a face demonstrația unui ultim protest înainte de sfârșitul inevitabil, lemnul pârâi puternic și, înfrânt de dogoare, zvârli o bucată din coaja tare în încăpere, pe lângă fotoliul lui Friedrich. O încercare de a salva măcar o părticică din sine.

La acest gând, chipul lui Friedrich se schimonosi într-un rânjet, care, sub efectul reflexiei roșii a focului pe fața sa și a ochilor strălucitori, îi conferi un aspect diabolic.

Își desprinse, în cele din urmă, privirea, de la imaginea focului și se întoarse spre cei din jur.

— Extrem de interesant focul acesta din șemineu. Arătă cu un gest al capului în direcția focului. Copacul acela s-a înălțat de-a lungul a zeci de ani. A ținut piept furtunilor și arșițelor cumplite, a crescut necontenit, a devenit mai puternic. Crescuse în sfârșit destul pentru a nu mai trebui să se teamă de intemperiile vremii, credea că va dăinui o veșnicie și iată că venim noi, îl tăiem și îl folosim pentru nevoile noastre.

Privirea i se plimbă de la unul la altul; toți îl ascultau cu interes. Se ridică și luă de jos bucată de scoarță. O aruncă înapoi în foc și începu să se plimbe prin fața șemineului.

— Ne-am adunat astăzi aici pentru că a venit vremea să punem tăișul

toporului pe trunchiul Bisericii. Ne-am petrecut ultimii ani într-o muncă minuțioasă și birocratică, răspândindu-ne și ancorându-ne în frunzișul ei. Unii dintre oamenii noștri au ajuns chiar la rădăcini, în Roma. Cu doar câteva săptămâni în urmă, Dengelmann a ocupat o funcție importantă în Vatican, făcând astfel un pas esențial pentru planul nostru.

Tot mai mulți preoți tineri se lasă convinși de oamenii noștri că a venit vremea unui curent de aer proaspăt prin sălile prăfuite ale Bisericii. Ni se alătură ferm convinși că o fac pentru binele Bisericii. Când vor înțelege *cât de mult* are să se schimbe fața Bisericii Catolice sub conducerea noastră, va fi deja prea târziu pentru a putea face cale întoarsă. Totuși… Friedrich se opri și înalță degetul arătător. Trebuie totuși să luăm în considerare faptul că se vorbește tot mai des despre preoții noștri ca despre niște reformatori nedoriți sau chiar răzvrătiți. Acest lucru se va afla și la Roma, vor apărea încercări de defensivă. Trebuie să fim pregătiți pentru situația în care Curia nu va sta deoparte, să privească pur și simplu cum se schimbă Biserica tocmai din interior. De aceea am luat legătura cu Klaus Barion din Bolivia. El ni-i va trimite, în următoarele zile, pe câțiva dintre cei mai buni instructori ai săi. Aceștia ne vor ajuta să punem pe picioare o mică trupă de intervenție, pe care s-o și antrenam, astfel încât să fim pregătiți pentru toate eventualitățile.

— Și care anume va fi misiunea acestei *trupe de intervenție?*

Întrebarea o pusese doctorul Fissler.

Friedrich îl privi zâmbind, ca și cum ar fi așteptat această întrebare.

— Ei bine, după cum am spus, va trebui să fim mai agresivi de acum încolo și să ne așteptăm la tot felul de întrebări din partea celor care țin la conservarea tradițiilor Bisericii. S-ar putea ca vreunul să ne pună prea multe întrebări și să ne facă greutăți. Pentru astfel de curioși vom avea trupa de intervenție.

Se făcu o clipă liniște, timp în care doctorul Fissler privi gânditor la flăcările ce dansau în șemineu. Clatină apoi din cap.

— Tot nu înțeleg, Friedrich. Cum se prezintă această misiune? Ce va face trupa într-un asemenea caz?

Friedrich se lăsă pe vine și-l mângâie pe Joss pe ceafă; câinele dădu din coadă, mulțumindu-i.

Fără să-și ridice privirea, Friedrich vorbi:

— Trupa va avea misiunea de a-i îndepărta pe acești oameni din drumul

nostru.

Urmară câteva secunde de liniște, întrerupte doar de pocnetul lemnelor din șemineu.

Vorbi apoi doctorul Fissler, atât de încet de parcă ar fi vorbit pentru sine:

— Crimă!

— Da, Werner, crimă! Ce credeai că vom face când au să se încingă lucrurile? Friedrich îl lăsă pe Joss și se ridică în picioare. Se întoarse cu fața spre bătrânul doctor, al cărui chip exprima oripilare.

— Ce credeai că vom face în momentul inevitabil când ne va lua cineva la ochi? Credeai că o să dăm din umeri și o să zicem: Eh, păcat, și-au dat seama. Gata, totul a fost în zadar. Ani pierduți, investiții duse pe apa sâmbetei, dar, na, mai putem încerca altă dată? Preluăm și noi așa, ca fapt divers, controlul asupra Bisericii Catolice, cu toate averile și toată puterea pe care le deține și, dacă are cineva ceva împotrivă, îi întoarcem obrazul să ne lovească mai bine? După motto-ul iubește-ți dușmanul? Nu, Werner, nu se poate să fi crezut asta. Avem un țel măreț. Un țel incredibil. S-au investit sume imense de bani, plus două decenii de muncă intensă pentru acest țel. Am ajuns foarte departe, dar de-acum lucrurile devin serioase. Imposibil să fii atât de naiv încât să crezi că ne-am putea atinge țelul fără să ne folosim de violență. Însăși Biserica convertea în trecut oamenii pe calea torturii și a sabiei, tăia capetele în care nu voia să intre credința ei. Noi nu facem nimic ce nu le-ar fi cunoscut și înalților prelați, în veșmintele lor prețioase. Suntem o mare organizație, Werner. Am ajuns mai puternici decât unele state mai mici. Avem propriile legi, iar această trupă va funcționa ca o poliție a noastră, care va avea grijă ca legile să ne fie ascultate. Când va fi cazul, nu va fi crimă, ci pedeapsa aplicată aceluia care s-a opus legilor noastre. Iar acest lucru este la fel de legitim ca orice execuție din Statele Unite sau din Uniunea Sovietică.

— Iar tu, Friedrich, ești judecătorul suprem, care hotărăște condamnarea la moarte după criteriile lui? Asta încerci să ne spui?

— Da, Werner, asta sunt. Și voi lua astfel de decizii dacă va fi nevoie. Față de un dușman sau față de oricine din rândurile noastre care ne încalcă legile.

Fiecare dintre cei adunați în fața șemineului înțelese amenințarea aceasta fățișă.

Scholler, Krämer și Hans priveau, concentrați, la flăcările din șemineu,

ușurați că nu era vorba de ei și hotărâți să aibă grijă ca acest lucru să rămână așa.

Doar doctorul Fissler îi rezistă privirii lui Friedrich.

— Fiule, ți-am mai spus-o odată, am să repet însă cu cea mai mare plăcere, în caz că ai uitat: mi-e absolut indiferent cum tremură ceilalți în fața ta, mie nu mi-e teamă de tine. Sunt foarte conștient de faptul că trebuie să exercităm presiune pentru a atinge țelul simoniștilor. Îmi displace însă gândul că vrei să aduni o trupă de oameni care să ucidă după bunul tău plac. Îmi dau foarte bine seama că nu te voi putea opri de la aceasta, dar nu te voi sprijini, asta în niciun caz.

Bătrânul se ridică și se îndreptă încet, cu capul plecat, spre ușă. Trupul său adus din spate exprima resemnare. Punând mâna pe clanța ușii, se mai întoarse o dată și îl privi pe Friedrich.

— Pentru mine nu ai să ai nevoie de banda ta de ucigași, Friedrich. Eu sunt un om bătrân.

Părăsi apoi încăperea, închizând ușa cu grijă în urma sa.

Ieșind pe verandă, se opri un moment. Privi dincolo de terenul cu nisip, la clădirea pe care o numeau aulă și se gândi la vremurile când Hermann von Settler înființase această frăție. Fusese o cu totul altă conjunctură pe atunci. Hermann acționase de la bun început în direcția țelului propus. Și acesta avea câteva vieți pe conștiința, totuși, oricât ar fi părut de paradoxal, Fissler avea senzația că Hermann acționase mai cugetat și mai cu simțul răspunderii decât Friedrich. Dăduse astfel de ordine doar când nu mai existase altă cale. Pentru prima oară în viața sa, Fissler puse la îndoială ființa acestei frății, se întrebă dacă nu cumva ei toți comiteau o mare nelegiuire. Păși cufundat în gânduri până la automobilul său și se lăsă greoi în scaun.

Parcurse drumul de zece kilometri până acasă ca în transă. Ajuns la intrare și oprind motorul, n-ar fi putut spune pe cine întâlnise pe drum, dacă făcuse vreo oprire sau ce văzuse la marginea drumului. Gândurile sale se învârteau, toate, în jurul frăției și al lui Friedrich von Keipen. Își aruncă cheia, neglijent, pe cuțarul de lemn din culoarul de la intrare, se duse direct în camera de lucru și se așeză la birou. Își duse mâinile la tâmple și închise ochii.

În urechi îi răsunau vorbele lui Hermann von Settler, de-atunci, când îi povestise prima oară de ideea sa.

„Vom uni popoarele sub conducerea noastră, Werner. Nu printr-un război, ci pe calea inteligenței. Ne vom folosi de cea mai mare organizație de pe planeta aceasta, și anume Biserica.”

Iar el, Werner Fissler, îl crezuse. Crezuse că era un plan realizabil și îl sprijinise, deși amândoi știau prea bine că nu ar fi putut trăi succesul inițiativei lor. Se prea poate ca tocmai acest amănunt să îl fi convins pe Werner că prietenul său nu se gândea la puterea pe care ar fi câștigat-o el personal, ci la o cale prin care să îi asigure patriei sale rolul firesc de supremație, iar lumii întregi o pace de durată.

Și iată că Hermann murise, iar urmașul său începea să facă aceleași greșeli pe care le făcuse cel mai mare comandant autodeclarat, cu treizeci de ani în urmă.

„Imposibil să fii atât de naiv încât să crezi că ne-am putea atinge țelul fără să ne folosim de violență.”

Ba da, chiar fusese atât de naiv. Nu chiar fără urmă de violență, ci folosită rațional, în anumite limite. Lui Hermann von Settler nu i-ar fi dat niciodată prin minte să adune o trupă de ucigași pe care s-o atâțe după bunul său plac asupra cuiva care îl deranja într-un fel sau altul.

Werner văzuse de la început că Friedrich von Keipen avea un cu totul alt caracter decât Hermann. Totuși, nu ar fi crezut niciodată că băiatul acela avea să devină o asemenea bestie. Friedrich von Keipen era un om periculos, iar Werner avea o bănuială că era chiar mai periculos decât ar fi crezut oricine la momentul respectiv.

Viziunea lui Hermann avea să fie distrusă în clipa în care Friedrich va otrăvi pământul destinat noii conduceri mondiale cu trupa lui de ucigași. Toți anii de trudă și muncă vor fi fost atunci în zadar.

Fissler respiră adânc și scoase o coală de hârtie pentru scrisori din sertarul biroului.

•

— Bunul doctor îmbătrânește, spuse Friedrich, ridicând din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună: Ei, da, păcat, dar nu-i nicio tragedie.

Era însă răscolit sufletește. Se așteptase la un protest din partea lui Fissler, totuși refuzul categoric al acestuia îl surprinsese. Însă la aceasta avea să reflecteze mai încolo.

— Bun, să revenim la treburile noastre. Domnule Krämer, cât de repede puteți organiza o echipă?

Dietmar Krämer era singurul din încăpere căruia Friedrich i se adresa cu „dumneavoastră”. Nu ar fi putut explica prea clar de ce. Pur și simplu așa se întâmplase.

Krämer se lăsă pe spate.

— Am să reiau niște contacte mai vechi. Sunt niște oameni în rândurile armatei naționale, înalți ofițeri, care îmi datorează unele lucruri. Am să încep cu ei. Dacă ne recrutam trupa din rândurile soldaților, avem avantajul că au deja pregătirea de bază. Am să cer o listă cu potențiali candidați. Aceștia vor fi testați în Germania, iar eu am să mi-i aleg pe cei mai buni. Contactul însă îl voi stabili chiar eu. Mă bazez doar pe intuiție, doar pe intuiția mea.

Friedrich dădu din cap aprobator.

— În regulă. Cât timp vă trebuie?

Krämer își legănă capul dintr-o parte într-alta.

— Socotesc că în curs de zece – douăsprezece săptămâni voi primi aici primii oameni.

Friedrich răspunse din nou printr-o aprobare din cap, apoi se întoarse către avocat.

— Kurt, cum stăm cu partea financiară?

Scholler își țuguie buza de jos.

— Deschid un cont separat, în care va curge lunar o parte din taxele simoniste. Putem să spunem că este pentru o echipă de siguranță pentru minele pe care le-am cumpărat în ultima perioadă. Astfel, îi avem pe listele de plată și tot ce ne mai rămâne de făcut este să plătim din acest cont diferența până la salariul minim oficial trecut în acest cont. Cu asta îndepărtăm orice întrebări despre oamenii cei noi.

— Așa facem. Ia imediat toate măsurile necesare și anunță-mă când sunt gata pregătirile. Se întoarse către Hans. Instructorii pe care ni-i trimite Barion vor locui, împreună cu echipa, în fostul internat. Oamenii lui Barion în aripa pentru profesori, trupa – în fostele săli de clasă. Tu vei avea grijă să fie totul pregătit. Vor primi un bucătar al lor și uniforme. Vreau să se autoadministreze și să staționeze doar în spațiul care ține de internat. Cel puțin în primele săptămâni. Vreau să se cunoască și să se obișnuiască unii cu alții. Va fi o trupa de elită, demnă de invidiat de către orice armată.

Friedrich îi privi, pe rând, pe cei trei bărbați.

— Cine știe, poate se va ivi odată situația în care să fiu nevoit să renunț

la unii dintre voi pentru siguranța mea personală. Asta-i tot, domnii mei.

Cei trei se ridicară și părăsiră încăperea.

Ieșiră afară, iar Scholler spuse:

— O trupă proprie de securitate – oare de ce îmi amintește asta de un anumit bărbat din istoria recentă a Germaniei?

Vruse să facă o glumă, însă niciunul dintre ei nu râse.

Brusc, Scholler se opri și își cuprinse capul cu mâinile.

— Am uitat ceva. Trebuie să mă întorc la Friedrich.

Se întoarse și intră înapoi în casă înainte ca ceilalți doi să aibă timp să-i pună vreo întrebare.

Friedrich stătea cu spatele la el, întors spre fereastră, și se întoarse surprins când, după un ciocănit scurt la ușă, celălalt intră în birou.

— Da, ce mai e?

Avocatul se apropie de Friedrich și încercă să zâmbească.

— Friedrich, mi-a trecut ceva prin minte și vreau să scap de acest gând. Îmi permiți să te întreb ceva?

— Cât timp este doar o întrebare, da. Trebuie să mă gândesc la treaba cu Fissler. Deci, ce mai e?

Scholler stătea drept în fața lui și îl privea fix în ochi.

— Trupa asta de care ai vorbit înainte. E gândită doar pentru situații de criză, nu-i așa? Vreau să spun, tu nu ai…

— Nu aș ce? îl întrerupse Friedrich tăios. Nu aș ucide, după bunul plac, pe oricine mă deranjează? Asta îți trece prin minte, Kurt?

Scholler nu mai putu ține piept privirii de gheața și își întoarse capul într-o parte.

— Da, cam așa ceva.

Îl privi din nou.

Friedrich îl privi gânditor câteva secunde, colțurile gurii îi tremurară, apoi dintr-un zâmbet vag se iscă un hohot de râs.

Kurt Scholler rămase nedumerit.

— De ce râzi la o asemenea întrebare?

Lui Friedrich îi luă o vreme până își recăpătă suflarea.

— Râd pentru că găsesc al naibii de comic că cineva care a ucis cu propriile mâini un om, sufocându-l cu perna, își permite să aibă conștiință. Râd pentru că ucigașul acesta cu sânge rece stă în fața mea ca un licean care a făcut în pantaloni, domnule avocat.

Scholler își plecă ochii și spuse încet:

— Aia a fost altceva, Friedrich. Am făcut-o pentru că era vorba să-mi apăr propria existență.

— Aha! Și ce crezi că fac eu acum? Am grijă să protejez viața a mai bine de o mie de oameni. Care dintre noi doi e acum mai rău? Cel care ucide pentru a-și apăra propria existență sau acela care organizează o trupă de securitate, cu misiunea de a proteja viața a o mie de oameni? Ce vă spune legat de aceasta simțul dreptății, domnule avocat?

Scholler dădu din cap afirmativ. Privirile li se întâlniră din nou, iar de data aceasta el avu puterea să-l fixeze. Vorbi pe un ton ferm:

— Da, bănuiesc că ai dreptate. Am vrut doar să știu dacă acești oameni vor interveni doar în situații de extremă urgență. Și dacă planurile tale sunt în acord cu acea conștiință pe care tu mi-o negi. Mai am încă o conștiință. Tocită, poate, dar nu moartă.

Friedrich observă că starea de spirit a lui Scholler se schimbase în doar câteva secunde. Cu doar câteva clipe înainte, avocatul păruse intimidat; acum, lui Friedrich i se păru că citește încăpățânare în ochii acestuia. Mintea îi lucra intens. Îi displăcea profund că trebuia să-și discute deciziile cu un angajat. Pe de altă parte, nu își putea permite să îl atâțe și pe Scholler împotriva lui, imediat după Fissler.

Chipul i se schimonosi din nou într-un zâmbet; își puse mâna pe umărul lui Scholler.

— Nu-ți face griji, Kurt. Trupa va exista numai pentru cazuri extreme. Cine știe, poate nu va fi nevoie de nicio intervenție din partea lor. Vreau doar să am siguranța aceasta. Am ajuns prea departe pentru a ne putea permite să riscam. Asta cred că înțelegi, nu-i așa?

Scholler aprobă, încet, din cap. Friedrich îl văzu că nu era încă prea convins, dar cel puțin îl mai liniștise.

— Bine! Atunci, sper că ți-am putut liniști „conștiința” și putem continua conform planului. Îți doresc o seară plăcută.

Spunând acestea, se întoarse din nou cu fața spre fereastră.

Scholler plecă, iar Friedrich mai puse câteva lemne în foc, scoase din dulapul cu vitrină, de lângă șemineu, o carafă de sticlă bogat ornată și își turnă un pahar de vin roșu franțuzesc. Se așeză în fața șemineului și își fixă privirea asupra flăcărilor.

Gândurile i se învârteau din nou în jurul doctorului Fissler.

În ultima vreme, doctorul se exprimase în repetate rânduri, și foarte deslușit, că nu era mereu de acord cu modul de conducere al lui Friedrich. Făcuse comentarii chiar și despre căsnicia acestuia.

Iar acum, asta. Îl criticase în prezența celor mai intimi cunoscuți ai săi. Și nu doar atât: vulpea asta bătrâna crease un precedent prin plecarea aceea teatrală. Dacă Friedrich ar fi încercat acum să facă ceva împotriva doctorului, toți cei care fuseseră de față ar fi știut cine e de vină. Oamenii aceia îi erau, fără îndoială, fideli, însă îndepărtarea unuia din rândurile lor ar fi putut crea neplăceri, ar fi putut naște neîncredere. Iar de aceasta chiar nu avea nevoie în momentul acela. Trupa de intervenție era un subiect delicat, căci, la urma urmei, era chiar așa cum spusese Werner: o trupă de comando criminală, supusă exclusiv ordinelor lui Friedrich. Iar dacă acum…

Zgomotul ușii care se deschidea și mârâitul instantaneu al lui Joss îl treziră pe Friedrich din meditație. Se întoarse furios, convins că Scholler revenise din nou.

Era Evelyn.

— Te deranjez?

Aruncă o privire scurtă, nesigură, spre câinele care o privea, mârâind ușor și cu colții dezveliți.

Friedrich se ridică și îl cumințți pe Joss cu o palmă ușoară peste bot, drept pentru care animalul amuți pe loc și, cu coada între picioare, se culcă la picioarele stăpânului.

— Nu, nu, vino, așază-te lângă mine! Se ridică. Vrei un pahar de vin?

Ea se așeză în fotoliul în care, puțin mai înainte, șezuse doctorul.

— Da, te rog.

Turnând lichidul roșu în pahar, Friedrich își dădu seama că resimțea ceva ca o bucurie în legătură cu prezența lui Evelyn. Se înțelegeau destul de bine în ultima perioadă, lucru care se datora, nu în ultimul rând, faptului că ea nu se mai amesteca în treburile frăției. Nici nu mai încerca să îi dea indicații în legătură cu educația copiilor, cel puțin nu în ceea ce îl privea pe Hermann.

Franz avea un caracter prea moale pentru gustul lui Friedrich, iar acesta presimțea deja următorul conflict cu Evelyn, când ar fi încercat să facă un bărbat adevărat din el.

— Au fost probleme?

Puse întrebarea ca fapt divers, ca și cum ar fi întrebat de Werner, și privi

la flăcările din șemineu.

Friedrich îi întinse paharul umplut pe jumătate.

— Probleme? Nu. Cum se face că întrebi?

— A, mă gândeam doar. Tocmai l-am văzut pe Werner ieșind din casă. L-am strigat, dar nu a răspuns. Mi-a părut cufundat în gânduri și, în general, altfel decât de obicei.

— Ei, da, am avut o mică divergență de opinii, nimic important. Îl cunoști doar, poate fi foarte temperamental. S-a enervat și a plecat mai repede din ședință. Pentru a sublinia lipsa de importanță a incidentului și pentru a schimba subiectul, Friedrich făcu un gest calm cu mâna. Mâine nu-și va mai aminti nimeni de asta.

Înălță paharul, în semn de sănătate. Evelyn zâmbi și-și ridică paharul la nivelul ochilor. Friedrich observă, în sine, că ochii ei nu zâmbeau, dar aceasta nici nu conta prea mult. Era politicoasă cu el și își îndeplinea – când simțea el nevoia – îndatoririle maritale. Îi creștea fiii și se ocupa de toate treburile casei.

Și, după cum tocmai observă, era încă o femeie atrăgătoare.

Sorbind din pahar, îi cercetă trupul. Cele două sarcini nu lăsaseră urme vizibile. Talia îi rămăsese suplă, iar pielea dezvăluită de decolteul ei era netedă, fără riduri.

Radia o frumusețe rece, iar Friedrich se simți brusc atras de ea. Se dusese nopțile în repetate rânduri la ea în camera după ce avusese necazuri cu frăția. Părea că problemele îl excitau. Evelyn nu spusese un cuvânt despre asta, însă el era sigur că, exact în acele cazuri, fusese un amant foarte bun.

Își așeză paharul pe măsuța de lângă fotoliu și se ridică.

— Observ din nou în clipa aceasta ce femeie frumoasă ești, Evelyn.

Se opri în fața ei și o măsură din priviri; băgă de seamă cum i se schimbă expresia feței. Zâmbetul îi dispăruse, făcând loc unei nesiguranțe pe chip.

Friedrich se lăsă în genunchi și îi luă mâna în palma lui deschisă și cu cealaltă mână o mângâie.

Ea nu îl respinse, însă Friedrich simți un tremur al degetelor ei, ca și cum ar fi încercat să își retragă mâna și nu ar fi putut.

— Nu ne-am iubit niciodată aici, în camera de zi, Evelyn. În fața focului aprins în șemineu. Nu crezi că-i păcat?

Râjetul care îi schimonosea acum chipul îi displăcu lui Evelyn. Își retrase mâna dintr-o mișcare și își luă paharul.

— Friedrich, termină, te rog. Nu îmi place.

Ca și cum vorbele ei nu ar fi ajuns până la el, o luă din nou de mână și o trase ușor spre el, până când fețele lor se aflau la o distanță de câțiva centimetri. Fără să își întoarcă privirea de la ea, îi luă paharul din mână și îl puse deoparte.

— Vreau să îmi dovedești aici și acum că ești soția mea, Evelyn.

O cuprinse de după talie și o trase și mai aproape de el.

— Friedrich, nu, eu…

— Ești soția mea, o întrerupse el insistent, iar degetele lui alunecară spre nasturii de la rochia ei, înșirați pe toată lungimea spatelui.

— Friedrich, termină! Nu vreau. Nu acum. Te rog!

Își aduse brațele îndoite între ei doi și încercă să îl împingă înapoi cu antebrațele, el însă o ținea ca într-o menghină. Râjetul i se lărgi pe față.

— Ești la fel de încăpățânată ca și Werner, draga mea. Și, ca și pe Werner, te voi înfrânge din nou și din nou, voi triumfa asupra ta. Și am senzația că îți place asta.

Îi fu de ajuns un braț ca să îi lipească trupul de al lui, iar cu mâna liberă umbla mai departe la nasturi.

Ea își strânse pumnii și începu să îl lovească în piept. Nu avea însă putere, căci stăteau atât de aproape unul de celălalt încât nu avea loc decât câțiva centimetri. Încercă să se răsucească, să scape de strânsoarea lui. În zadar.

— Încetează, Friedrich, mă doare!

Totul degeaba. Ca și cum nu ar mai fi sesizat cuvintele ei, Friedrich continua să tragă de nasturii rochiei. Ea simți partea de sus a rochiei desfăcându-se și alunecându-i pe umărul dezgolit. Friedrich îi desfăcuse deja rochia până la jumătate.

Ea simți cum o cuprinde dintr-odată panica. Trebuia să scape din strânsoarea lui. Chiar în momentul acela. Se răsuci, smucindu-se și gemând de efort. Friedrich râse zgomotos. Pe fruntea lui apăruseră broboane de sudoare, fața i se înroșise, nu o slăbi însă din mână nici măcar cu un milimetru.

— Sunt soțul tău, Evelyn, icni el. Am dreptul la asta.

— Nu, strigă ea la el, mânioasă. Nu ai dreptul.

Fără să reflecteze, ridică piciorul drept și îl călcă cu toată forța. Îl lovi cu vârful pantofului în fluierul piciorul; strânsoarea slăbi pe loc. Friedrich scoase un țipăt de durere și se chirci.

Evelyn folosi clipa și îi scăpă din mâini. Se dădea încă în spate, când văzu o umbră repezindu-se spre ea dintr-o parte.

Joss! Venea în ajutorul stăpânului. Trupul greu al animalului se izbi de ea, făcând-o să se clatine. Întinse brațul într-o parte, căutând să se prindă de ceva. Apucă cu mâna un obiect subțire și tare. Era unul dintre vătraiele rezemate de șemineu, într-un suport. Îl luă în mână și, clătinându-se, se mai dădu câțiva pași îndărăt. Deodată, pulpele i se loviră de ceva moale, iar Evelyn, gesticulând din brațul liber, căzu în fotoliu. Ghemuit și gata să sară, Joss stătea în fața ei, mârâind înfundat. Își dezvelise complet colții puternici. Ochii întunecați o fixau, plini de răutate. Evelyn simți o teamă acută.

— Friedrich, izbucni ea. Ia câinele de-aici. Te rog!

Friedrich stătea încă aplecat, frecându-și fluierul piciorului. Ridicând capul, își arătă chipul schimonosit de furie.

— Mușcă, Joss!

Scuipă pur și simplu vorbele pe gură, iar Evelyn simți aproape fizic ura care vibra în acea exclamație.

Ea încă încerca să conștientizeze lucrul acesta incredibil când, cu coada ochiului, văzu trupul câinelui lăsându-se pentru o clipă și mai aproape de podea. În momentul în care acesta își făcu vânt să sară, ea ridică vătraiul care se afla lângă ea, pe fotoliu. Joss făcu un salt avântat și puternic, cu pieptul înainte. Stinghia se opri în speteaza fotoliului. Ca și cum acțiunea s-ar fi derulat cu încetinitorul, Evelyn văzu vătraiul împlântându-se în trupul câinelui înainte de a-i fi smuls din mână din lateral, rănind-o. Cu un zgomot plescăit, neplăcut, Joss căzu lângă fotoliu, pe podeaua din piatră și rămase nemișcat, culcat pe o parte. Timp de câteva secunde, agită din labe ca și cum ar fi vrut să se apere, fără succes, de ceva anume. Apoi, veni sfârșitul. Zăcea pe jos, inert, cu limba atârnându-i din gâtlejul deschis larg, cu ochii holbați de panică. Sub piept se forma, încet, o pată de sânge tot mai mare.

Evelyn se uită la animalul mort, apoi la soțul ei. Respirația îi era întretăiată; și-o putea auzi deslușit în liniștea care se lăsa deodată.

Friedrich se ridică încet, cu privirea fixată asupra lui Joss. Furia îi dispăruse de pe chip, făcând loc unei uimiri de copil. Rămase așa câteva

secunde lungi. Apoi, se întâmpla ceva cu totul neașteptat pentru Evelyn, ceva ce o surprinse mai mult decât comanda dinainte adresată câinelui.

Din colțurile ochilor lui răsăriră lacrimi, care-i alunecară, cu sclipiri, de-a lungul obrajilor și-i picurară pe piept. Friedrich von Keipen plângea.

Plângea și, la început, nu se auzi nimic. Făcu apoi doi pași nesiguri, se lăsă în genunchi, se aplecă încet-încet, și își ascunse fața în blana câinelui său mort.

Umerii îi tresăltau și, deodată, scoase un țipăt care, deși înfundat, căci răzbătea prin blana câinelui, îi dădu lui Evelyn fiori pe șira spinării, făcând-o să-i dea lacrimile chiar și ei. Încercă să-și dea seama ce ar face într-o asemenea situație și văzu, ca un privitor pasiv, că nu ar face nimic.

Mai mult ca sigur ordinul acela pe care i-l dăduse câinelui îi șterse orice sentiment pe care îl avusese vreodată pentru el. Tot ce mai simțea ea era un gol imens.

Se ridică de pe fotoliu și părăsi încăperea fără să se întoarcă o singură dată.

Închisese ușa în urma ei, când auzi un nou țipăt dinăuntru. Suna ca un „nuuu” disperat, al unui copil maltratat.

Evelyn se duse direct în camera ei și încuie ușa, fără să fi aruncat măcar privirea de rigoare în camera copiilor.

Abia atunci, ajunsă la ea în cameră, dădu frâu liber lacrimilor. Nu plângea pentru Friedrich, care își atâțase câinele asupra ei, și nici după Joss, pe care, apărându-se, îl ucisese din greșeală.

Evelyn plângea după Evelyn.

5 AUGUST 1969, VATICAN

Leonardo Corsetti privi timbrul colorat din colțul drept de sus de pe plicul care tocmai îi fusese adus de mesagerie. Era un timbru sud-african, ștampilat în Kimberley cu două săptămâni în urmă.

Două săptămâni! Corsetti clătină din cap. Nu putea înțelege cum se putea ca în epoca modernă, cu toate mijloacele de transport, să fie nevoie de două săptămâni pentru ca o scrisoare să ajungă din Africa de Sud la Roma, în condițiile în care un avion putea parcurge această distanță în câteva ore.

Întoarse scrisoarea de câteva ori pe o parte și pe cealaltă, însă partea rezervată destinatarului era goală. O scrisoare fără destinatar, adresată Congregației pentru Doctrina Credinței.

Corsetti se gândi la numărul de scrisori care chiar și acum, la patru ani de la încheierea celui de-al doilea Conciliu de la Vatican, erau adresate Sfântului Oficiu. Era de necrezut câtă lume nu aflase încă de faptul că acesta nu mai exista.

Corsetti se lăsă pe spate, iar gândurile îi zburară la acea seară memorabilă, dinaintea încheierii conciliului.

Papa Clement al XV-lea anunțase sfârșitul a patru sute de ani de inchiziție romană, în forma ei depășită, iar reacțiile membrilor Curiei fuseseră foarte diferite.

Majoritatea cardinalilor și episcopilor își arătaseră pe față mulțumirea față de acest pas, însă unele personaje mai conservatoare, în frunte cu șeful lui Corsetti, prefect al respectivului oficiu, cardinalul Benino Campisi, se arătară revoltați. Oficiul nu mai era „Suprema Congregatio” de care se temeau chiar și papii. Fusese degradată la o simplă congregație și primise o nouă denumire: Congregația pentru Doctrina Credinței.

Pentru cardinalul Campisi, aceasta însemnase sfârșitul carierei sale bisericești. Fusese numit din nou prefect al congregației, însă nu putea sau nu voia să se adapteze noii situații. După doar o jumătate de an, îi ceruse papei permisiunea să se retragă, iar acesta i-o dăduse.

De atunci, Corsetti avea un șef nou, care anul trecut îl numise, în sfârșit, secretar al congregației.

Cardinalul Jan de Riemer era un olandez destul de tânăr și dinamic, care stabilise noi priorități pentru organizația continuatoare a inchiziției. Cel mai înalt scop rămăsese acela de a lupta împotriva comunismului oricând și oriunde se putea, cu deosebirea că de Riemer nu era atât de obsedat precum cei dinaintea lui. El lăsa loc unor noi perspective.

•

Corsetti luă cuțitașul pentru deschis scrisori și desfăcu plicul. Foaia albă pe care o scoase era scrisă doar pe o parte. Se uită prima oară după semnătură, însă aceasta doar spori misterul scrisorii.

La capăt scria „cineva care vrea binele”. Scrisul era tremurat, dar lizibil. Corsetti începu să citească.

> Oricine ar fi cel care ajunge să citească rândurile acestea să le ia în serios, căci este vorba de o chestiune care va decide asupra viitorului Bisericii Catolice și a vieții multor membri ai săi.
>
> În rândurile Bisericii s-a infiltrat o frăție al cărei țel este o reformă care va zgudui întreaga structură a Bisericii. Ei vor chiar să înlocuiască membrii Curiei cu propriii oameni. Se răspândesc rapid și nu se vor da înapoi nici de la porțile Romei. Unii dintre ei se află deja chiar în inima Vaticanului.
>
> Au organizat o trupă de mercenari care au misiunea de a ucide pe oricine ar sta în calea organizației.
>
> Fii foarte atent și amintește-ți de scrisoarea aceasta dacă auzi de morți suspecte prin cercurile tale!
>
> Nu pot spune mai multe, căci mi-am dezvăluit deja douăzeci și cinci de ani din viață.
>
> Cineva care vrea binele!

Corsetti lăsă foaia, încet, și se uită gânditor la crucea de lemn de deasupra ușii.

O senzație ciudată îl cuprinsese în timpul cititului. Un fel de déjâ-vu. Rândurile acestea îi aminteau de ceva, dar nu-și putea da seama exact de ce anume.

Nu era prima oară când citea ceva de genul acesta. În majoritatea cazurilor, astfel de scrisori se dovedeau a fi teoriile conspirative ale unor oameni slabi cu duhul; o voce interioară îi spunea însă că această scrisoare nu era ca și celelalte. Dacă și-ar fi putut aminti măcar ce anume îi părea

atât de familiar la ea…

Corsetti împături scrisoarea și se ridică. Trebuia să i-o arate cardinalului Riemer. Va vedea după aceea.

Chiar în acel moment, ușa se deschise fără ca cineva să fi ciocănit înainte și intră părintele Simone Allessino, noul subsecretar al Congregației pentru Doctrina Credinței; chipul îi era palid.

Corsetti știu pe dată că se întâmplase ceva grav. Tânărul și energicul italian nu i se arătase niciodată astfel. Stătea în fața lui, cu umerii gârboviți și cu o privire sticloasa, ca și cum ar fi plâns.

Corsetti se apropie de el și îi puse o mână pe umăr.

— Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva? Dar vorbește odată!

Allessino plecă capul și vorbi cu glas scăzut:

— Sfântul părinte. A avut un atac de cord. E… a murit.

Scrisoarea căzu la pământ și rămase în fața biroului. Corsetti își duse mâna la frunte și bâjbâi în spate să se sprijine de speteaza fotoliului de lângă perete. Găsind sprijinul, se lăsă încet în fotoliu.

— Dar când… cum se poate… cum poate… îngăimă el.

Simți o săgeată de foc trecându-i prin inimă. Nici nu observă că Allessino părăsise încăperea.

Papa Clement al XV-lea murise.

Cu doar două zile în urmă, trecuse pe la el, împreună cu cardinalul de Riemer. Vorbiseră despre profesorul Krull, un teolog german care se prezentase drept adept al „teologiei eliberării”. Sfântul Părinte își exprimase nemulțumirea în legătură cu acest Krull și îl rugase pe de Riemer să pornească o investigație, care cu cinci ani în urmă ar fi atras după sine un „proces în fața inchiziției”.

Clement al XV-lea făcuse multe înnoiri, rămăsese însă conservator în chestiunile legate de credință și nu tolerase reformatori în rândurile preoților. Cea mai mare grijă a sa fusese aceea de a păstra imaginea unitară, coerentă a Bisericii.

Iar acum murise. Cine avea să îi ia locul? Ce avea să se întâmple acum?

Leonardo Corsetti își ascunse fața în mâini.

Scrisoarea din Africa de Sud îi ieșise pe moment din minte.

7 AUGUST, AACHEN

Atmosfera din încăperea mare a casei profesorului Glassmanns era tensionată. Urgența cu care se convocase această ședință a consiliului frăției își punea încă amprenta asupra stării de spirit a celor prezenți.

Se vorbea pe șoptite, în grupulețe mici, despre același subiect: moartea papei și consecințele acestui eveniment asupra frăției.

Doar Friedrich nu participa la agitația generală. Se așezase la locul lui și luase un creion în mână cu care, jucându-l între degetul mare și cel arătător, bătea ușor în tăblia mesei. Nu părea să îl intereseze nimic din ce se întâmplase.

În sfârșit apăru și profesorul în încăpere, iar ceilalți luară loc. Locul din dreapta lui Friedrich rămase liber. Dr. Fissler rămăsese în Kimberley. Îi transmisese lui Friedrich, prin Hans, că nu se simțea prea bine și că nu se încumeta în acel moment să pornească la drum.

Friedrich luase faptul la cunoștință și nu se exprimase în legătură cu aceasta. Nu îl interesa prezența bătrânului.

În ultimele săptămâni, arătase prea puțin interes față de cele din jurul său. Moartea câinelui nu tăiase doar orice cale de comunicare între el și Evelyn, ci, mai mult, îl făcuse pe Friedrich să înceapă să-și ducă viața asemenea unui eremit. Nici măcar Hans nu îl putea vedea la față decât dacă reușea să îl convingă de urgența vreunei chestiuni.

Murmurul vocilor se potolise; o liniște aproape palpabilă se răspândi în încăpere.

Toate privirile se întoarseră spre Friedrich, care se uita în continuare atent la creionul pe care îl juca între degete. Părea că nu observă privirile celorlalți.

Profesorul Glassmanns își drese glasul.

— Domnule von Keipen, putem începe?

Niciun răspuns.

— Domnule von Keipen? Vă simțiți bine? Să încep eu ședința?

Friedrich ridică brusc capul și se uită iritat în jur, ca și cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis și i-ar fi trebuit câteva momente să se dezmeticească

înainte să revină la realitate.

— Ce?

— Să prezidez eu ședința în locul dumneavoastră? Nu vă simțiți bine? repetă profesorul întrebarea.

— Nu! Eu prezidez ședința.

Se ridică și se sprijini cu mâinile de tăblia mesei. Privirea pe care le-o aruncă celor din jur îl făcu pe Hans să spere că vechiul Friedrich revenise printre ei.

— Domnii mei, declar deschisă ședința de urgență a Consiliului Frăției Simoniste. Primul și singurul subiect din programul de azi: moartea papei Clement al XV-lea, de acum două zile.

Își începu apoi plimbarea obișnuită în jurul mesei.

— Domnul profesor Glassmanns a convocat această ședință de urgență pentru a discuta urmările pe care le va avea decesul papei asupra frăției. Înainte de a asculta diversele păreri în legătură cu aceasta, permiteți-mi să spun câteva cuvinte. Schimbarea ce se anunță pe Sfântul Scaun nu va avea niciun fel de urmări pentru noi. În perioada următoare, totul va rămâne ca înainte.

Se iscă un murmur de voci.

— Eu cred totuși… începu profesorul Glassmanns. Fu însă oprit pe loc de un gest autoritar al lui Friedrich.

Hans se abținu să nu rânjească. Acesta, cel puțin, era vechiul Friedrich von Keipen.

— Am spus deja că vom asculta în continuare toate părerile în legătură cu aceasta. După ce-mi termin discursul de deschidere.

Își continuă plimbarea, netulburat. Nu avem încă posibilitatea de a influența alegerea noului papă. Puținii oameni pe care i-am infiltrat la Vatican nu dețin încă nici pe departe influența de care ar fi nevoie pentru așa ceva. În momentul de față, nu putem face nimic. Nu ne-a venit încă vremea.

Cu aceste cuvinte, se întoarse la locul său și se așeză.

Glassmanns ridică mâna, cerând cuvântul; un gest cu mâna din partea lui Friedrich îi dădu aprobarea.

— Cu voia dumneavoastră, domnule von Keipen, eu văd lucrurile un pic altfel. După cum sunt sigur că știți și dumneavoastră, odată cu intrarea în vacanță a Sfântului Scaun s-au retras toți înalții prelați din fruntea

dicasteriilor, inclusiv cardinalul secretar de stat, cardinalii prefecți, marii episcopi, ca și ceilalți membri ai acestor departamente. Ceea ce, cu alte cuvinte, înseamnă că, în afara cardinalului camerlengo, a cardinalului vicar al Romei și a câtorva, puțini, alți preoți, nu mai exista practic nimeni în cadrul Curiei care să fie sigur de poziția sa, în contextul în care va fi ales un nou papă. Conclavul poate începe abia în a șaisprezecea zi de la moartea Papei. Asta ar fi de azi în paisprezece zile.

Avem deci paisprezece zile pentru a ne ocupa de cardinalii fără funcții. Dacă facem totul cum trebuie și cugetat, cu mită, amenințări sau șantaj, am putea reuși să găsim un candidat care să corespundă standardelor noastre și, în plus, să avem grijă să primească numărul necesar de voturi. Decesul recent al papei reprezintă o șansă oferită de soartă. Ar trebui să profităm de ocazie și să dăm atacul. Cine știe dacă ni se va mai oferi vreodată o asemenea șansă?!

Se uită în jur, așteptând aplauze, și constată cu mulțumire că toți dădeau din cap aprobator.

Deodată, Friedrich izbi cu palma în tăblia mesei și se ridică în picioare. Pe fruntea lui se desenase o cută adâncă.

— Gata, m-am săturat de dumneata și de părerile dumitale nerealiste, domnule profesor Glassmanns. Ai accepta orice risc dacă aceasta ți-ar oferi cea mai slabă speranță de a mai apuca să vezi cu ochii dumitale preluarea Bisericii de către frăția noastră: iată după ce tânjești dumneata. Putere! Nu îți pasă de frăție, ci de propria persoană. Chiar crezi că poți amenința membrii Curiei? Sau să-i ispitești cu bani? Dumnezeule, nu poți fi chiar atât de prost! Vorbim de persoane a căror viață se învârte exclusiv în jurul Bisericii Catolice, a căror viață este chiar această Biserica. Acești oameni cred în ceea ce fac, oricât de greu ți-ar fi dumitale să înțelegi acest lucru. Nu ar trece nici două zile și s-ar începe o vânătoare pe față împotriva simoniștilor. Oricât de dezbinată ar fi Curia în interior, în cazul unei amenințări din afară, membrii săi vor face front comun.

Nu, nu și nu! În niciun caz nu vom acționa acum. Este nevoie de încă cincisprezece, douăzeci de ani până vom avea oamenii noștri în posturile cheie din Vatican. Doar atunci, și nicio zi mai devreme, vom putea da lovitura. Obișnuiește-te cu gândul că nu vei mai trăi să vezi toate astea, domnule profesor. Ar fi trebuit totuși să fie foarte clar, de la bun început, că angajamentul dumitale față de simoniști îi va răsplăti pe fiii dumitale, nu pe

dumneata. Nu sunt dispus să mai discut chestiunea aceasta.

Chipul profesorului se înroșise de furie; se vedea cu ochiul liber că lupta să-și păstreze controlul.

— Domnule von Keipen, aceasta este o ședință de consiliu. Deciziile se vor lua pe baza unui acord comun și nu pentru că o persoană stabilește ceva. Voi cere acum votul tuturor pentru sau împotriva unei acțiuni imediate din partea noastră, iar dumneavoastră nu îmi puteți interzice asta. Așa. Totuși, înainte să votăm, doresc să fac un anunț de mare interes pentru toți membrii consiliului.

Scoase un bilețel din buzunarul interior al jachetei și îl despături. Își puse apoi ochelarii care până atunci stătuseră în fața lui, pe masă, și citi.

> Stimate domnule profesor Glassmanns,
>
> Apelez la dumneavoastră cu rugămintea de a citi aceste rânduri în fața simoniștilor. Membrii frăției au dreptul să afle conținutul acestei scrisori.
>
> Consider că este responsabilitatea mea de a vă informa că S1 este pe cale de a organiza o trupă de mercenari care să-i ucidă la comanda lui pe toți aceia care, după părerea lui S1, stau în calea frăției. Știu prea bine că, pe viitor, va fi nevoie de așa ceva; totuși, o asemenea trupă sub comanda unui singur om mi se pare cel puțin suspectă.
>
> De vreme ce acum consiliul a fost informat de aceasta, sper ca intervenția acestui comando criminal să se petreacă doar cu acordul consiliului.
>
> Dr. Werner Fissler

Glassmanns coborî mâna în care ținea hârtia; toate privirile se întoarseră spre Friedrich.

— Aveți să ne spuneți ceva în legătura cu asta, domnule von Keipen?

Ochii bătrânului străluceau, triumfători. Mintea lui Friedrich începu să lucreze cu o viteză incredibilă și totuși strategic.

Îi trebuiră doar câteva secunde să-și dea seama că putea reduce presupusa victorie a lui Glassmanns la nivelul unei înfrângeri crunte. Ba, mai mult, gândind iute mai departe, văzu foarte clar cine avea singurul cuvânt de spus în cadrul frăției.

Se uită rânjind în stânga și în dreapta, le făcu semn din cap oamenilor „lui”, lui Krämer, lui Scholler și lui Hans, și se aplecă apoi în față.

— Desigur că am ceva de spus, domnule profesor.

Tot ceea ce v-a scris dr. Fissler este absolut adevărat. Aproape totul! Există un amănunt pe care mă văd nevoit să îl corectez. Nu sunt pe cale de a organiza această trupă, ci am organizat-o deja. Oamenii sunt pregătiți de intervenție și pot fi folosiți oricând, în orice colț al lumii. Iar acum, stimați membri ai consiliului, luați aminte la ce am să vă spun, căci este de mare interes pentru toți. Am aprobat, în urmă cu câțiva ani, formarea acestui consiliu, deoarece și eu consider că este interesant să auzi păreri diferite în legătură cu unele subiecte importante. Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte să-mi pun la îndoială deciziile prin existența acestui consiliu, ce să mai zic de posibilitatea de a mă lăsa convins de consiliu în favoarea unei alte păreri. Aveți, cu toții, dreptul – în oarecare măsură – de a participa la discuții și am să vă las în continuare acest drept, atâta vreme cât argumentele pe care le aud îmi vor părea rezonabile. Așa a fost până acum, iar aceasta nu se va schimba. În cazul în care cineva din rândurile dumneavoastră consideră că nu poate accepta aceste condiții, soluția este foarte simplă. Cum am spus: oricând și în orice colț al lumii. Pentru binele tuturor, sper că m-ați înțeles și voi repeta afirmația făcută mai înainte: nu sunt dispus să mai discut chestiunea aceasta. Făcu o pauză scurtă, în care se uită, pe rând, la fiecare dintre cei prezenți. Apoi spuse: Să votăm acum. Îi rog să ridice mâna pe cei care sunt de părerea profesorului Glassmanns, și anume că trebuie să acționăm imediat și să riscăm fără șanse de succes existența frăției, pentru a satisface dorința de glorie a unui bătrân avid de putere.

Nu ridică nimeni mâna. Nici măcar profesorul Glassmanns nu-și susținu propria propunere printr-un vot.

Friedrich dădu din cap.

— Votul contra: rog să ridice mâna cei care sunt de părerea mea, și anume că este prea devreme pentru o intervenție.

Ridicară mâna toți în afară de Glassmanns.

— Declar că propunerea profesorului Glassmanns a fost respinsă în unanimitate, cu o abținere. Ședința s-a încheiat.

8 AUGUST 1969, ROMA

Tânăra îi puse lui Jürgen cafeaua espresso în față, iar acesta își opri privirea un pic prea mult asupra decolteului ei. Ea observă și îl privi vizibil stânjenită. Se întoarse imediat și, clătinând din cap, dispăru în cafeneaua micuță. Ce se schimbaseră vremurile, dacă acum până și un om al Bisericii se uită fără jenă la decolteul unei femei… Iar aceasta chiar acum, atât de recent după moartea papei.

Jürgen blestemă în gând, spunându-și că e un idiot neprofesionist.

În ciuda anilor destul de mulți de când purta sutană, i se întâmpla iar și iar să-și lase privirea ispitită de rotunjimile feminine.

Era un reflex care se împotrivea oricărui talent de disimulare și care își reclama dreptul de a se fi născut dintr-un tezaur de gânduri lumești.

Jürgen își puse două cuburi de zahăr în ceașca micuță. Lichidul negru dinăuntru nu reuși să acopere complet cuburile.

Amestecă puțin și luă o înghițitură. Se lăsă apoi pe spate, în scaun, și privi agitația din piațeta la marginea căreia stătea, la masa unui bistro, așteptându-l pe omul său de contact.

Arșița era insuportabilă; Jürgen se bucură că mai găsise un loc la umbră.

Câțiva asiatici pășeau leneș, aproape la unison, în urma unei femei care tot învârtea un steguleț colorat deasupra capului. Fiecare dintre ei avea cel puțin câte un aparat de fotografiat în jurul gâtului. Unora li se încâlceau pe piept, ca un ghem de viermi artificiali, șnururile de care atârnau două sau trei aparate.

— Bună dimineața!

Se răsuci, deranjat în contemplările sale, și văzu lângă el o expresie gravă, încadrată de păr blond, tuns scurt. Jürgen îi zâmbi forțat omului său de contact și îi întinse mâna.

— Bună, Guido, ești punctual ca întotdeauna.

Guido își trase un scaun și se așeză. Expresia îi rămase gravă.

— E o imagine ciudată, la atât de scurtă vreme după moartea papei: un preot stând într-o cafenea și amuzându-se.

Jürgen fu nevoit să-și recunoască greșeala pentru a doua oară în

dimineața aceea. Trebuia, într-adevăr, să fie mai atent.

Zâmbetul îi dispăru pe loc.

— Ai dreptate, scuze.

Guido nu insistă asupra acestei chestiuni.

— Să trecem la subiect. Pentru ce ai vrut să mă vezi?

Jürgen îl blestemă, în gând, pe Krämer, care se afla la Kimberley și care i-l repartizase ca om de contact pe acest individ arogant.

— Pentru a discuta situația ce s-a creat în urma decesului papei, îi explică el.

Acesta ridică din sprâncene.

— Și de ce s-ar schimba situația odată cu venirea unui nou papă?

În aceeași manieră necontrolată în care, cu câteva minute înainte, privirea îi fusese atrasă de decolteul chelneriței, Jürgen strânse pumnul sub masă, iar vocea îi căpătă o nuanță agresivă.

— Îți spun eu de ce. Deoarece Clement al XV-lea este cel care a organizat departamentul în care lucrez eu, iar aceasta în ciuda opoziției multor cardinali. Niciunul dintre acei domni nu dorește să i se umble prin foile care privesc chestiunile financiare din cadrul departamentului său. În momentul de față, se poartă tratative în secret pentru doi posibili succesori: primul este președintele consiliului papal Cor Unum, cardinalul Simone Benigni, iar al doilea este cardinalul Fernando Rebantos. Acesta este prefectul congregației pentru evanghelizarea popoarelor. Portughez.

Amândoi sunt recunoscuți drept oponenți ai oricărei forme de control financiar, iar cardinalul Frentzen pornește de la premisa că, în cazul numirii unuia dintre aceștia doi, departamentul nostru va fi desființat.

Îți poți imagina și tu că nu suntem prea îndrăgiți în cadrul Curiei, ceea ce îmi cam întunecă, în prezent, perspectivele de a face carieră. Îți ajung aceste motive pentru temerile pe care le am?

Înainte ca Guido să fi avut ocazia să răspundă, apăru din nou chelnerița la masa lor. Îi aruncă preotului lasciv o privire lungă, disprețuitoare. Abia după aceea luă comanda clientului nou-venit.

Rămași din nou între patru ochi, Guido se aplecă în față. Vorbea atât de încet încât Jürgen abia putu să-i înțeleagă cuvintele.

— Nu e vorba de ce-mi ajunge *mie* ca motiv. S1 așteaptă de la fiecare dintre voi să faceți orice ne-ar aduce și un pas mai aproape de țelul final. Până în prezent, este evident că tu ai ajuns cel mai departe dintre toți, ar fi

însă eronat să crezi că de-acum te poți bucura liniștit de această reușită. Frăția se așteaptă să te încadrezi în orice situație și să faci pașii necesari pentru a-ți asigura poziția. Crezi că știi care sunt candidații pentru Sfântul Scaun? Perfect! Atunci de ce stai aici și te vaiți în loc să faci ceva în direcția asta?

— Și poate poți să mă și sfătuiești ce să fac? spuse Dengelmann, ațâțat.

Guido își luă ceașca și o goli dintr-o înghițitura, apoi se ridică și se uită cu răceală în jos, la Jürgen.

— Nu, dar pot să-i transmit întrebarea lui S1, dacă vrei.

Jürgen lupta să își păstreze controlul. Impulsul de a-l pocni pe celălalt în chipul acela disprețuitor deveni aproape de nestăvilit. Glasul îi suna ca și cum tocmai ar fi depus un efort fizic uriaș.

— Nu! și, după o pauză scurtă, adăugă pe un ton scăzut: Odată și-odată, Guido…

Guido îl privi nemișcat în ochi, apoi spuse:

— Nu mă bat cu popi. Poți să achiți nota de plată din cutia de colectă.

Acestea fiind spuse, făcu stânga-mprejur și lăsă în urmă un bărbat în negru care simțea că se sufocă de furie.

8 AUGUST 1969, KIMBERLEY

Dr. Fissler ședea în același fotoliu în care se aflase și în seara discuției cu Friedrich despre trupa de intervenție.

Era același fotoliu în care, la scurt timp după aceea, Evelyn, îngrozită, se apărase de Joss. Pe spetează se mai vedea încă foarte clar urma lăsată de vătraiul care adusese moartea câinelui.

Evelyn stătea un pic într-o parte lângă șemineul rece, în fața doctorului. Fără focul aprins, șemineul părea amenințător, ca o gură imensă, întunecată. Ploaia ce se izbea într-un ritm abrupt de fereastră sporea atmosfera neplăcută.

Ea îi povestise doctorului despre seara aceea, despre ordinul incredibil pe care Friedrich i-l dăduse câinelui.

— Trebuie să-l părăsești, Evelyn, spuse doctorul pentru a nu știu câta oară.

Ea plecă pleoapele și clătină din cap.

— Nu pot, Werner, și știi asta. Unde m-aș duce? Și ce s-ar întâmpla cu fiii mei? El nu ar accepta niciodată să îi iau cu mine.

— Nu trebuie să îi dai ocazia de a te împiedica să faci asta. Ia-ți copiii și pleacă de-aici. Se întoarce din Germania cel mai devreme diseară. Până atunci, puteți ajunge departe. Te ajut eu! mai am relații folositoare.

Ea ridică capul și, deși avea lacrimi în ochi, îl privi fix. Doar vocea îi răsună mai întunecat ca de obicei.

— M-ar găsi indiferent unde m-aș duce. Știi și tu cât de ramificată este frăția. Și, dacă și-ar da seama că m-ai ajutat, s-ar răzbuna pe tine. Nu! Nu voi fugi de-acasă.

Doctorul răsuflă zgomotos și clătină din cap.

— Dacă ședința din Aachen a decurs așa cum mă aștept eu, va vrea oricum să mă omoare. Eu mi-am trăit viața, nu am prea multe de pierdut. Însă lucrurile stau altfel pentru tine și copiii tăi. Știi doar că și mama, și tatăl său și-au pierdut mințile. Văd din ce în ce mai des la Friedrich semne că și el e pe cale de a-și pierde autocontrolul și nu vreau să mai fiți aici în momentul în care se declanșează boala.

— Rămân aici, insistă ea. Nu cred că…

— Că bărbatul tău își pierde mințile? Nici să nu crezi așa ceva, mintea lui e la fel de precisă și lucidă ca întotdeauna.

Evelyn avu senzația că ceva îi stoarce aerul din plămâni. Întoarse capul în același moment cu doctorul și rămase cu privirea ațintită asupra lui Friedrich, care stătea în prag, rânjind. Păru că savurează o clipă imaginea chipurilor uimite, apoi se apropie de ei.

— Ia te uită! Bătrânul doctor și profesoara cea drăguță. Stau și conspiră împotriva soțului nebun. Trecu pe lângă ei și se lăsă într-un fotoliu liber. Ai dreptate, Evelyn. Te-aș găsi oriunde. Dar mă dezamăgiți. Ăsta-i singurul lucru care v-a trecut prin cap? Fuga? Nu părea furios, mai degrabă amuzat. Nu v-a trecut prin minte că ar fi mult mai bine să mă omorâți? Nu v-ați gândit la cea mai la îndemână soluție? Chiar nu sunteți în stare de nimic singuri?

Clătină din cap râzând și o privi pe Evelyn, iar aceasta se gândi instantaneu că Werner avusese dreptate în ceea ce îi spusese. În ochii aceia se vedea, într-adevăr, un licăr de nebunie.

Ea nu plecă ochii și observă, surprinsă, că nu îi mai era teamă de el. Nu panică, ci un cordon de mânie o strângea de gât, îngreunându-i respirația. Poate chiar ură. Crezu că va îngăima doar un sunet nearticulat, însă vocea îi răsună ferm și precis. Rece.

— Ba da, Friedrich, am avut și gândul ăsta. Dar ne-ai întrerupt înainte să-i pot sugera aceasta lui Werner.

Schimbarea bruscă de pe chipul lui Friedrich îi oferi o satisfacție cum nu mai simțise de multă vreme. Jovialitatea exagerată dispăruse complet de pe chipul lui, lăsându-l palid. Avea în față o mască de ceară exprimând perplexitate.

— Ar fi o nimica toată pentru mine să vă ucid pe amândoi, șuieră el. Dar n-o voi face. Se ridică din fotoliu dintr-o singură mișcare și păși încet prin fața lor, privindu-i pe rând. Vă spun eu ce-am să fac. Tu, nevastă cu gânduri criminale, îmi vei mai vedea fiii o singură dată pe zi. Riscul ca tu să-i întorci împotriva mea e mult prea mare. Începând de-acum, se va ocupa de ei o bonă pe care o voi alege eu. Și, bineînțeles, mă voi ocupa și eu de ei.

— Nu poți… încercă Evelyn să izbucnească, însă nu putu continua.

— Ține-ți gura, leș de gheață ce ești! Tu l-ai omorât pe Joss, îi strigă Friedrich în față, iar Evelyn simți că teama nu-i dispăruse; se ascunsese

doar pentru o clipă îndărătul unui nor întunecat de furie care se retrăgea acum din fața glasului lui Friedrich.

— Dacă se mai întâmpla vreodată să mă contrazici, nu ai să-i mai vezi deloc. Se întoarse apoi către doctor. Ție, dragă Werner, am să-ți mulțumesc. În Aachen, simpatica ta scrisoare a permis tranșarea definitivă a relațiilor dintre mine și consiliu. Toți membrii, ba nu, aproape toți membrii s-au decis să susțină conducerea simonistă. A fost un succes pe toată linia. Vezi deci că nu există niciun motiv să fiu supărat pe tine, Mi-ai făcut o mare favoare. Totuși, aș vrea să evit alte idei de genul ăsta din partea ta de a sabota reușita simoniștilor. De aceea, același lucru este valabil pentru tine ca și pentru iubita mea soție. Dacă *tu* îmi stai în drum, ea nu-și va mai vedea copiii. Astfel, acțiunile voastre depind una de alta. Doar asta ați vrut, nu?

Rânjetul îi reveni pe chip.

— Nu e o idee genială, în simplitatea ei? Nimeni nu pățește nimic, iar eu pot fi totuși sigur că de-acum înainte vă veți purta conform așteptărilor mele. Ce spuneți? Sună toate astea ca fiind concepute de o minte care nu mai funcționează cum trebuie?

24 AUGUST 1969, VATICAN

La ceva mai mult de cincizeci și opt de ore după ce cardinalul camerlengo se întâlnise îndărătul ușilor închise ale Capelei Sixtine cu înlocuitorul secretariatului de stat, se ridică fum alb din spatele capelei.

În urma a nu mai mult de cinci alegeri, Biserica Catolică avea un nou papă.

Acesta adoptă, pentru pontificat, numele de Clement al XVI-lea, semn clar pentru cei din interior că avea de gând să conducă Biserica în direcția urmată de premergătorul său.

Numele său lumesc era Ernesto Bertulli și, până să moară Clement al XV-lea, ocupase funcția de conducere a proaspătului departament de supraveghere financiară a Vaticanului, fiind șeful lui Jürgen Dengelmann.

Cardinalii care până atunci ocupaseră posturi de conducere în cadrul diferitelor congregații și consilii papale și care nu treceau drept prieteni ai lui Bertulli fuseseră în minoritate, fiind astfel nevoiți să se plece în fața deciziei majorității.

La doar câteva zile după ce intrase în funcție, Clement al XVI-lea îi dezvălui lui Jürgen, într-o discuție privată, că avea de gând să îl numească, în curând, episcop. Avea să preia funcția de conducere a noului departament financiar.

Închizând ușa în urma sa, Jürgen simți un val de bucurie cuprinzându-i trupul, cu o intensitate neobișnuită.

Avea să fie unul dintre cei mai tineri episcopi ai Bisericii Catolice. La douăzeci și unu de ani de la înființare, frăția simoniștilor reușise prin el, Jürgen Dengelmann, să facă primul pas în pragul nivelului principal al celei mai puternice organizații din lume.

7 FEBRUARIE 1970, KIMBERLEY

Stând la umbra clădirii cu aula, Friedrich se uită din nou la ceasul de mâna. Nouă și patru minute.

Pe lista lucrurilor pe care le ura, lipsa de punctualitate ocupa, fără îndoială, un loc fruntaș. Cu o seară înainte, îi spusese doamnei Müller răspicat să aibă grijă ca băieții să fie gata de plecare la nouă fix.

Tocmai voia să pornească nervos înapoi pentru a vedea de ce întârziau, când o văzu pe fosta profesoară pe terasă, împingându-i pe cei doi fii de la spate.

Cei doi purtau pantaloni scurți kaki și cămașă cu epoleți. Îi aminteau lui Friedrich de uniforma pe care o purtase el pe vremea când era la internat.

În spate, purtau rucsacii în care bona pusese provizii de toate felurile.

Friedrich observa cu satisfacție că Hermann semăna cu un mic soldat. La numai unsprezece ani, băiatul avea mușchii dezvoltați uimitor de bine. Dimpotrivă, fratele său mai mic, Franz, dădea impresia unui copil mic și plăpând, cu umerii săi înguști care se lăsau pe spate din cauza greutății, ca și cum era gata să se răstoarne în orice clipă.

Friedrich recunoștea foarte clar trăsăturile lui Evelyn în băiatul acesta. Aveai impresia că fața aceea de copil era doar o mască și că, în cursul vremii, devenea din ce în ce mai transparentă, dezvăluind chipul mamei.

„Te voi pleca și pe tine în fața mea, fiule”, își spuse el în gând, pornind zâmbitor în întâmpinarea celor doi.

— Sunteți pregătiți pentru un marș pe jos?

— Da, sunt pregătit, răspunse Hermann pe dată și, dintr-un singur salt, ateriză cu echipament cu tot de pe verandă pe pământul prăfos. Părea să se bucure de ziua aceasta.

Franz își făcu de lucru la curele și spuse:

— Da, sigur, sunt pregătit. Dar rucsacul este atât de greu… Trebuie să luăm toate lucrurile astea cu noi? Nu le pot duce.

Friedrich îl cuprinse pe Hermann cu brațul de după umeri și îl privi pe Franz, care rămăsese pe veranda, cu colțurile gurii lăsate.

— Nu te mai tot văita ca o fetiță! Maică-ta ți-a tolerat prea multe. Ai

deja aproape zece ani și e timpul să înveți că viața unui bărbat înseamnă mai mult decât niște jocuri caraghioase. Vreau să te aduni. Ia exemplu de la fratele tău!

— Dar Hermann e mai mare și mai înalt ca mine. În plus, am doar opt ani. Nu e drept.

Avea vocea plângăcioasă, iar Friedrich se simți cuprins de furie. Vorbi mai tare ca înainte:

— Viața nu e dreaptă, Franz. Cu cât înțelegi mai devreme lucrul ăsta, cu atât mai bine vei ști să te descurci. Și-acum nu mai vreau să aud nimic. Vino odată!

Făcu stânga-mprejur, trăgându-l pe Hermann după el, spre intrarea în aulă. Ajuns acolo, se așeza pe o treaptă și îl aștepta pe Franz. Bătu apoi din palme, privindu-și cei doi fii.

— Așadar, vom porni în curând spre fostul internat. E la o distanță scurtă. Știți că acolo mergeam eu la școala. Acum este folosit ca lagăr pentru echipa noastră de securitate. În scurt timp, Hermann o să înceapă acolo un antrenament în cursul căruia va învăța tehnici de luptă și mânuirea sigură a tot felul de arme. Franz, ție îți va veni rândul peste vreo doi-trei ani. O să fie dificil, însă ceea ce învățați acolo vă va fi de folos pentru tot restul vieții. Un bărbat adevărat trebuie să știe să se lupte.

— Dar mama a spus că armele nu sunt bune! Le folosești ca să ucizi oamenii cu ele, protestă Franz.

— Mama ta este femeie, Franz. Femeile nu înțeleg nimic din lucrurile astea. Iar acum haideți să pornim.

Se ridică și o luă înainte fără a se uita măcar o dată în urmă. Nu văzu, astfel, că Evelyn stătea la fereastră, la parterul casei. Își pusese mâna pe sticlă, ca și cum și-ar fi putut atinge astfel copiii. Privi cu chipul trist în urma lor până dispărură după colțul clădirii pentru personal. Hermann mergea în dreptul tatălui său, Franz era un pic într-o parte, la câțiva pași în spatele lor. Își tot pleca în față trupul îngust pentru a-și elibera spatele de povară. Lăsară clădirea în urma lor, când deodată, uitându-se la tatăl sau dintr-o parte, Hermann îl întrebă:

— Tată, de ce nu putem sta mai mult cu mama?

Friedrich aruncă o privire scurtă peste umăr. Franz înaintă foarte aplecat în față, cu privirea fixată la pământ. La fiecare pas pe care îl făcea, lovea cu vârful pantofului bulgari mici de nisip, care se destrămau în norișori de

praf. Părea prea preocupat cu aceasta activitate pentru a-i putea auzi.

Friedrich îi șopti lui Hermann:

— Pentru că mama ta este bolnavă. Instabilă. Știi doar că, nu demult, l-a omorât pe Joss. E o persoană cu sânge rece. L-a tras pe bietul animal în țeapă. M-am gândit ce se poate întâmpla dacă mai are o astfel de criză, iar voi sunteți în preajma ei. Nu e vina ei, dar e un risc prea mare ca să mi-l asum.

Hermann reflectă câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Dar mereu când suntem cu ea e foarte drăguța cu noi. Nu-mi pare deloc bolnavă.

— Tocmai asta este problema. Dacă aș fi observat dinainte ce-i cu ea, nu s-ar fi întâmplat treaba cu Joss. Bietul câine…

— Dar îi simțim lipsa.

Friedrich se opri brusc, îl apucă pe Hermann de umeri și îl scutură cu putere.

— E o ucigașă de câini. E bolnavă, ai înțeles?

Hermann îl privi cu ochii mari; Franz se oprise și el și se uita cu teamă la tatăl lui.

Friedrich îi dădu îndată drumul și îi netezi cămașa mototolită.

— Nu e bună pentru voi, adaugă el pe un ton vizibil mai scăzut, apoi își reluă drumul.

Restul distanței îl parcurseră mai mult în tăcere. Din când în când, Friedrich încercă să le explice câte ceva despre cele câteva plante din locurile acelea sau despre vreun animal care tocmai le trecea pe lângă picioare, însă nu primi drept răspuns decât aprobări tăcute din cap, ceea ce îl făcu să renunțe în cele din urmă. Fură nevoiți să se oprească de două ori, deoarece Franz spunea că nu mai poate. La prima oprire, Friedrich i se adresă explicându-i că trebuia să se adune, altfel avea să-și petreacă întreaga viață evitând orice neplăceri. A doua oară când se opriră, Franz plângea. Friedrich îi aruncă o privire disprețuitoare, îl făcu molâu și, după două minute, porni din nou, fără să verifice dacă fiul său cel mic îi urma.

După o jumătate de oră, aveau în față fostul internat. Ajunseseră la vreo două sute de metri distanță de clădire, când, deodată, dintr-un tufiș le răsări în față un om într-o uniformă neagră, blocându-le calea.

Bărbatul ținea în mână un pistol automat pe care însă îl coborî îndată ce văzu pe cine avea în față.

— Mă scuzați, vă rog, domnule von Keipen. Nu v-am recunoscut imediat.

Friedrich râse, clătinând din cap.

— Ei, e-n regulă. Vă faceți treaba și îmi place să văd că vegheați atent. Tot așa înainte! Atâta vreme cât nu ne împușcați… Se uită cu mândrie la fiii săi și vorbi: Vedeți cât de eficient lucrează echipa noastră de securitate? Au pus paznici de jur-împrejurul clădirii. Zi și noapte. Niciun străin n-ar putea intra în lagăr.

Hermann îl privi pe bărbatul din negru și, înclinându-și capul într-o parte, spuse:

— Dar ce păzesc oamenii ăștia aici?

„Gândește analitic, exact ca și mine, gândi Friedrich, mândru. Nu ia de bune tot ce aude, ci cercetează tot ce nu i se dezvăluie clar de la bun început. Fiul meu! Într-o bună zi, o să fie un conducător demn al acestei frății”.

— Nimic, fiule. Se antrenează, pentru a putea fi gata să ne ajute dacă este cazul vreodată.

Văzu pe chipul lui Hermann că acest răspuns nu îl mulțumea, însă băiatul fu destul de cuminte să nu mai insiste cu întrebările.

În lagăr fură întâmpinați de unul dintre cei trimiși de către Barion, din Bolivia. Era comandantul trupei încă restrânse ca număr: un individ subțire, brunet, cu ochi agili.

Acesta salută milităreste și li se prezentă drept comandantul Wolff. Îi pofti apoi în clădirea unde înainte fuseseră sălile de clasă. În ciuda aspectului său mediteranean, părea a fi german.

Avuseseră loc unele schimbări de la ultima vizită a lui Friedrich, cu patru săptămâni în urmă.

În zona intrării fuseseră aduse câteva dulapuri din fostele dormitoare. Ușile erau ferecate cu lacăte mari, grele, iar Friedrich se întrebă dacă înăuntru chiar se găseau arme într-un loc atât de accesibil oricui. Hotărî că avea să-l întrebe pe comandant despre acest lucru. Una dintre clasele de la parter servea drept un fel de sală de conferințe.

În mijlocul încăperii fusese format un dreptunghi din fostele bănci școlare, înconjurat de scaune din lemn.

Deasupra meselor atârna, din tavan, o parașută verde. Unele bucăți atârnau pe pereți, creând senzația de cort imens.

De-a lungul peretelui din fund stăteau înșirate lăzi de culoare cafenie. O ladă era deschisă și, cum observă Friedrich, era plină de role mari, probabil niște hărți.

În timp ce bărbații se așezau la mese, cei doi băieți își lăsară rucsacurile jos și dădură roată sălii, cu ochii mari. Friedrich se uită în direcția lor și ridică o mână.

— Nu puneți mâna pe nimic, s-a înțeles?

Cei doi dădură din cap că da și priviră fascinați la parașuta de deasupra lor. Friedrich se întoarse spre bărbatul brunet.

— Krämer mi-a spus că în două zile vor ajunge aici treizeci și cinci de bărbați din Germania. S-a pregătit totul pentru găzduirea lor?

Bărbatul dădu aprobator din cap.

— Încăperile pentru echipă sunt pregătite. Am terminat de făcut programul pentru primele săptămâni. Sper că au cu toții o condiție fizică bună. Îi așteaptă un program greu.

— Și cum anume arată programul ăsta?

— În primele săptămâni o să avem grijă să aibă o condiție fizică bună. De-abia apoi începe antrenamentul în sine. Luptă corp la corp, studiul explozibilelor, întrebuințarea armelor. Vor învăța să suporte durerea și să ucidă fără zgomot.

Friedrich dădu din cap, apoi întrebă:

— Și ce se întâmplă dacă unii nu pot face față acestui efort?

— Nu există așa ceva. Au trecut prin controale, au cu toții constituția fizică potrivită. Restul îl vor învăța aici. Într-un fel sau altul.

Friedrich insistă să știe precis.

— Dacă vreunul dintre ei refuză pur și simplu să participe la toate acestea?

Comandantul Wolff aruncă o privire scurtă către cei doi copii.

— Poate fiii dumneavoastră doresc să iasă, să se uite un pic pe-afară? Câtă vreme nu e echipa aici, nu-i nicio problemă.

Hermann privi întrebător la tatăl său și, primind gestul de aprobare din partea acestuia, ieși trăgându-l pe Franz după el.

Știind copiii la o distanță de la care nu îi mai puteau auzi vorbele, Wolff se relaxă.

— Au cu toții libertatea de a alege și știu prea bine în ce s-au băgat. Krämer a avut grijă ca familiile lor, în măsura în care aveau familii, să fie

convinse că s-au înrolat într-o legiune. Știu cu toții că legiunile străine sunt folosite peste tot în lume, în regiunile de criză. Dacă se răzgândește vreunul după ce a ajuns aici, familia sa va primi o scrisoare de la legiune. O scrisoare tristă, cu margini negre! Trebuie să te aștepți și la așa ceva când e vorba de cineva care se alătură unei legiuni.

Friedrich dădu din nou din cap, mulțumit.

— Foarte bine!

Asta era ce voia să audă. Brusc, își aminti ceva.

— Ia spuneți-mi, am văzut niște dulapuri la intrare. Ce țineți înăuntru?

Comandantul își schimonosi fața într-un rânjet.

— După părerea dumneavoastră, ce ar putea fi înăuntru?

Friedrich rămase surprins, nu se așteptase să i se răspundă tot cu o întrebare; totuși, se prinse-n joc.

— După cum sunt securizate dulapurile, aș spune că ascund arme.

Rânjetul se lărgi pe fața comandantului când îi oferi explicații:

— Dulapurile sunt goale. E prea puțin probabil ca cineva să încerce să intre în lagăr prin forță, însă nu poți fi niciodată destul de precaut. Dacă ar fi să ne atace cineva aici, se va gândi, probabil, la fel ca și dumneavoastră și va încerca să ajungă la arme. Prin aceasta, noi câștigam timp.

Friedrich consideră ideea unui atac asupra lagărului o prostie, însă îi plăceau oamenii care luau în considerare toate posibilitățile.

Părăsiră lagărul după o jumătate de oră și o luară în direcția opusă fața de cea din care veniseră. Friedrich alesese un drum prin care urma să dea un ocol mare fostului internat și să îi ducă acasă. Un ocol de aproximativ zece kilometri.

Când, după o oră bună de mers, Franz se lăsă, plângând, pe pământul prăfos, Friedrich se învoi în sfârșit să se oprească pentru pauza de prânz.

Mestecând la o bucată de cârnat din rucsacul lui Hermann, Friedrich se gândi că fusese bună ideea aceasta de marș susținut cu fiii săi și că ar trebui să facă un obicei din asta.

Era timpul să-l călească pe Franz.

Se gândi apoi la Joss și se simți din nou copleșit de tristețe. O tristețe care se concretiză într-o înțepătură puternică în inimă.

•

Privirea lui Evelyn rămase fixată în același loc mult timp după ce Franz dispăruse după colțul clădirii. O senzație de părăsire totală i se răspândise

în suflet. Trupul nu îi era decât o simplă coajă goală, cu pereții interiori răsunând înfundat. Îi era dor și nu știa de ce.

Terenul acela cu nisip, clădirile care îl încadrau, însăși încăperea din spatele ei – toate acestea îi apăreau ca locuri pe care le mai văzuse odată și unde se întorsese acum pentru a trage concluzia că totul se schimbase și că nu mai era nimic care să-i aducă aminte de ceea ce socotise drept cunoscut.

Evelyn se desprinse de acea imagine și se duse în bucătărie, după un pahar de limonadă. În drum, se întâlni cu Hildegard Müller. Fosta profesoară de geografie, actuala bonă a copiilor Evelynei, îi zâmbi cu o expresie nesigură pe chip. De când își ocupase noul post, fostele colege se evitaseră, ceea ce lui Evelyn îi convenea de minune. Înainte, se înțelesese bine cu Hildegard, însă situația de față era mult prea dificilă. Ce avea ea de discutat cu o femeie care acceptase ideea lui Friedrich și preluase rolul de educatoare a copiilor, alături de el? Ce putea Hildegard să discute cu ea, fără a risca să-și creeze singură probleme?

— Bună, Hildegard, spuse Evelyn și îi întoarse un zâmbet fugar.

Femeia cea plinuță se uită, rușinată, în pământ și trecu repede pe lângă ea, îngăimând totuși un „bună”.

Evelyn lasă lucrurile așa. La urma urmei, Hildegard îndeplinea doar o slujbă pentru care era plătită. Măcar copiii erau în mâini bune, iar Evelyn știa asta. Dacă Friedrich ar fi concediat-o pe motiv că vorbise prea mult, nu se putea ști cine avea să îi ia locul.

Tocmai voia să-și toarne limonada din carafa când auzi zgomotul unei mașini în fața clădirii. Aruncă o privire pe fereastră și recunoscu mașina de teren a lui Kurt Scholler. Ce treaba avea avocatul la ora asta? Știa mai mult ca sigur că Friedrich era plecat tot timpul zilei.

Evelyn puse paharul pe masă și ieși.

Scholler o întâmpină radios pe verandă.

— Bună ziua, doamnă von Keipen, strigă el, voios.

— Bună dimineața, domnule Scholler. Îmi pare rău, dar soțul meu e plecat astăzi toată ziua.

— Știu, spuse el, iar zâmbetul i se lărgi pe chip. Am liber astăzi și nu știam ce să fac în ziua aceasta superbă. Așa că m-am gândit că, dacă nu aveți nimic împotrivă, v-aș putea ține companie. Avem prea rar ocazia să discutăm. Mi se pare păcat.

Pentru prima oară, Evelyn remarcă albul impecabil al dinților lui.

Contrasta puternic cu tenul care, în timp, prinsese o nuanță sănătoasă, de cafea cu lapte.

Cu un aer voit refractar, vorbi:

— Nu prea cred că voi fi o parteneră plăcută de conversație pentru dumneavoastră, domnule Scholler, dar, dacă doriți, puteți să luați loc. Tocmai mi-am turnat o limonadă. Doriți un pahar?

— Limonada este băutura mea preferată, răspunse Scholler. Iar în ceea ce privește calitățile dumneavoastră ca parteneră de conversație… ei, obișnuiesc să nu mă las influențat de părerile altora, ci să mă bazez pe propria experiență. Accept deci cu mare plăcere invitația dumneavoastră.

Spunând acestea, se duse la unul din scaunele împletite, așezate în jurul unei măsuțe joase la intrarea pe verandă, și luă loc.

Evelyn îl privi nedumerită, intră apoi în casă și se întoarse după două minute cu două pahare pline. Zâmbetul lui Scholler se transformase într-un rânjet care lui Evelyn îi păru lasciv. Se așeză și ea, privindu-l mustrător.

— Locuiți de atâta vreme aici. Cum se face că tocmai acum v-a venit ideea de a purta conversații cu mine?

Chipul bărbatului deveni brusc grav; se uită câteva clipe lungi la paharul pe care îl ținea în mână, apoi îi aruncă lui Evelyn o privire în care ei i se păru că citește o nuanță de tristețe.

— Pentru că n-am avut niciodată sentimentul acesta atât de clar că sunteți nefericită.

Răspunsul o luă prin surprindere pe Evelyn. Luă în grabă paharul și sorbi lung. Își trecu apoi mâna prin părul lung până la umeri și se concentră în căutarea unui răspuns.

În mod curios, gura începu să-i vorbească înainte ca ea să fi ajuns la o concluzie.

— Aveți un simț fin al observației, spuse ea pe un ton rece. Totuși, nu cred, sincer, că o persoană care mi-e, practic, străină și, în plus, se numără printre cunoștințele intime ale soțului meu este un partener de conversație indicat când e vorba de sentimentele mele. Cred că mă veți înțelege dacă vă spun că aș prefera să vorbim despre vremea de-afară.

Avocatul dădu din umeri.

— Nu-i nevoie de cine știe ce talent deosebit pentru a observa atâta lucru. Și nu, nu înțeleg de ce ați dori să vorbim despre vreme. Ce anume vă face atât de nefericită, Evelyn? Căsnicia?

Ea trase adânc aer în piept la auzul acestei indiscreții, însă reuși să răspundă pe un ton calm:

— Căsnicia mea nu vă privește, domnule Scholler.

El dădu din cap, înțelegător.

— Da, asta așa este. Căsnicia dumneavoastră nu mă privește. Însă sentimentele dumneavoastră da. Am dreptul să îmi doresc să vă ajut.

Evelyn izbucni.

— Ce aveți? Un drept? De ce cred toți bărbații că dețin un drept pur și simplu pentru că așa vor? I-a trecut oare prin minte vreunuia dintre voi că există, poate, lucruri asupra cărora nu are niciun drept? Își ridicase vocea și, când întinse din nou mâna după pahar, Scholler observă că tremura. O privi multă vreme în ochi, apoi dădu din cap.

— M-ați convins. Să vorbim despre vremea de-afară.

Ceva în expresia gestului și în tonul vocii îi spuneau lui Evelyn că nu, nu îl convinsese; era totuși bucuroasă că putea schimba subiectul.

Tăcură o vreme și, într-un târziu, Scholler se bătu cu mâna pe picior, ca și cum cu acest gest ar fi pus punct capitolul „nefericire”.

— Ei, se pare că subiectul vreme nu este totuși atât de reușit pe cât am crezut amândoi – ce-ar fi să-mi povestiți câte ceva despre trecutul dumneavoastră? Cum de ați ajuns aici? Unde l-ați cunoscut pe Friedrich și… hopa, iar am ajuns pe teren interzis, nu-i așa?

Evelyn clătină din cap.

— Eu vă propun altceva: povestiți-mi ceva despre dumneavoastră. Iată ce m-ar interesa foarte tare: cum e să ucizi cu sânge rece un om doar pentru a obține un avantaj personal?

Contrar așteptărilor ei, întrebarea nu păru să îl surprindă chiar deloc.

— Nu știu, răspunse el.

— Nu știți? Ați uitat? Nici nu sunt mulți ani de când ați ucis o rudă a lui Hermann von Settler.

Scholler se lasă pe spate în scaun și își uni degetele de la mâini în față. O privea cu un amestec de amuzament și interes.

— Vă voi dezvălui un secret, Evelyn, un secret care m-ar putea costa capul dacă i-l povestiți mai departe lui Friedrich. Știu însă, în adâncul inimii mele, că-l veți păstra pentru dumneavoastră. Făcu o pauză și mai luă o înghițitură de limonada; apoi continua. Nu l-am omorât pe individul acela. Am mers noaptea la el în cameră pentru că am vrut să îl sfătuiesc să

adopte o altă atitudine față de Friedrich. Văzusem că, în stilul lui, nu aveam să obținem nimic. Stătea întins în pat și nu se mișca deloc. Am crezut întâi că doarme, dar murise deja. Mi-am dat seama de șansa ce mi se oferea pentru un post lucrativ și am inventat povestea cu favoarea pe care i-o făcusem lui Friedrich. El a crezut-o, după cum știți. Dar eu nu l-am ucis pe individ. Nu am ucis pe nimeni și nu-mi pot imagina că aș face-o vreodată. Bău din nou din pahar. Îl puse apoi pe masă și dădu din umeri. Ei, acum mă aveți la mână.

Evelyn îl privi neîncrezătoare.

— De ce v-aș crede? Cine mă poate asigura că nu-mi povestiți minciuni și că l-ați ucis totuși pe omul acela?

— Vă va convinge faptul că o minciună față de dumneavoastră nu mi-ar aduce niciun avantaj, pe când una față de Friedrich, da.

Ea reflectă un pic la vorbele lui, apoi zise încet:

— Da, sunt nefericită din cauza căsniciei mele. Din cauza bărbatului de la care ați obținut un avantaj ucigând un om. Și din cauza grijii pe care o port copiilor mei, de care sunt îndepărtată. Și care vor fi crescuți pentru a deveni niște ființe insensibile, asemenea lui. Tot nu știu prea bine dacă să vă cred sau nu. Dar, chiar dacă m-ați mințit, dacă v-a trimis însuși Friedrich pentru a mă supraveghea, mi-e indiferent. Nu a rămas prea mult rău pe care mi-l mai poate face. După o pauză, adăugă cu vocea scăzută: M-a ucis deja, oricum.

Scholler nu păru surprins de confesiunea ei.

— Știți ce nu înțeleg eu? Cum se face că o femeie ca dumneavoastră, care disprețuiește într-o asemenea măsură violența, a sprijinit frăția de la bun început? Ați fost profesoară, ați contribuit la clădirea fundamentului pe care se va ridica reușita frăției. Dacă e s-o luăm la bani mărunți, ați contribuit la procesul care l-a făcut pe soțul dumneavoastră ceea ce este azi. De ce?

Evelyn îi zâmbi îngăduitor așa cum îi surâzi unui copil care vrea să știe de ce adulții încetează să mai creadă în toate lucrurile care fac atât de minunat universul unui copil.

— Pentru că eram o tânără crescută în umbra nazismului. O tânără care a crezut în idealul unificării tuturor popoarelor sub o conducere unică și în acela al unei lumi fără războaie. Gândeam pe atunci că acesta este un țel care merită.

— Ați crezut sincer că un astfel de țel poate fi atins fără folosirea violenței?

Ea ridică sprâncenele; pe frunte i se formară riduri.

— Și dumneavoastră ați trăit acele vremuri, copil fiind. Nu ați învățat că trebuie să crezi în idealuri mărețe și să nu-ți bați capul pentru tot ce înseamnă restul? Nu m-a interesat calea pe care frăția avea de gând să atingă acest țel. Nu m-am gândit nicio clipă la problema asta. Și, dacă nu m-ar fi obligat Friedrich să mă căsătoresc cu el, lucrurile probabil nu s-ar fi schimbat cu nimic pentru mine.

Dintr-o singură mișcare, trupul lui Scholler se îndrepta. Bărbatul o privi, incredul.

— Ce? V-a obligat să vă căsătoriți cu el?

Evelyn păru o clipă ea însăși surprinsă de ceea ce spusese. Clatină repede din cap.

— Uitați ce am spus. Se ridică și își netezi rochia. Nu știu ce m-a apucat. V-am povestit mai multe decât oricui altcuiva. Vă rog să nu mă mai întrebați nimic. Adăugă, după o pauză scurta: Vă rog!

Se întoarse repede, se duse în partea opusă a verandei și se uită în direcția în care pornise Friedrich împreună cu băieții. După câteva secunde, două mâini o atinseră ușor pe brațe și o întoarseră blând. Se lăsă, ezitând. Chipul lui Scholler era la doar câțiva centimetri distanța de al ei, iar lui Evelyn i se păru că citește compasiune sinceră în ochii lui negri.

— Bine. Nu mai întreb nimic. Nu vreau să te chinui, ci să te ajut.

— De ce? întrebă, șoptind doar.

— Chiar vrei să știi?

„Nu, nu”, îi strigă rațiunea. „Da”, îi vorbi gura, singură.

O privi îndelung în ochi. Brusc, îi dădu drumul, clătină din cap și făcu stânga-mprejur.

Un minut mai târziu, porni motorul mașinii și plecă în trombă. Lăsă în urma un nor de praf.

11 FEBRUARIE 1970, VATICAN

Pater Allessino puse scrisoarea în fața lui Corsetti și, oftând, se așeză pe scaunul simplu, din lemn. Își așeză geanta cu acte pe jos, lângă scaun.

Era ora opt și jumătate într-o dimineață de miercuri și, ca în fiecare săptămână la această oră, se prezentase în biroul de lucru al secretarului Congregației pentru Doctrina Credinței, pentru o scurtă întrevedere. Treceau mereu prin toate punctele care aveau să fie discutate în prezența cardinalului Riemer, începând cu ora nouă.

Corsetti privi întâi la foaia de hârtie, apoi la Allessino, cu o expresie întrebătoare; tânărul făcu un gest din cap, indicând foaia, și spuse:

— Scrisoarea asta a venit azi-dimineață.

Corsetti puse mâna pe bucata de hârtie și aruncă o privire peste ea. Scrisul era tremurat și ilizibil; doar cu greu reuși să descifreze câte-un cuvânt pe ici, pe colo. După câteva clipe, își ridică din nou privirea și puse scrisoarea pe masă, în fața lui.

— Îmi pare rău, dar nu reușesc să înțeleg scrisul ăsta oricât aș vrea. Spuneți-mi pur și simplu despre ce este vorba.

— Scrisoarea este de la un episcop din Bavaria. Scrie despre un preot care slujește doar de scurt timp în episcopatul lui. Acest preot se pare că ține predici ciudate, în care vorbește despre o biserică modernă și despre un creștinism „tolerant”. Se spune chiar că ar fi cununat, în biserica sa, un bărbat care divorțase o dată.

Corsetti reflectă o vreme, apoi spuse:

— Pornesc de la premisa că episcopul a purtat deja o discuție privată cu preotul?

Allessino dădu din cap.

— Da, dar, din ce se vede, tânărul nu consideră că ar avea vreun motiv pentru care să înceteze un astfel de comportament. Aș dori să vă mai arăt ceva. Vârî mâna în geanta cu acte și scoase la iveală mai multe hârtii pe care le puse pe masă, bătând cu degetul arătător pe ele. Aceasta este o selecție a scrisorilor care ne-au venit în ultimele luni. Sunt de la episcopi și înalți preoți din toate colțurile Europei, cu toții foarte îngrijorați. Avem

câteva scrisori chiar și de la membri laici ai comunităților religioase. Toate scrisorile se rotesc în jurul unuia și aceluiași subiect: preoți care predică despre reforme, care aprobă avorturi și care, din strana lor, îi îndeamnă pe membrii Curiei și pe însuși Sfântul Părinte să gândească inovator, să se adapteze noii epoci.

Vocea îi era agitată iar mișcarea pe care o făcu, aplecându-se mai în față și luând hârtiile din vârful vrafului, păru oarecum disperată.

— Aici, și bătu din nou cu degetul arătător pe hârtie în timp ce citea rânduri din prima scrisoare: Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să apelez la congregație, pentru a pune capăt faptelor de necrezut ale acestui preot. Cu o mișcare iute, puse deoparte foaia de hârtie și o citi pe următoarea. Întâi în gând, apoi cu voce tare: „… i-a spus surorii mele că, la urma urmei, nici nu e necesar să își boteze băiețelul. Căci Dumnezeul lui îi iubește pe oameni chiar dacă nu le toarnă nimeni apă în cap".

A treia foaie de hârtie, același procedeu. O privire fugară peste rânduri, apoi citit cu voce tare:

— Sau aici: Preotul acesta este o rușine pentru Biserică și sper că va fi oprit de către congregație. Cineva care vrea binele Bisericii.

La auzul acestor vorbe, un fior trecu prin trupul lui Corsetti. Îi apăru în minte o imagine. Ca un panou colorat care i-ar fi fost arătat doar o sutime de secundă. Prea repede pentru a mai putea recunoaște ceva.

„Cineva care vrea binele!"

De ce anume îi amintea această formulare? Unde o mai citise?

— Monsignore Corsetti? E totul în regulă? întrebă tânărul preot, privindu-l îngrijorat.

— Da. Doar că… Cuvintele de încheiere din scrisoare. „Cineva care vrea binele". Îmi amintește de ceva și încercam să îmi dau seama de ce anume.

— Cineva care vrea binele *Bisericii*! îl corectă Allessino.

Corsetti făcu un gest vag.

— Da, ai dreptate. Dar nu mă interesează cuvântul acesta în special, ci propoziția în sine. Dacă mi-aș putea aminti…

Imaginea îi răsări din nou, fulgerător, în minte. Nu, nu era o imagine. Era ceva mic, colorat. O poză… o hartă… o… un timbru! Asta era! Un timbru colorat din Africa de Sud!

Scrisoarea aceea ciudată pe care o primise cu un an în urmă. Necunoscutul scria despre o frăție, despre infiltrare în rândurile Bisericii și

despre un mare pericol. Chiar și acea scrisoare îi amintise de ceva, dar, spre deosebire de acel moment, de data asta își amintea clar despre ce era vorba. Trebuie să fi trecut zece ani de atunci. Congregația se numea pe-atunci „Sfântul Oficiu”, iar prefect era Eminența Sa cardinalul Benino Campisi. Și atunci fusese vorba de o frăție și de infiltrări în Biserică. Exista vreo legătură? După atâta timp? Părea foarte improbabil și totuși iată că îi revenise sentimentul acela ciudat. Cu zece ani în urmă, își propusese – mânat de acele senzații – să dea de cap acestei probleme. Rămăsese însă un caz singular și renunțase, crezând că se înșelase. Și apoi scrisoarea de anul trecut, din Africa de Sud. Vara. Își aminti ziua exactă. Fusese ziua morții Papei Clement al XV-lea. Iar pater Allessino îi adusese vestea morții Sfântului Părinte chiar în momentul în care ținea scrisoarea în mână.

Ce făcuse oare cu acea scrisoare? Ce se întâmplase cu ea? Existau oare corespondențe și mai clare printre aceste scrisori?

•

Biroul de lucru al lui de Riemer radia o noblețe greoaie. Zeci de ani atârnau ca o plapumă groasă peste mobila și rafturi; în unele colțuri se adunaseră chiar secole. Totuși, spre deosebire de celelalte dăți, trecutul nu reușea în dimineața aceasta să îl atragă pe Corsetti cu vraja lui, să îi provoace fiori pe șira spinării la gândul că privirea *lui* se oprea asupra unor obiecte la care se uitaseră personaje istorice, înalți prelați.

Ca în fiecare miercuri, de Riemer îi lasă să aștepte câteva minute și abia apoi intră în încăpere, salutându-i scurt, dar cordial.

Scaunul de la birou scârțâi sub greutatea cardinalului. Era un om care iubea mâncarea bună și vinul.

Corsetti simți o neliniște interioară atipică pentru el în timp ce-l privea pe cardinal trecând cu privirea peste niște hârtii de pe birou și punându-le apoi deoparte, înainte de a-l invita cu privirea să ia cuvântul.

— Eminență, înainte de a trece la subiectele de pe ordinea de zi, dorim să vă arătăm ceva ce ne-a pus pe gânduri.

Fără a aștepta reacția lui de Riemer, Corsetti își vârî mâna în geanta cu documente; observă un ușor tremur al mâinii.

De ce îl afectau scrisorile acelea în asemenea măsură? Congregația primea încontinuu scrisori de acest gen. Scrisori ce exprimau îngrijorare, descriind un presupus comportament nepotrivit din partea unor preoți. În majoritatea cazurilor, temerile erau nefondate. Iar destinatarii erau mereu

din aceia care doreau doar binele Bisericii.

„Însă nimeni nu scria asta în încheierea scrisorii sale!”

— Scrisorile pe care le-am primit în ultima vreme, Eminență, au toate același subiect. Corsetti se ridică și-i întinse cardinalului peste birou scrisorile. Vorbesc toate despre comportamentul straniu al unor preoți. De cele mai multe ori, sunt preoți tineri, abia intrați în funcție. De observat asemănările între cazuri. Fiecare scrisoare vorbește de o „modernizare a bisericii” reclamată de acești preoți.

Corsetti își dădu seama că rămăsese în picioare. Se așeză repede pe scaunul din lemn și îl privi pe cel din fața lui răsfoind iute paginile. Cardinalul aprobă din cap după fiecare pagină ca și cum ceea ce citea corespundea așteptărilor sale.

•

— E ciudat cum unele situații se sincronizează uneori atât de bine.

De Riemer puse hârtiile pe masă și își împreună mâinile în față, ceea ce, luând în considerare dimensiunile deloc neglijabile ale trupului său, nu fu prea ușor. Pentru o clipă, privirea îi deveni absentă, ca și cum s-ar fi întors spre sine. Apoi păru să își aducă aminte de prezența lui Corsetti și îl privi deschis în ochi.

— Și totuși nu e ciudat, căci ne arată că Domnul veghează mereu asupra noastră și ne cârmuiește istoria.

Cardinalul observase probabil nedumerirea de pe chipul lui Corsetti, căci ochii să-i căprui exprimau simpatie. Era privirea îngăduitoare îndreptată către un copil care a pus o întrebare al cărei răspuns nu-l poate înțelege încă.

— Am avut aseară o discuție lunga cu arhiepiscopul Herrera, spuse cardinalul.

Corsetti dădu din cap. Îl cunoștea pe arhiepiscopul de Santiago și știa că acesta tocmai se afla în Roma. Aproape nouăzeci la sută din cei peste zece milioane de locuitori ai statului Chile erau catolici. Biserica avea o influență fantastică asupra vieții oamenilor și a politicii din Chile. Responsabilitățile preoților de acolo erau pe măsură.

— Și-a exprimat îngrijorarea față de unii tineri preoți din Chile care predică despre reforme și îi îndeamnă pe oameni să gândească inovator. A menționat, de asemenea, că astfel de lucruri se aud și din alte țări sud-americane.

Cardinalul făcu o scurtă pauză. Voia, poate, să îi ofere șansa lui Corsetti să spună ceva. Acesta rămase însă tăcut, simțind cum bătăile inimii i se accelerează simțitor. Așadar, intuiția nu îl înșelase. Ceva teribil se întâmpla înăuntrul Bisericii.

— Monsignore, aș vrea să interveniți dumneavoastră în această chestiune. Vorbiți cu arhiepiscopul. Cercetați istoria acestor scrisori. Dacă este necesar, chemați-i aici pe preoții în cauza. Fiți însă precaut în tot ceea ce faceți, căci n-aș vrea să isc o vânătoare de vrăjitoare. Totuși, cifra crescândă a acestor cazuri asemănătoare mi se pare mai mult decât bizară. Îl voi informa despre aceasta pe Sfântul Părinte.

•

Întrevederea dură o oră. Corsetti pusese hârtiile în biroul său și se dusese apoi la fereastră, fără să se concentreze asupra a ceea ce se întâmpla dincolo de geam. Gândurile i se roteau în jurul acelor scrisori și al sentimentului neplăcut care îi dădea târcoale încă de dimineață.

„Domnul veghează asupra noastră și ne cârmuiește istoria", așa spusese cardinalul. Corsetti însuși se lasă condus de voia Domnului, luând aminte la vocea interioară. Vocea aceea, care nu avea nevoie de cuvinte pentru a se exprima și despre care Corsetti știa sigur că era vocea *Lui.*

Se întoarse dintr-o mișcare și părăsi încăperea. O plimbare prin Grădinile Vaticanului avea să îi facă bine și să-l ajute să-și pună gândurile în ordine.

Trecând printre straturile splendide de flori și palmierii îngrijiți, căută în gând un mod în care ar fi putut acționa. În primul rând, trebuia să poarte o discuție cu episcopul Herrera, care mai rămânea doar două zile în Roma. Apoi, trebuia să studieze mai îndeaproape acele scrisori și să ia legătura cu destinatarii lor, în măsura în care era vorba despre preoți. Să apeleze, ca membru al Congregației pentru Doctrina Credinței, la părerea unor membri laici ai comunităților religioase ar fi însemnat să-i condamne din start pe preoții învinuiți, ceea ce Corsetti voia să evite cu orice preț. Oricare ar fi fost rezultatele investigațiilor, învinuirile se îndreptau asupra unor oameni care își dedicaseră viața lui Dumnezeu și care aveau astfel dreptul de a fi protejați de către Biserică, atâta vreme cât nu existau dovezi ale unor greșeli grave din partea lor.

Corsetti resimți – și nu pentru prima oară – un adânc regret că era nevoie de o instituție precum Congregația pentru Doctrina Credinței. El nu se

considera „paznic al credinței”, cum erau de obicei numiți membrii acesteia. Pentru Corsetti, misiunea însemna să meargă pe firul slăbiciunilor umane și să-i ajute pe preoții care se abăteau de la calea cea bună. Trecutul îi arătase că, în cele mai multe cazuri, o discuție empatică și plină de înțelegere era tot ajutorul necesar. De când făcea parte din această congregație, se întâmplase o singură dată ca ideile și comportamentul unui preot să se îndepărteze într-o asemenea măsură de principiile învățăturilor catolice încât să nu-i mai fie permis să își exercite funcția.

Ceva îi spunea totuși că urma o perioadă dificilă.

„Domnul veghează asupra noastră și ne cârmuiește istoria.”

Corsetti știa că așa era, iar această siguranță îi dădea curaj și forță, în ciuda presentimentelor sale.

Merse pe lângă Campo Santo Teutonico și lăsă în urmă sacristia de la San Pietro, casa de oaspeți a Sfântului Scaun și o clădire pentru personal. Trecu, în sfârșit, de gara din Vatican și de palatul guvernatorului, iar de-aici înainte drumul urca abrupt pe colina Vaticanului, cu grădinile sale artificiale și cu tufișurile în formă de steme.

Mergând pe drumul șerpuit și îngust care trece pe lângă zidurile leoniene, unde, în turnul nord-vestic, se află Radio Vatican, lui Corsetti îi ieși în cale un episcop foarte tânăr, zâmbindu-i încă de la o depărtare de douăzeci de metri. Corsetti îi recunoscu chipul și căută să-și amintească unde îl mai văzuse. Înainte să-și fi adus aminte, se treziră față în față, iar Corsetti dădu din cap, salutându-l:

— Bună dimineața, Excelență.

— Bună dimineața, Monsignore Corsetti. Mă bucur că vă întâlnesc în această dimineață superbă. Îmi permiteți să vă însoțesc o bucată din drum?

Corsetti rămase uimit. De unde îi cunoștea acest episcop numele? Din ce cauză voia să-l însoțească? Ceva îi spuse să fie precaut, însă, contrar obișnuinței, ignoră acest sentiment. Avea în față un episcop al Curiei!

— Cu mare plăcere, Excelență, răspunse el după o pauză un pic cam lungă și, pentru a-și sublinia cuvintele, indică drumul cu brațul ridicat.

Episcopul se întoarse în direcția lui și porniră amândoi mai departe.

După câțiva pași făcuți în tăcere unul lângă altul, Corsetti își întoarse privirea spre episcop.

— Scuzați-mă, Excelență, sunt un pic nedumerit. Eu…

— Vă mirați că vă cunosc? îl întrerupse episcopul zâmbind. Monsignore,

noi doi am avut odată o discuție despre administrarea financiară a Congregației pentru Doctrina Credinței. E ceva vreme de atunci, s-a întâmplat înainte de numirea mea ca episcop. Nu mă miră faptul că nu vă mai amintiți de mine. Discuții de genul acela nu sunt prea plăcute. Numele meu este Dengelmann.

Corsetti reflectă și își aduse aminte că purtase o asemenea discuție. Totuși, îi era destul de greu să asocieze chipul sau numele acestuia cu acel eveniment. Dădu din umeri în chip de scuză.

— Nu am o memorie bună când vine vorba de oameni, Excelență. Țin minte cifre și fapte, însă când e vorba de chipuri nu prea reușesc să le asociez corect.

Episcopul Dengelmann dădu înțelegător din cap.

— În munca dumneavoastră, faptele au desigur mai mare greutate decât fețele. Lucrurile se comportă la fel și în cazul meu, însă am un interes înnăscut pentru oameni, ceea ce mă ajută să nu uit nicio persoană cu care am avut vreodată de-a face.

Corsetti se miră de această explicație și se întrebă dacă, prin raționament invers, aceasta nu însemna cumva că el însuși nu era interesat de oameni. Era o zi stranie, mai mult ca sigur.

— Nu de mult am avut plăcerea să port o discuție mai lungă cu Eminența Sa, cardinalul de Riemer, schimba episcopul vorba, spre ușurarea lui Corsetti. Trebuie să vă spun că pe mine nu mă preocupă doar chestiunile financiare. Sarcinile Congregației pentru Doctrina Credinței se numără, fără îndoială, printre cele mai importante din cadrul Curiei, iar eu țin să-i urmăresc activitatea de fiecare dată când îmi permite timpul.

Discuția aceasta devenea din ce în ce mai ciudată. Ce voia episcopul de la el? Ar fi părut că folosea toate remarcile ca introducere pentru a obține informații de la el. Care să fi fost motivul? În ce scop să se intereseze un episcop ce se ocupa de finanțele Curiei despre sarcinile Congregației pentru Doctrina Credinței? Probabil scrisorile acelea și rapoartele episcopului Herrera îl bulversaseră în asemenea măsură încât acum devenise paranoic și se simțea urmărit. Oricum, era ciudat.

— Așa, Monsignore, de-aici va trebui să vă părăsesc, cu părere de rău. Episcopul Dengelmann se opri și-i indică o alee care pornea din drumul lor și care ducea înapoi la clădirile administrative, printre tufișuri tăiate în formă cubică. Vă mulțumesc pentru conversația plăcută. Poate se mai

ivește cândva, în viitorul apropiat, ocazia de a mai face o plimbare împreună. M-aș bucura tare mult.

— Plăcerea ar fi de partea mea, Excelență, răspunse Corsetti, surprins și, în același timp, ușurat de modul abrupt în care se încheiase conversația. Episcopul înclină încă o dată din cap și se îndepărtă. Câteva secunde mai târziu, se făcu nevăzut în spatele tufișurilor verzi.

Corsetti rămase mult timp privind la tufișurile în spatele cărora dispăruse Dengelmann, apoi își continuă drumul. Ca și cum ar fi vrut să se convingă pe sine că avea o atitudine paranoică în ziua aceea, clatină din cap. Episcopul Dengelmann voise pur și simplu să poarte o mică discuție. Din politețe, se interesase de Congregația pentru Doctrina Credinței, asta era tot. În plus, acest episcop nemaipomenit de tânăr era un personaj extrem de interesant. Corsetti își propuse să repete, într-adevăr, acea plimbare și să arate mai mult interes față de sarcinile acestui om.

14 FEBRUARIE 1970, VARȘOVIA

Preotul Leszek Kamickich privi, pe rând, chipurile celor șapte tineri, preoți ca și el, care se adunaseră în jurul unei mese mari, rotunde, din lemn, într-un separeu plin de fum dintr-o cafenea.

— Vă înțeleg temerile, însă nu vom câștiga nimic dacă ne ascundem. Doar dacă deschidem gura se va face auzit mesajul nostru. Iar acesta este următorul: Dumnezeu nu este legat de regulile făcute de niște oameni din alte vremuri, cu un orizont spiritual limitat și cu disprețul lor față de oameni. Nu poate fi voia lui Dumnezeu să numești adevăruri necesare dogme care chinuiesc și limitează omul. Dumnezeu este iubire. Iar iubirea este înțelegere. *Acesta* este mesajul nostru! Biserica *noastră* Catolică este una tolerantă față de oameni.

17 FEBRUARIE 1970, ÎNTR-O LOCALITATE MICĂ DE LÂNGĂ MADRID

Preotul Gil-Robles își încheie predica pe un ton calm și blând:

— Iată de ce susțin o Biserică Catolică a oamenilor. Una care renunță la ideea de a chinui oamenii de la care și-ar dori iubire. O Biserică alinătoare de necazuri, care le dă oamenilor posibilitatea, bunăoară, să aibă grija să nu mai aducă copii pe lume, dacă nu îi pot hrăni.

18 FEBRUARIE 1970, ENNA, SICILIA

Stăteau cu toții în fața bisericii, iar preotul îl trăsese deoparte pe Daniele, un țăran de vreo cincizeci de ani, din tot șirul de credincioși care veneau în fiecare duminică după slujbă și care treceau prin fața preotului să-și ia la revedere.

După ce dădu mâna și cu ultimii din familiile prezente, preotul se întoarse către Daniele, care, emoționat, se fâțâia de pe un picior pe celălalt.

— Fiule, spune-mi, de ce nu iei parte la împărtășanie?

Ochii lui Daniele se măriră.

— Știți doar că sunt divorțat. Își plecă, rușinat, privirea.

Preotul clătină din cap și îi puse o mână pe umăr.

— În Biserica mea nu-ți va fi refuzat dreptul la împărtășanie. Iar acum mergi acasă și așteaptă cu nerăbdare următoarea slujbă. Am să vă povestesc atunci mai multe despre Biserica mea.

1 MARTIE 1970, KIMBERLEY

Trecuseră aproape trei săptămâni de la acea zi stranie. De la discuția aceea cu Kurt Scholler, care lăsase urme adânci în sufletul lui Evelyn. Mâinile care o atinseseră și a căror apăsare ușoară o simțea pe brațe de fiecare dată când își amintea. Zi de zi.

De atunci, se mai întâlniseră doar de câteva ori și de fiecare dată în prezența lui Friedrich. Evelyn se uită pe furiș la avocat, căută să îi întâlnească privirea, pentru a desluși în ea răspunsuri. Și totuși ea însăși nu știa prea bine ce dorea să descopere. Scholler se comportase ca și cum acea zi nu ar fi existat.

Se salutau politicos, însă atenția lui se concentră îndată exclusiv asupra lui Friedrich.

Odată – nu trecuseră multe zile de atunci – aproape că îl sunase. Voia să-l întrebe ce urmărise cu acea vizită la ea. De ce o asigurase de prietenia și simpatia lui dacă, imediat după aceea, o ignorase complet.

Nu îl sunase, deși își dorea acest lucru din toată inima. O femeie măritată nu sună un bărbat doar pentru că acesta i-a atins brațele și i-a dezvăluit un secret în care ea nici nu mai credea. Cu atât mai mult cu cât era măritată cu Friedrich von Keipen.

În dimineața aceasta, Friedrich pornise pe neașteptate spre Germania, într-o călătorie de două zile al cărei scop nu îl dezvălui. Nu putea fi vorba de o ședință a consiliului de vreme ce Hans, Krämer și Kurt Scholler rămăseseră în Kimberley.

Dr. Fissler nu mai participa la ședințe. După ultima discuție cu Friedrich, voise să se retragă de tot și să nu mai știe nimic de frăție. Ca înlocuitor, Friedrich alesese un fost „însoțitor” care, asemenea lui Hans, se dedicase de la bun început trup și suflet frăției și care îl urma pe Friedrich în mod necondiționat. Numele doctorului nu mai putea fi rostit în prezența lui Friedrich. Era ca și cum dr. Werner Fissler nu ar fi existat niciodată pentru frăție. Bătrânul mai păstrase legătura doar cu Evelyn. Se întâlneau regulat și la fiecare dintre întâlnirile acestea secrete Werner încerca să o convingă să își ia copiii și să-și părăsească soțul și Africa de Sud. La cea

mai recentă întâlnire – erau trei zile de-atunci – ea îi oferise câteva argumente în plus pentru punctul ei de vedere, povestindu-i despre după-amiaza aceea cu Kurt Scholler. Trebuia să vorbească cu cineva despre asta, iar doctorul era singurul om în care avea încredere.

Werner o ascultase fără să o întrerupă și dând mulțumit de câteva ori din cap pentru a o încuraja să continue când se poticnea. La sfârșit, Fissler îi spusese doar atât:

— Evelyn, mă bucur pentru tine. Apoi se ridicase și plecase înainte ca ea să-l fi putut întreba ce voia sa zică. Devenise ciudat în ultimele săptămâni. Ciudat și mai bătrân.

•

Nu trecuse nicio oră de la plecarea lui Friedrich și sună Scholler. Spuse că trebuia să vorbească neapărat cu ea și nu accepta nicio încercare de refuz din partea ei. Evelyn îl sfătui să o lase în pace – aceasta, în ciuda a ceea ce voia cu adevărat și pe un ton mai tăios decât intenționase. Voi să știe cum de își permitea el să o chinuiască punându-i întrebări atât de intime pentru ca apoi să se facă săptămâni întregi că nici nu o cunoaște.

Degeaba! După ce îi indică scurt o oră, legătura se întrerupse. Kurt Scholler închisese telefonul!

Iar acum ea stătea pe verandă, așteptându-l. Își dădu seama că inima îi bătea mai repede ca de obicei, ceea ce o irita. Tocmai încerca să se gândească la altceva, când îi văzu mașina pe terenul din fața casei, oprindu-se la doar câțiva metri în fața ei, într-un nor de praf.

Avocatul coborî din mașină și urcă treptele fără să spună un cuvânt. Se opri în fața ei și o ridică din fotoliul împletit. O privi îndelung și grav în ochi și vorbi, în sfârșit, pe un ton blând:

— Pentru că te iubesc.

Îi trebuiră câteva secunde ca mintea ei să priceapă ceea ce tocmai auzise.

— Ce? șopti ea.

Nu reuși să spună mai mult.

— Ce m-ai întrebat, Evelyn. M-ai întrebat de ce vreau să te ajut, iar acesta este răspunsul. Pentru că te iubesc.

Se dezlipi de el dintr-o mișcare și făcu un pas într-o parte. Se sprijini cu mâinile de balustrada și privi la terenul cu nisip din fața casei.

— Sunteți complet nebun!

Îi simți din nou mâinile pe brațe. Întocmai ca atunci, cu trei săptămâni în

urmă. Și din nou o întoarse cu blândețe spre el.

Buzele li se atinseră. Evelyn nu se împotrivi. Acceptă întâi pasiv, fără să răspundă la sărut, dar apoi brațele îl cuprinseră de după gât, ca și cum ar fi dezvoltat o voință proprie. Trupul ei se lipi de al lui și un dor necunoscut îi deschise, încet, gura. Evelyn von Keipen simțea acest dor arzător pentru prima oară în viața ei și se lăsă copleșită cu totul. Secunde întregi. Brusc, îl împinse pe Kurt la o parte și, cu un gest instinctiv, își trecu mâna prin păr, ca și cum i s-ar fi încurcat în timpul sărutului. Se întoarse. Răsufla greu.

— Dacă ne vede cineva… Ar fi sfârșitul.

— Nu, Evelyn. Nu sfârșitul. Dimpotrivă, este un început.

1 MARTIE 1970, AACHEN

Friedrich se întâlni cu profesorul Glassmanns în casa acestuia.

Motivul întâlnirii era un telefon urgent pe care Friedrich îl primise de la Glassmanns.

Profesorul îi spusese că unele lucruri evoluau în mod îngrijorător, într-atât, încât era necesară o discuție privată, între patru ochi.

Friedrich refuzase întâi, însă Glassmanns îi spusese că primise un raport alarmant de la omul său din Vatican, potrivit căruia frăția se afla în mare pericol, iar Friedrich avu senzația apăsătoare a unui pumn în stomac.

Frăția în pericol? Potrivit unui raport al „omului său din Vatican”? Cum era posibil ca Glassmanns să aibă un om în Vatican? Fără știrea lui Friedrich? Sau poate fusese doar praf în ochi din partea bătrânului, pentru a-l convinge pe Friedrich de importanța celor ce voia să-i împărtășească, indiferent despre ce ar fi fost vorba? Probabil că asta era, însă Friedrich nu își permitea să se bizuie pe presupuneri. Trebuia să cerceteze situația.

Se aflau în încăperea unde se țineau de obicei ședințele, la masa mare. Glassmanns desfăcuse o sticlă de vin roșu și, după ce ciocniră, Friedrich trecu direct la subiect.

— Profesore, spuneați la telefon ceva despre un om pe care îl aveți în Vatican. Ce să înțeleg din asta?

Doctorul dădu din cap, semn că se așteptase la această întrebare.

— Domnule von Keipen, după cum știți și dumneavoastră, au existat în trecut unele – cum să zic – situații în care am avut păreri divergente.

Friedrich observă că Glassmanns se aștepta la o reacție din parte lui și, savurând momentul, rămase impasibil. După câteva secunde, profesorul continuă:

— Vreau să spun de pe-acum că părerile mele s-au schimbat în multe, de fapt, în aproape toate privințele. Iar legat de aceasta, trebuie să recunosc că, privind în urmă, ați avut aproape mereu dreptate.

— Nu doar *aproape*, mereu, domnule profesor! îl întrerupse Friedrich, însă Glassmanns nu se lăsă distras.

— Unde vreau să ajung cu asta: în trecut, mi se părea avantajos să avem un om în plus în Vatican, căruia poate îi ajung la urechi lucruri ce le scapă

membrilor noștri. Înainte să-mi reproșați că am acționat pe la spate, țin să subliniez: noi doi am avut, legat de unele chestiuni, viziuni radical diferite, ceea ce m-a făcut să-mi pun problema siguranței frăției. Am făcut-o doar pentru frăție, domnule von Keipen. Și, după cum veți vedea, bine am făcut.

Friedrich reflectă o clipă, privindu-l pe cel din fața lui drept în ochi.

— Foarte bine, profesore. Mai discutăm noi despre acțiunile dumneavoastră din proprie inițiativă. Iar acum vă rog să-mi spuneți în ce constă acest mare pericol pentru frăție.

Glassmanns păru ușurat de reacția aceasta a lui Friedrich. Răsuflă zgomotos, ca și cum tocmai ar fi scăpat ca prin urechile acului de o mare primejdie.

— Omul nostru – Peter – este elvețian. În plus, este fratele comandantului de rezervă al Gărzii Elvețiene. Pierzându-și postul într-o întreprindere electrotehnică din Elveția, fratele său l-a ajutat să capete o funcție de asistent civil la Vatican. Acolo, s-a împrietenit cu un tânăr preot care, la rândul său, întreține contacte strânse cu subsecretarul Congregației pentru Doctrina Credinței, cei doi fiind foști colegi la Universitatea Gregoriană. Ei bine, Peter și tânărul preot și-au petrecut deja multe seri plăcute împreună. Discuta mereu despre tot ce îi afectează și despre cele ce li se întâmpla zi de zi, se întâlnesc adesea să ia masa. Una dintre aceste întâlniri a avut loc cu trei zile în urmă. Subsecretarul în cauză i-a povestit fostului coleg de facultate niște treburi dinăuntrul congregației, pe care acesta, la rândul său, i le-a povestit lui Peter. Se pare că șeful subsecretarului, un Monsignore nu-știu-cum, a inițiat un proces complex de investigare care, printre altele, se ocupă de niște scrisori adresate congregației în ultima vreme. Scrisori în care se vorbește despre tineri preoți care predică în mod public o modernizare a Bisericii. Preoți care acuză Curia și pe papă că se cramponează de dogme și principii învechite. Glassmanns făcu o scurtă pauză, pentru a sublinia importanța vorbelor ce urmau. Aceste investigații, domnule von Keipen, sunt îndreptate împotriva Frăției Simoniste!

În așteptarea reacției la vorbele sale, Glassmanns îl fixă pe Friedrich cu o privire scrutătoare.

Acesta însă nu era cu adevărat surprins de ceea ce auzise. Spre deosebire de Glassmanns, se pare că el nu trăise cu iluzia că activitatea frăției i-ar putea rămâne pe veci necunoscută Vaticanului.

Desigur, sperase și el că avea să mai dureze ceva vreme până când dovezile s-ar fi strâns într-o asemenea proporție la Roma încât congregația să decidă că se impunea o intervenție. Faptul că deja se ajunsese la investigații oficiale era evident dezavantajos, cerând o reconsiderare bruscă a planului inițial. Mai era totuși încă ceva care îl neliniștea pe Friedrich.

— De unde îl cunoașteți de fapt pe acest Peter și cum se face că vă transmite informații din Vatican?

Brusc, profesorul dădu senine de nervozitate. Îl ocoli pe Friedrich cu privirea, ca și cum undeva în spatele acestuia s-ar fi găsit un panou pe care stătea scris răspunsul.

Își îndreptă în sfârșit privirea asupra lui Friedrich, iar acesta avu sentimentul clar că Glassmanns se simțea nesigur pe sine.

— Îl cunosc mai de demult și îmi este dator cu unele lucruri. Putem să lăsăm lucrurile cum sunt? Este vorba de ceva personal și nu sunt dispus să vorbesc despre asta.

— Un lucru trebuie să știu, profesore: omul ăsta știe de frăție?

Glassmanns dădu dezaprobator din cap, cu vehemența.

— Nu, nu, în niciun caz. Crede că singurul motiv pentru care mă interesează ce se întâmpla la Vatican este pentru că sunt un oponent al Bisericii și mă bucur când au loc certuri interne.

Explicația nu îl mulțumi pe Friedrich pe deplin, însă, având în vedere situația, nu avea de gând să mai insiste pe moment. Dacă era adevărat ceea ce povestea acest Peter din Vatican, trebuia să se acționeze imediat.

Dădu din cap a aprobare.

— Prea bine, profesore. Vom mai discuta la momentul potrivit, pe tema „încredere”, dar deocamdată vă mulțumesc pentru informațiile acestea importante. A fost bine că m-ați contactat întâi pe mine și nu ați anunțat și restul consiliului. Chiar în aceste momente trebuie să evităm orice ar putea crea nesiguranță în interiorul frăției. Următorii pași trebuie gândiți bine. Am să vă contactez în câteva zile să discutăm modul de abordare a problemei.

Cu aceste vorbe, se ridică. Un sfert de oră mai târziu, Friedrich părăsea vila lui Glassmanns.

18 mai 1970, Vatican

Corsetti se opri din împachetatul valizei și își șterse fruntea. Se simțea obosit, aproape bolnav.

La scurt timp după începerea investigațiilor, începuse coșmarul.

Seara se trântea în pat total epuizat și adormea pe loc, însă foarte curând îl bântuiau imagini rele.

„Sau erau viziuni?”

Vedea sfârșitul Bisericii Catolice. Ca într-un film monumental, cu imagini uriașe, devenea martor la prigonirea preoților în întreaga lume, Cârduri-cârduri de diavoli îmbrăcați în sutane colorate, cu chipurile schimonosite și machiate strident, batjocoreau și agresau oamenii Bisericii. Mulțimile vânau episcopi pe străzile largi din marile orașe. Preoții care refuzau să se alăture cultului Bisericii moderne erau dați afară în șuturi din comunitățile religioase.

Cel mai rău era la Vatican. Papa și cardinalii Curiei fuseseră închiși în beciuri din catacombele de la Castel Sant’ Angelo. În locul lor veniseră bărbați în costume gri, cu părul sur și chipuri cenușii. Erau chipuri fără nas și fără gură, având doar pe post de ochi doi nasturi negri cu care cercetau, reci, lucrurile dimprejur. Conducătorul oamenilor cenușii purta ca însemn al puterii pe care o deținea o tiară sângerie, din carton.

Interiorul domului San Pietro fusese ornat cu ghirlande cenușii, iar sub baldachin cânta o trupă de muzică rock, scoțând zgomote asurzitoare. Locurile din biserică erau ocupate până la ultimul și, cu fiecare minut petrecut în dom, chipurile credincioșilor deveneau tot mai cenușii și își pierdeau trăsăturile.

Lumea era pe cale să se prăbușească, iar el privea toate acestea și nu putea face nimic. Deznădejdea îi smulse un strigăt prelung. Striga din cauza durerii credincioșilor din dom, a preoților și episcopilor care fugeau pe străzi din calea celor care-i chinuiau. Strigătul său îi făcu pe oamenii cenușii să-și întoarcă capul spre el și chiar și chipul deformat al conducătorului cenușiilor se răsuci atât de brusc încât tiara de carton îi căzu de pe țeastă.

Și deodată începură cu toții să râdă.

Întâi bărbații în costumele gri, apoi toată lumea din dom. Până la urmă, se opriră din goana lor până și preoții și episcopii fugăriți și luară parte la râsul general al urmăritorilor. Îl arătau cu degetul și râdeau de el. Strigătul lui Corsetti deveni tot mai subțire și mai puternic. Atât de puternic încât se trezi și, scăldat în sudoare și șezând în pat, cu spatele drept, încercă să străpungă întunericul din cameră cu privirea. Cel mai adesea, o privire la ceas îi arăta, ca de obicei, că nu trecuse de ora două sau trei. După aceasta, nu mai reușea să adoarmă la loc.

•

Împachetându-și obiectele de toaletă, se gândi la călătoria ce îl aștepta. Avea patru opriri doar în Germania. Erau prevăzute patru convorbiri cu patru tineri preoți învinuiți de păcate grave față de Biserică. Va trebui să-i implice și pe cei din imediata apropiere a preoților. Să intre în sfere private și să interogheze persoanele care îi cunoșteau sau le erau prietene. Pentru prima dată de când făcea parte din Congregația pentru Doctrina Credinței avea să conducă o investigație a cărei rezultat putea să influențeze viețile unor tineri preoți într-un mod care lui îi displăcea profund. Nu pentru că ar fi pus la îndoială ființa acestei instituții – congregația. Dacă învinuirile se dovedeau justificate, urmările pentru tinerii preoți ar fi fost semnificative și, din perspectiva Bisericii, foarte grave. Iar el, ca secretar al Congregației pentru Doctrina Credinței, ar fi fost răspunzător pentru toate.

Cu un oftat ușor, lăsă deoparte trusa cu lucruri personale, rămase o clipă nemișcat în fața valizei deschise, apoi se întoarse spre ușa locuinței.

Avea nevoie de putere și de aprobare pentru unele lucruri care îi stăteau în față și știa de unde le putea primi.

•

Era singurul vizitator al micuței capele de la parterul clădirii. Lămpile de pe pereți învăluiau încăperea de nu mai mult de o sută de metri pătrați într-o lumină gălbuie, blândă, ca o mângâiere pe suflet. În stânga și în dreapta, despărțite de un gang central îngust, erau așezate câte trei bănci de lemn, una în fața celeilalte.

Preotul păși încet pe lângă bănci, spre blocul din piatră de mărimea unei mese de birou care, fiind elementul central din încăpere, închipuia altarul. Avu grijă să își estompeze zgomotul pașilor pentru a nu destrăma liniștea din jur. În centrul altarului fusese așezat un buchet de flori proaspete,

flancat în ambele părți de lumânări groase, care ardeau cu flăcări mici, nemișcate.

Corsetti se înclina adânc în fața crucii din lemn care atârna de niște lanțuri deasupra altarului, apoi se lăsă în genunchi înaintea blocului din piatră și își împreună mâinile în față.

Plecă cu umilința capul.

Ținu ochii închiși și dădu frâu liber gândurilor, își deschise larg poarta spiritului, pentru ca sufletul să își caute singur calea. Rămase așa minute întregi. Nemișcat, cu mintea golită de gânduri.

Când se simți liber de toate cele lumești, iar trupul îi dispăru din conștiința, își începu lungul dialog cu Dumnezeu.

20 MAI 1970, KIMBERLEY

— Domnii mei, nu văd niciun motiv să intrăm în panică; totuși următorii pași trebuie să fie bine gândiți.

Friedrich puse ultimul raport în vârful vrafului de hârtii din fața sa, însă fără să-și ia privirea de pe foaie.

Kurt Scholler, Dietmar Krämer și Hans dădură din cap aprobator și îl priviră pe Friedrich plini de nerăbdare. Acesta îi chemase pe cei trei în biroul său de lucru, iar ei se așteptau ca Friedrich să le prezinte un plan de acțiune. Ultimele zile fuseseră deosebit de agitate.

După întoarcerea lui Friedrich din Germania, se întruniseră, chiar în aceeași seară, și aflaseră despre legătura lui Glassmanns cu Vaticanul și despre activitățile alarmante din interiorul Congregației pentru Doctrina Credinței. Cu toții se arătaseră șocați de această evoluție spontană a lucrurilor, însă fiecare se abținuse de la orice fel de propunere sau comentariu. Știau cu toții că Friedrich ura comentariile necugetate pe care le taxa cu remarci acide.

Friedrich le dăduse drumul după numai zece minute, cu indicația de a lua contact cu toți oamenii de legătura, cărora aveau să le descrie situația și să-i pună în stare de alerta. Era o chestiune de rapiditate, deoarece în acel moment se numărau cam o sută cincizeci de bărbați în toate colțurile lumii care îi susțineau pe membrii activi ai frăției. Majoritatea stăteau la dispoziția a câte trei sau patru preoți în același timp. În plus, fiecare trebuiau să întocmească un raport în care să estimeze situația, așa cum se prezenta în urma contactării cu oamenii de legătură.

•

Friedrich își ridică privirea de pe foaie.

— Din câte văd în rapoartele voastre, nu există încă niciun indiciu concret în legătură cu vreun pericol. Nu știm nici cum se înfățișează această investigație desfășurată de Vatican, nici ce informații deține Roma. Este absolut necesar să fim pregătiți pentru orice eventualitate și să putem reacționa rapid. Ridică un bilețel scris de mână de pe marginea biroului, aruncă o privire pe el și îi făcu un semn din cap lui Krämer. Biroul

dumneavoastră va servi în perioada următoare drept centrală de informații. Vă veți organiza un grup de oameni de încredere, pe care îi veți alege singur. Vreau ca biroul dumneavoastră să nu rămână gol la nicio oră din zi sau din noapte. Dați ordin tuturor oamenilor de legătură să vă informeze de îndată cu privire la orice lucru neobișnuit, orice lucru mic care dă de bănuit. Iar ei, la rândul lor, să le comunice preoților de care se ocupă instrucțiunile necesare. Dacă apare ceva care vă trezește suspiciunea, veniți imediat la mine. La orice oră din zi și din noapte.

Krämer dădu din cap, însă Friedrich văzu gestul doar cu colțul ochiului, căci își îndreptase atenția asupra lui Kurt Scholler.

— Dumneavoastră, domnule Scholler, să îmi faceți vă rog un raport privind actuala situație financiară. Mă interesează în primul rând toate resursele la care putem apela fără a fi nevoiți să punem pe picioare proiecte-fantomă de lungă durată.

Friedrich întoarse încet capul, iar Hans își îndreptă brusc spatele.

— Hans, tu iei un avion până la Roma și îl contactezi personal pe Dengelmann. Vreau să aflu concret ce face individul ăsta în Vatican și cum este posibil ca un mic secretar civil să avertizeze frăția în legătură cu un pericol despre care episcopul habar nu are. Explică-i foarte clar că traiul lui de înalt prelat leneș a luat sfârșit. Vreau ca în cel mai scurt timp să existe contacte cu toate pozițiile importante dinăuntrul Curiei. Dacă nu va fi în stare, înseamnă că l-am supraestimat, ceea ce nu înseamnă totuși că această greșeală nu ar putea fi corectată. Spune-i că vorbesc foarte serios. Se lăsă încet la locul lui și privi în jur. Asta a fost pentru azi, domnii mei. Puteți să vă apucați de treabă. Și să fiți precauți în ceea ce faceți, multe depind de aceasta.

Bărbații se ridicară și părăsiră încăperea cu sentimentul că fuseseră încă o dată martori la o demonstrație impresionantă a voinței ferme a lui Friedrich von Keipen de a duce frăția spre țelul final.

Odată ce se închise ușa în urma lor, Friedrich puse mâna pe telefon și sună la fostul internat.

I se făcu legătura în două rânduri și, în sfârșit, îl avea la celălalt capăt al firului pe comandantul Wolff.

— Von Keipen la telefon, se răsti el în receptor. Se obișnuise să folosească un ton tăios, milităresc când vorbea cu comandantul Wolff. După o formulă scurtă de politețe, trecu la subiect. Comandante, vreau să treceți

îndată la codul galben de intervenție.

La celălalt capăt al firului se făcu o clipă tăcere. Nu mai mult de o secundă, suficient pentru ca Wolff să prelucreze în minte surpriza provocată de evoluția neașteptată a lucrurilor.

— Galben de gradul unu sau doi? întrebă el.

Lui Friedrich îi tremurară scurt colțurile gurii.

— Galben unu. Restul, într-o oră, la mine în birou.

Spunând acestea, puse receptorul în furcă.

Codul galben de gradul unu sau doi nu exista cu adevărat, însă comandantul Wolff insistase să folosească acest cod. Galben de gradul doi ar fi însemnat că Friedrich era amenințat și că nu ordonase intervenția de urgența din proprie inițiativă. Comandantul Wolff era un om extrem de precaut și lua în calcul toate posibilitățile. O însușire foarte apreciată de Friedrich.

Adevăratul cod galben însemna că bărbați special instruiți porneau în cel mai scurt timp către marile orașe din Europa și spre câteva locuri din America Latină și de Sud pentru a putea interveni mai eficient, în caz de necesitate. Pentru aceasta, bărbații își asumau identități create special pentru asemenea situații; în plus, staționaseră de mai multe ori în locurile unde erau trimiși. Friedrich aruncă o privire la ceasul de mână și se hotărî să mănânce ceva înainte de venirea comandantului Wolff.

Era mulțumit de sine însuși. Luase toate măsurile necesare.

Sistemul de securitate din spatele frăției fusese activat.

25 MAI 1970, MÜNCHEN

Corsetti stătea la biroul din încăperea spațioasă pe care i-o pusese la dispoziție arhiepiscopul din München, cardinalul Büchler. Îl aștepta pe preotul Kurt Strenzler. Preotul dintr-un sat aflat la vreo șaizeci de kilometri depărtare de München fusese programat pentru ora zece.

Pe birou se afla raportul despre acest preot. Cuprindea cursul vieții acestuia și notițe privind discuțiile purtate anterior. Preotul Strenzler era descris drept un pastor de suflete care își dedicase viața slujirii lui Dumnezeu și oamenilor. Avea treizeci și cinci de ani, ceea ce îl făcea cu câțiva ani mai în vârstă decât ceilalți trei preoți cu care discutase Corsetti în ultimele zile. Dar deosebirile nu se terminau aici. Preotul Strenzler nu părea să dorească o confruntare fățișă cu Biserica. Nici nu predica împotriva dogmelor, nici nu vorbea în mod public despre o „noua Biserică". Motivul pentru care preotul Strenzler era supus investigației îl constituiau câteva discuții pe care acesta le purtase cu arhiepiscopul său, discuții pe care el însuși le propusese. În cursul acestor întrevederi spusese că, pe măsură ce slujea Biserica Catolică, îi venea din ce în ce mai greu să se miște în limitele acelor regulamente stricte. Era de părere că ar fi putut face mai multe pentru oamenii din jur dacă ar fi fost liber să-și urmeze glasul inimii. Aceasta însă ar fi însemnat să acționeze de foarte multe ori într-un mod care contravenea principiilor Bisericii. De asemenea – iar acesta fusese factorul decisiv pentru venirea lui Corsetti la München – simțea tot mai puternic un impuls care îl îngrijora, și anume acela de a se alătura noului curent din cadrul Bisericii. Chiar dacă aceasta nu era, la urma urmei, ceea ce își dorea cu adevărat, era probabil singura șansă de a-și sluji semenii așa cum, după părerea lui, o dorea Dumnezeu.

Corsetti nutrea speranța că discuția cu acest preot avea să aducă mai multă lumină în această chestiune.

Aruncă o privire către ceasul simplu de pe perete. Era aproape ora zece. Preotul Strenzler avea să sosească în orice moment.

Ticăitul sec care acompania fiecare deplasare a secundarului îi păru deodată un zgomot iritant. Cât de ciudat se comportau uneori simțurile

omului…

Conștientizase sunetul monoton doar după ce privirea îi căzuse pe cadranul alb cu cifre, iar acum se întreba cum de nu auzise până atunci acest ticăit puternic.

Se iveau paralele cu caracter simbolic. Cum putuse să nu observe, în ultimele luni, câte se întâmplaseră? Preoții în cauză nu făceau nicio taină din convingerea lor cu privire la necesitatea unei schimbări în interiorul Bisericii. Predicau lucrurile astea în fiecare duminică, în fața comunității lor. Preotul cu care se întâlnise în Kassel mersese și mai departe și dăduse interviu unui ziar local, expunându-și pe această cale teoriile.

Și totuși Vaticanul nu luase cunoștință multă vreme de aceste lucruri. Era întocmai precum ceasul acesta, care, ticăind, toca timpul în porții infime. Ceasul fusese acolo mereu, iar el, Corsetti, trebuise să se uite la el pentru a-i conștientiza ticăitul.

Cât de tare ticăia!

Cu puțin timp înainte de plecarea sa din Roma, mai sperase că temerile privind o posibilă legătură între cazurile izolate se vor dovedi false pe parcursul investigațiilor. Chiar și în timpul primelor întrevederi din Kassel mai luase în calcul posibilitatea unor coincidențe.

Însă ultimele câteva zile îl șocaseră. Preoții cu care vorbise se arătaseră înguști în viziunile lor și refuzaseră cu toții mâna de ajutor pe care le-o oferise. Poate că această discuție avea să decurgă altfel…

•

După un ciocănit scurt, ușa se deschise ușor, iar un bărbat cu trăsături simetrice își vârî, cu grijă, capul prin deschizătură. Ținea mâna pe clanță ca și cum ar fi vrut să fie sigur că putea să se retragă oricând, închizând ușa în urma sa.

— Monsignore Corsetti?

— Da, eu sunt. Dar intrați, vă rog, părinte Strenzler.

Corsetti se ridică și merse în întâmpinarea bărbatului care dintr-un pas fu în cameră, închizând ușa.

— Scuzați-mi întârzierea, Monsignore, eu…

Corsetti aruncă o privire peste umăr la ceasul cel zgomotos și făcu un gest vag.

— Ce întârziere? Este zece și cinci. Nu-i nevoie de nicio scuză. Vă rog, luați loc.

Îi indică cu un gest amabil unul din cele două scaune aflate lângă o măsuță pătrată dintr-un colț.

Tânărul preot luă loc și îl privi deschis pe cel din fața sa.

Bărbatul acesta era în mod clar diferit de ceilalți trei preoți cu care secretarul avusese de-a face zilele astea. Din ochii săi radia un fel de sinceritate timidă. Și bunătate. Nu se regăsea nici urmă de încrâncenare în ei, ci… *iubire*?

— Vorbiți germana foarte bine, Monsignore.

Corsetti dădu din cap și remarcă faptul că, într-adevăr, acest preot nu se asemăna în niciun fel cu ceilalți. Și cu ceilalți vorbise o germană fluentă, însă *aceia* nu remarcaseră.

— Am crescut în Sicilia, dar mama mea era de origine germană și a insistat să fiu crescut bilingv. Kurt Strenzler zâmbi.

— Trebuie să mărturisesc că mă simt ușurat; mă temeam că discuția noastră are să aibă loc în prezența unui translator.

Corsetti se hotărî să facă primul pas.

— Această discuție are într-adevăr un caracter oficial, părinte, iar rezultatul ei poate avea urmări semnificative. Va trebui însă să vorbim despre unele lucruri destul de personale. Iată de ce mă bucur că este o discuție între patru ochi.

Făcu o scurtă pauză, așteptând reacția la acest indiciu clar, care spunea că era vorba de o întâlnire dintr-un motiv extrem de serios.

Preotul Strenzler dădu tăcut din cap și, cu un chip trist, își îndreptă privirea spre masa dintre ei.

Corsetti cercetă încă o dată chipul acestui preot care emana o sinceritate naturală; bărbatul îi stârnea curiozitatea.

— Părinte, vă este cunoscut contextul care a dus la întâlnirea noastră de astăzi, este însă de asemenea foarte important să înțelegeți caracterul convorbirii noastre. Nu mă aflu aici pentru a vă judeca. Congregația pentru Doctrina Credinței are datoria de a proteja și de a susține adevărul credinței și al tradițiilor. Un adevăr mai presus de orice îndoială. Mă aflu aici pentru a mă ocupa de partea acestei misiuni constând în susținerea credinței, deoarece mi se pare că, în ceea ce vă privește, un văl ușor a ajuns să acopere adevărul Bisericii Romano-Catolice.

Părintele Strenzler reflectă câteva secunde la vorbele acestea, timp în care îl privi pe Corsetti cu un aer grav, dar deschis. În cele din urmă, respiră

adânc și vorbi pe un ton calm:

— Monsignore, nu îmi pot închipui viața altfel decât în slujba Domnului. Sunt ferm convins de faptul că Dumnezeu i-a rezervat fiecărui om câte o misiune. El ne pune la îndemână tot ceea ce ne trebuie pentru a ne urma și a ne împlini chemarea. Nouă însă ne aparține decizia dacă și cum vom folosi acest dar. Biserica se află, pentru mine, în legătură directă și de nedespărțit cu Dumnezeu și cu misiunea pe care El a prevăzut-o pentru noi. Probabil că se poate ca cineva să creadă în Dumnezeu fără să aparțină vreunei Biserici. Acestuia îi va fi însă greu să recunoască darurile de la Dumnezeu și să le folosească după voia Lui. Pentru a folosi potențialul care se află în fiecare om potrivit voii Domnului, trebuie să ne lăsăm ghidați. Iar aceasta o poate face doar Biserica.

Corsetti așteptă câteva secunde să vadă dacă preotul avea să-și continue cuvântarea, însă acesta își ațintise din nou privirea asupra mesei aflate între ei.

Lui Corsetti i se păru că citește pe fața acestuia semnele unei lupte interioare. Se ridică și merse la birou, în cealaltă parte a încăperii. Luă raportul și se întoarse cu el la măsuță. Luă din nou loc și, așezând hârtiile în fața sa, pe masă, arătă cu degetul spre ele.

— Acestea sunt notițe în legătură cu discuțiile pe care le-ați purtat cu Eminența Sa cardinalul Büchler. În ele se regăsesc îndoielile care vă chinuiesc. Ceea ce tocmai mi-ați destăinuit nu sună a îndoială, ci a pledoarie pentru Biserica, eu însumi aflându-mă în poziția de a vă susține total punctul de vedere. Dar acum vă rog să îmi vorbiți despre ceea ce stă scris în aceste rapoarte.

După o privire fugară spre coperta raportului, preotul răsufla adânc și greu. Dădea din cap într-o parte și-ntr-alta.

— Trebuie să mărturisesc că îmi vine foarte greu să găsesc cuvintele potrivite, Monsignore. Iar acestea sunt foarte importante pentru ca dumneavoastră să puteți înțelege ceea ce mă frământă, deoarece vreau să evit orice neînțelegere. Ceea ce am spus mai înainte corespunde întru totul convingerilor mele și, în plus, nu sunt eu, ca preot, în măsură să critic Biserica Catolică. Totuși, nu sunt numai preot, ci și un om care își cercetează propriile sentimente. Iar aceste sentimente îmi spun în unele situații că, pentru a putea face bine unui anumit om, ar trebui să acționez altfel decât îmi este impus de către Biserică. Și nu vorbesc aici despre fapte

corecte sau greșite, ci despre a acționa într-un context dat. Ceea ce într-un anumit moment poate fi bine pentru o persoană, în altă zi poate fi nepotrivit pentru altcineva. Eu sunt cleric al Bisericii Catolice și, după cum am mai spus, consider că misiunea de preot constă în a-mi ghida semenii. Dar oamenii se aseamănă la fel de puțin ca necazurile în care intră. Cum să folosești mereu aceeași regulă? Misiunile și încercările pe care ni le pregătește Domnul sunt atât de individuale încât ajutorul pe care vreau să i-l ofer cuiva nu se poate încadra în niște principii strâmte. Înțelegeți în mare ce spun?

Corsetti dădu din cap.

— Da, vă înțeleg. Și mai cred că ați cerut să aveți acele întrevederi cu Eminența Sa pentru că ați vrut să primiți acea ghidare despre care vorbiți.

Părintele Strenzler dădu din umeri.

— Da, se poate. Am nevoie de sfaturi și de ajutor și unde altundeva să apelez când am probleme de conștiința?

— Dar de ce credeți că ați putea primi acest ajutor de la cardinalul Büchler sau de la mine dacă noi înșine urmam aceste reguli „strâmte” și care, după părerea dumneavoastră, nu se pretează la nevoile individuale ale oamenilor.

Se priviră și, pentru prima oară, preotul nu-și plecă ochii.

— Pentru că mă tem și nutresc speranța că, pe această cale, mă voi elibera de orice îndoieli, spuse Strenzler.

— De ce anume vă temeți? se interesă Corsetti.

— Mi-e teamă că aș ceda slăbiciunii umane, alegând astfel calea mai ușoară. Mi-e teamă să nu mă alătur și eu acelora dintre preoți care – deocamdată doar într-un cerc restrâns – ignoră pur și simplu unele lucruri.

Trupul lui Corsetti se cutremură.

— Vi s-a vorbit concret despre așa ceva?

Strenzler dădu din cap.

— În repetate rânduri. Se pare că deocamdată este vorba despre un grup relativ restrâns, simt însă, pe propria piele, că ideile lor găsesc foarte ușor pământ rodnic. Aceasta ar putea duce la o înmulțire rapidă în rândurile lor.

Corsetti aprobă din cap. Era surprins de modul în care decurgea discuția și resimțea o stare de agitație provocată de francheța acestui preot. Avea senzația că urma să afle în sfârșit, cu ajutorul acestui om, mai multe despre evenimentele cărora li se datora călătoria sa în Germania. Nu trebuia însă să

se pripească. În plus, preotul acesta trecea printr-o criză sufletească și avea îndoieli legate de Biserica Catolică. Corsetti nu voia și nu putea să treacă cu vederea acest fapt, chiar dacă nu era legat concret de motivul călătoriei sale. Era o datorie și o nevoie personală pentru el să înlăture acele îndoieli. Și preotul acesta îi trezise interesul.

— Voi vrea să discut mai încolo despre acești preoți, cum desigur veți putea înțelege. Întâi însă aș dori să încerc să vă dau răspunsuri la întrebările care vă preocupă.

Kurt Stenzler dădu din umeri ca și cum ar fi spus că îi era indiferent, că orice era bine atâta vreme cât l-ar fi ajutat:

— Cu mare plăcere, Monsignore.

Corsetti împinse raportul într-o parte, cu un gest demonstrativ, și își puse mâinile pe masă, în locul unde stătuse înainte dosarul.

— Gândurile dumneavoastră nu sunt într-atât de neobișnuite pentru un cleric, pe cât vă închipuiți. Tocmai teologii care se ocupă intensiv și foarte multă vreme cu învățătura lui Cristos vor ajunge inevitabil într-un punct în care vor pune cuvântul Domnului sub semnul întrebării. Ați făcut bine că ați apelat la Eminența Sa. Faptul că eu, ca membru al Congregației pentru Doctrina Credinței, mă aflu astăzi aici, în fața dumneavoastră, e din voia Domnului. Poate că joacă vreun rol în misiunea pe care v-a ales-o El. Vă dau dreptate în teoria potrivit căreia fiecare dintre noi are rolul său în planul divin atotcuprinzător. Suntem mereu nevoiți să luăm decizii, iar uneori ajungem la răscruci care ne împart viața în două direcții opuse. Ambele drumuri care rezultă sunt cu sens unic. Nu putem alege decât un singur drum și, odată ce am luat decizia, nu mai putem face cale întoarsă. Îndoielile care vă bântuie înfățișează chiar o asemenea răscruce. Într-o parte, drumul este plin de pietre și urcă abrupt. Va fi anevoios să înaintați pe această cale, căci va trebui se vă opriți iar și iar pentru a da la o parte pietrele din drum. Cealaltă cale pare mult mai ușoară. Este netedă, nu prezintă niciun obstacol. Dar puteți vedea doar o bucată scurtă din ea, deoarece imediat după aceea urmează o cotitură și nu puteți ști cum arată mai departe. Poate că, exact după cotitură, drumul sfârșește la marginea unei prăpăstii. Priviți în jur, la viața de zi cu zi. Veți găsi peste tot același model. Mâncarea care ne place cel mai mult este nesănătoasă. Starea de inactivitate, adică cel mai ușor mod de viață, duce la lenevie și la plafonarea spiritului. Adesea, drumul care pare mai greu la prima vedere

este cel mai bun pentru noi, oamenii. Acum, ascultându-vă impulsul cât se poate de uman, ați fi putut foarte ușor să alegeți a doua cale, cea ușoară, și să așteptați să vedeți unde vă duce. Nu știu exact unde ați fi ajuns, însă știu cu siguranță că această cale ne îndepărtează de Biserică și, în cele din urmă, de Dumnezeu. Dumneavoastră însă ați făcut altceva. V-ați oprit la răscruce, iar acum cereți sfatul înainte de a vă continua drumul. Aceasta arată că nu vă interesează să găsiți calea mai ușoară, ci aveți un țel precis pe care vreți să-l atingeți, oricât de dificil ar fi drumul până acolo. Acest țel se numește Dumnezeu. În fond, v-ați răspuns singur la întrebările dumneavoastră toate. Este adevărat! Dacă vrem să trăim după voia Domnului, suntem legați de anumite reguli. Totuși, acestea nu sunt atât de închistate cum par și, la o privire mai atentă, se va observa că Dumnezeu nu le-a făcut pentru El, ci pentru oameni și pentru viață, iar aceasta deoarece El îi iubește pe oameni. Nu putem sfătui o tânără să ucidă viața ce stă să se nască din trupul ei, chiar dacă aceasta ar fi calea mai ușoară pentru ea. Aceasta ar contrazice ideea iubirii de oameni. Aveți încredere în vocea Domnului, dacă vreți să fiți de ajutor. Coborâți în sinele dumneavoastră și luați aminte la ceea ce vă spune El în adâncul sufletului când în cale vă apar obstacole. Oamenii care vin la dumneavoastră pentru a vă cere sfatul nu înțeleg mereu de ce trebuie să aleagă calea mai grea dacă cea ușoară se află acolo, chiar în fața lor. Va trebui să jucați rolul unui cârmaci pentru acești oameni și să-i ajutați să facă alegerea bună.

•

Astfel, discuția se lungi, depășind o oră, iar Corsetti avea la sfârșit, pe lângă numele a „trei reformatori”, siguranța că îi fusese de ajutor acestui preot. Părintele Strenzler era un tânăr interesant și inteligent, iar Corsetti își propuse să păstreze legătura cu el.

Kurt Strenzler închise ușa în urma sa și respiră adânc aerul proaspăt și rece. Porni apoi spre mașina pe care o parcase pe o străduță laterală.

Pe buze îi flutură un zâmbet.

29 mai 1970, Roma

Toate mesele erau ocupate în micuța cafenea de la strada de pe Via della Conciliazione, acel superb bulevard care duce direct la dom, când episcopul Jürgen Dengelmann ajunse acolo, la ora stabilită pentru întâlnire. Soarele ridicase temperatura aerului la treizeci de grade, așa că nu era deloc ciudat că turiștii preferau să stea sub o umbrelă de soare, în aer liber. Aerul din cafenea trebuie să fi fost înăbușitor.

Episcopul era îmbrăcat în negru și, în ochii unui turist, nu se deosebea cu nimic de cârdurile de preoți pe care-i întâlnești mereu în preajma domului.

Dengelmann se uită la ceasul de la mână. Era ora patru și cinci. Hans întârzia.

Se întoarse spre stânga; avea perspectivă asupra domului aflat la capătul străzii largi. Ochii îi erau ațintiți asupra uriașei biserici, el însă nu conștientiza imaginea clădirii monumentale din fața sa. Gândurile i se învârteau necontenit în jurul aceleiași întrebări: de ce îl trimitea von Keipen pe Hans la Roma pentru a-l întâlni pe el? Oare Guido, omul său de contact, nu îl împovăra destul cu cerințele și instrucțiunile venite din partea sa? Ce se întâmplase iar el nu aflase încă?

Încă o privire la ceas îi arătă că minutarul înaintase cu o singură poziție pe cadran.

Jürgen tresări speriat când cineva îl bătu pe umăr din spate, iar un glas întunecat îi spuse:

— Bună ziua, Excelență.

Se întoarse și se trezi față-n față cu Hans. Îmbătrânise, bunul Hans. Anii petrecuți alături de acest von Keipen îi lăsaseră urme adânci sub ochi și pe frunte. Jürgen își dădu seama că această descoperire îi dădea o anumită satisfacție.

— Ați întârziat, remarcă el morocănos și într-un mod ostentativ îi vârî lui Hans ceasul de mână sub nas.

— Știu, Dengelmann, să sperăm totuși, cu toții, că nu am întârziat prea mult.

Jürgen nu știa ce îl enerva mai tare. Forma trivială în care acesta îl abordase – era, la urma urmei, episcop al Bisericii Catolice – sau amenințarea clară care se simțea în vorbele celuilalt. Se săturase să fie amenințat cu fiecare prilej de spionii lui Friedrich.

Făcu un gest din cap spre mesele ocupate.

— Aici nu am mai găsit niciun loc liber. Propun să mergem până la prima străduță laterală; sunt acolo câteva cafenele mai puțin aglomerate, tocmai pentru că sunt mai izolate.

Hans dădu din cap fără să scoată un cuvânt și porniră. După doar câțiva pași, Jürgen nu se mai putu abține.

— Poate îmi puteți dezvălui de pe-acum motivul vizitei dumneavoastră la Roma?

— Dumneavoastră, veni răspunsul concis. Restul va urma îndată. Nu îmi place să discut lucruri importante când la fiecare doi metri un turist dă peste mine.

Senzația unei mâini care îi apăsa stomacul se intensifică, iar mâna aceea se strânse și acum era un pumn.

Într-adevăr, după cinci minute de mers pe jos găsiră o masă liberă în fața unei cafenele în apropierea străzii principale. Fațadele clădirilor vechi erau, în mare parte, nerenovate, emanând strălucirea și șarmul unei epoci trecute, însă Dengelmann nu avea ochi pentru frumusețea arhitecturii.

Comandară cappuccino unui chelner tânăr și priviră un timp la oamenii care treceau pe lângă ei.

După ce chelnerul le așeză în față cești le aburinde, Hans îl privi pe episcop într-un mod straniu și începu, în sfârșit, să-i explice totul.

— Dengelmann, S1 m-a trimis aici deoarece frăția se află într-o situație extrem de primejdioasă. Iar el vă învinovățește măcar în parte pentru că s-a ajuns așa departe.

Jürgen inspiră zgomotos și nici nu apucă să dea un răspuns că Hans îl opri printr-un gest al mâinii.

— Aveți răbdare să termin; veți avea apoi ocazia să vă exprimați pe larg. În ultimele luni, Curia din care faceți parte *dumneavoastră* a primit niște scrisori al căror conținut este considerat de către Congregația pentru Doctrina Credinței suficient de serios și de grav încât să inițieze o investigație privind contextul lor. Ultimele informații pe care le avem ne confirmă că secretarul congregației a fost însărcinat cu asta. În momentul de

față, el se află în Germania, unde interoghează diferiți preoți în legătură cu dorințele lor de reformă. Și este extrem de îngrijorat de aceste evenimente. Ce aveți de spus despre toate astea, *Excelență*?

Ultimul cuvânt îi răsună ca o batjocură fățișă.

Jürgen simți pumnul din stomac strângându-l nemilos, reducându-l la dimensiunile unei lămâi.

— Este… teribil. Nu am știut despre asta, trebuie să mă credeți, Hans. Dacă aș fi aflat ceva, S1 ar fi fost informat imediat.

Hans dădu din cap cu o expresie împietrită pe chip.

— Tocmai asta este problema, Dengelmann. La ce bun să ai un episcop înăuntrul Curiei dacă nu știe nimic? Și, de vreme ce văd că nu vă vine în minte următoarea întrebare logică, vă voi oferi informația fără a mi se fi cerut: avem încă un om în Vatican, iar acesta – o micuță scânteie de lumină în comparație cu rangul pe care îl purtați dumneavoastră – este mai bine informat. Dacă lucrul ăsta nu vă dă de gândit, aflați că pe S1, ca și pe toți ceilalți membri ai consiliului, i-a pus pe gânduri. Frăția a investit foarte mult în dumneavoastră, Dengelmann. Pe lângă educația pe care ați primit-o și pe lângă finanțarea de-a lungul anilor, mă gândesc și la darul acela drăguț pentru episcopul din Trier. Dacă toate acestea se vor dovedi a fi fost investiții proaste, n-aș vrea să mă aflu în pielea dumneavoastră.

— Nu e vina mea dacă nu aflu nimic despre evenimentele din cadrul Congregației pentru Doctrina Credinței, izbucni Dengelmann. Eu mă aflu aproape tot timpul în departamentul financiar, iar membrii congregațiilor, ai oficiilor și ai consiliilor nu îmi spun decât strictul necesar.

Capul îi era roșu de agitație.

— Controlați-vă, vă rog, șuieră Hans printre dinți.

Aruncând o privire fugară împrejur, Jürgen observă că unii clienți deveniseră atenți la el.

— Mă scuzați, spuse el spășit și, din reflex, își vârî capul între umeri.

Hans lăsă să treacă câteva minute, până când consideră că oamenii din jur își pierduseră interesul pentru conversația lor zgomotoasă. Continuă apoi:

— Acesta este mesajul lui și pe care vi-l transmite prin mine: în decurs de patru săptămâni, vrem să pregătiți o listă cu numele membrilor Curiei. Numele celor cu care ați stabilit legături și la care puteți apela. Este ultima șansă care vi se dă, Dengelmann.

Jürgen simți ceva rupându-se în sufletul său. Baierele care îi ținuseră în frâu furia. Se aplecă în față și scuipă practic aceste vorbe în fața lui Hans:

— Spuneți-i lui S1 că s-a terminat cu asta! Nu mai permit un asemenea comportament față de mine. Eu singur am ajuns atât de departe dintre toți. Frăția are nevoie de mine, S1 ar face bine să nu uite lucrul acesta. Spuneți-i că eu cer să se pună capăt tuturor amenințărilor asupra mea. Altfel s-ar putea ajunge la situația în care să decid că frăția a fost o investiție proastă pentru mine. Asta să îi spuneți, Hans. Chiar așa să-i spuneți!

Ultima propoziție o rostise pe un ton răgușit, după o scurtă pauză, înainte ca Hans să fi putut spune ceva, Jürgen adăugă:

— Și să-i mai spuneți că m-am asigurat pentru orice eventualitate. N-are decât să tragă singur concluziile.

Se fixară câteva secunde. Secunde de-a lungul cărora Jürgen făcu eforturi mari pentru a nu-și pleca privirea.

Într-un târziu, Hans dădu din cap a confirmare și vorbi astfel:

— Îi voi transmite totul cuvânt cu cuvânt. Fiți așa drăguț și plătiți-mi și mie consumația.

Spunând acestea, se ridică de pe scaun și, în câteva secunde, dispăru după colțul clădirii. Lăsă în urmă un episcop care se întreba dacă nu cumva făcuse o greșeală iremediabilă.

31 MAI, KIMBERLEY

Fruntea lui Friedrich se încruntă ușor, apoi, în clipa următoare, acesta își recâștigase controlul de sine. Respiră adânc.

— E-n regulă, Hans. Să vedem dacă, în patru săptămâni, Dengelmann ni se va înfățișa cu niște nume.

Hans îl privi agitat.

— Dar amenințarea sa?

Chipul lui Friedrich se schimonosi în încercarea de a schița un zâmbet.

— Uită asta. Și nicio vorbă. Nimănui!

— Dar…

Friedrich îl opri cu un gest brusc al mâinii.

— Știu ce vrei să spui. Dar nu vom interveni cu nimic. Are dreptate. Până în momentul de față, a ajuns cel mai departe dintre toți: ocupă o poziție-cheie în Vatican. Avem nevoie de el. Pleacă acum!

Când, după o scurtă ezitare, Hans părăsi încăperea, dură doar câteva secunde până când autocontrolul lui Friedrich se destrămă; era ca și cum aluneca de pe el ca o pelerină prea largă. Lovi în tăblia mesei cu pumnul strâns și trase o înjurătură.

„Dengelmann!”

12 AUGUST 1970, VATICAN

Cei patru bărbați priveau chipul îngrijorat al lui Clement al XVI-lea. Ochii papei păreau fixați asupra unui punct din zare. Era evident că raportul despre recentele evenimente alarmante îl afectase în mod deosebit.

Vizavi de cardinalul de Riemer și de Corsetti stăteau, la masa mare, ovala, prefectul Congregației pentru Doctrina Credinței, cardinalul Guillaume Deacon, și secretarul său, episcopul Bernadetto Carvallas. Suprafața lustruită a mesei reflecta lumina candelabrului greu, agățat direct deasupra centrului mesei.

Papa părea că se cufundase adânc în fotoliul său. Expresia lui trăda vulnerabilitate.

În toată încăperea aceea de conferințe domnea o liniște care, în alte împrejurări, lui Corsetti i-ar fi părut festivă. Pe moment totuși era apăsătoare. Spre deosebire de cardinalul de Riemer, Corsetti nu avea des ocazia de a-l vedea pe Sfântul Părinte. Îl cunoscuse pe Clement al XVI-lea destul de superficial înainte de alegeri, însă bărbatul din capul mesei, aducea prea puțin cu imaginea pe care și-o făcuse despre el anterior.

Îl avea în amintire pe cardinalul Bertulli drept un bărbat înalt și deșirat, care, cu francheța lui, ar fi amintit mai degrabă de managerul unei întreprinderi economice decât de un înalt membru al Curiei Romane.

Însă Ernesto Bertulli, astăzi Clement al XVI-lea, părea că, odată cu numele său lumesc, renunțase și la spiritul de acțiune.

De cele câteva ori din trecutul apropiat în care Corsetti avusese ocazia de a-l vedea, papa părea vulnerabil și introvertit. Știa că lucrul acesta nu trecuse neobservat, punându-i pe gânduri pe membrii Curiei. Ajunseseră să își exprime deja, între ei, temerea ca, la cei șaizeci și noua de ani ai săi, Sfântul Părinte avea să cedeze sub povara funcției sale.

Papa făcu o mișcare greu perceptibilă a capului; atenția îi revenise în prezent.

— Îmi fac griji foarte mari.

Îi privi pe rând pe cei patru bărbați, iar Corsetti avu impresia că privirea papei se oprise ceva mai mult asupra lui.

Cardinalul de Riemer așteptă politicos, să fie sigur că nu avea să-l întrerupă pe Sfântul Părinte. Când trecură mai multe secunde fără ca acesta să mai zică ceva, de Riemer își drese vocea și vorbi:

— Aproape toți preoții cu care am discutat până acum s-au arătat a fi foarte încăpățânați. Vor să se rupă de toate tradițiile care, după părerea lor, nu se potrivesc cu cele mai recente rezultate ale exegezei științifice. E de remarcat faptul că toți cei cu care am vorbit ne-au spus, în esență, același lucru. Cu toții sunt de părere că teologia ar trebui să aplice mereu cele mai moderne metode în materie de hermeneutică și că Scriptura nu trebuie înțeleasă prin prisma unei tradiții impuse. Cu toții ridică exegeza la rangul unei autorități absolute.

De vreme ce afirmațiile acestor preoți contestă bazele învățăturii și ale ființei sacre a Bisericii, va trebui să acționam împotriva lor.

Se făcu o pauză lunga; în sfârșit, papa dădu din cap, abia simțit.

— Cu toții trebuie să se supună autorității care deține puterea asupra lor. „Tot sufletul să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; iar cele ce sunt de Dumnezeu sunt rânduite”. Așa ne învață Noul Testament, Romani 13.1.

Vorbea încet, fără a-i privi pe cei prezenți, ca și cum ar fi purtat un monolog.

— Dar, Sfinte Părinte, în Apocalipsă stă scris: cine are urechi, să audă ceea ce spune spiritul comunității! Oare tinerii noștri preoți nu sunt, și ei, comunitatea noastră?

Această replică venise din partea cardinalului Deacon, care, cu vocea sa înaltă, aproape feminină, atrase toate privirile asupra lui. Era cunoscut drept un partener de discuții incomod. În cercul său intim se exprimase deja părerea că acest cardinal intervenea în discuții doar de dragul de a contrazice și de a combate. Deși Deacon i se adresase direct Sfântului Părinte, îi răspunse de Riemer.

— E adevărat, cardinale Deacon, că trebuie ascultat spiritul comunității. Dar nu pentru a te ghida după el, ci pentru a putea recunoaște la timp dacă duce sau este ghidat într-o direcție care se abate de la credința noastră. Și pentru a avea posibilitatea de a acționa la timp. De aceea ne aflăm astăzi aici.

Papa Clement al XVI-lea ridică mâna încet, ca și cum ar fi depus un mare efort.

— Cardinale de Riemer, vă rog să iniţiaţi acţiunile necesare şi să mă ţineţi la curent cu evoluţia lor. Domnul să fie cu voi!

Aceste vorbe indicau că întrevederea luase sfârşit.

1 OCTOMBRIE 1970, ROMA

Pentru cei treizeci de kilometri care despărțeau Aeroportul Leonardo da Vinci de Piața San Pietro, preotul Strenzler se hotărâse să ia un taxi, lucru pe care însă îl regretă deja după primele minute.

După ce își pusese geanta în portbagajul încărcat cu tot felul de scule din Fiatul ruginit și se așezase pe bancheta jerpelită din spate, mașina pornise scrâșnind din cauciucuri, iar prima curbă fu luată într-un unghi cel puțin dubios. Șoferul își croia drum cu o viteză sinucigașă printre celelalte mașini, schimbând banda la fiecare câteva secunde. Stomacul lui Strenzler resimți acest slalom. Arșița înăbușitoare din mașina își făcu și ea efectul. Preotul își tampona fruntea îmbrobonată de sudoare cu batista pe care, de asemenea, o ținea pregătită destul de aproape de gură, pentru orice eventualitate.

Pentru a-și distrage atenția de la stilul sinucigaș al tânărului italian de la volan, Strenzler privi pe geam afară. Treceau pe lângă fabrici mari și urâte și pe lângă hornuri care suflau nori cenușii-închis spre cerul albastru.

Nu era o regiune frumoasă, iar Strenzler speră că peisajul se va schimba odată cu apropierea de Roma.

Între timp, piciorul șoferului schimba încontinuu pedala, varia accelerația cu câte-o frână bruscă, urmată imediat de o pornire în trombă. Strenzler avu impulsul de a înălța o rugă spontană la ceruri; gândul îl făcu însă să zâmbească.

Când ajunseră la marginea Romei, traficul se bloca. Trebuiau să se oprească încontinuu la semafoare, ceea făcu imposibilă continuarea cursei în stilul acela razant. Strenzler se simți foarte ușurat.

După o jumătate de oră de mers cu mașina, preotul din München avea în față obeliscul care împodobește Piața San Pietro.

Bucuros că supraviețuise cursei, îi dădu șoferului un mic bacșiș și se îndreptă spre piața dominată de clădirea uriașă a domului.

Își aminti de ultima sa vizită la Roma, singura, de fapt, în afară de aceasta și de la care trecuseră mai bine de zece ani. Pe atunci, tânărul preot Kurt Strenzler se plimbase fascinat prin dom și prin Vatican, simțind

dorința arzătoare de a se întoarce cândva la Roma, pentru a rămâne o vreme mai lungă în acest centru al Bisericii Catolice.

Se așează pe o bancă de la marginea pieței, lângă un individ în niște pantaloni jerpeliți și o cămașă peticită, care îl salută cu un mormăit de neînțeles, prin barba încâlcită.

Reușise!

Secretarul Congregației pentru Doctrina Credinței îl chemase personal la Roma.

Cei doi se mai întâlniseră de două ori în München și purtaseră lungi discuții. Subiectul principal îl constituiseră *reformatorii*, iar Strenzler relatase binevoitor tot ce știa. Afirmațiile sale jucaseră și ele un rol la excluderea din Biserică a doi preoți și la suspendarea a patru tineri clerici.

După cum subliniase și Corsetti, motivul chemării lui Strenzler la Roma nu fusese totuși acest ajutor al său, ci felul său înțelept de abordare a învățăturii catolice. Se pare că în Curie mai era nevoie și de tineri preoți care reflectau la credința lor, care puneau întrebări, fără însă a se îndoi de adevărul absolut, ci, dimpotrivă, pentru a se întări în credința lor în urma acestui conflict interior.

Iată-l din nou aici, după zece ani, stând pe o bancă de la marginea Pieței San Pietro și, începând din acea zi, membru al influentei Curii Romane.

Se abținu cu greu ca în valul de euforie ce îi copleșise trupul să nu scoată un strigat de bucurie.

O privire scurtă la ceasul de mâna îi arătă că era timpul să pornească la drum.

Asemenea unui alt preot german, cu un an și jumătate în urmă, prima oprire a lui Kurt Strenzler în Vatican avea să fie la dr. Reinert, în Campo Santo.

Când se ridică de pe bancă, vagabondul de lângă el îi mormăi din nou un salut, de data aceasta însă întinse și o palmă murdară, însoțită de o privire rugătoare, plângăreață.

Strenzler clatină din cap, spunând „Nu”.

Făcu stânga-mprejur și porni spre locul de întâlnire cu dr. Reinert.

Traversând de-a curmezișul Piața San Pietro, pentru a ajunge la intrarea laterală în Vatican, aflată în stânga colonadelor, Strenzler își aminti ceea ce citise în ultimele zile despre acel locaș german. Memoria sa bună îi permitea să reproducă oricând ceea ce citise cândva cu atenție:

Termenul generic „Campo Santo” se referă la diversele locașuri ale complexului de clădiri dinăuntrul zidurilor Vaticanului. „Comunitatea Sfintei Mater Dolorosa din Campo Santo pentru germani și flamanzi”, ființând din 1540, are, printre altele, misiunea de a face posibilă oficial slujba în limba germană, de a se ocupa de pelerinii vorbitori de limbă germană și de a susține preoții în timpul studiilor.

În clădirile acestea a fost găzduit seminarul teologic german Collegio Teutonico di Santa Maria în Campo Santo, fondat în 1876.

Institutul Roman al Societății Görres, înființat în 1888, tot o instituție ce ține de Campo Santo, prezintă o dată pe lună discursuri în limba germană cu tematici legate de Biserică. Institutul deține o bibliotecă de seamă și se află în strânsă legătură cu Colegiul Preoților din Campo Santo.

Paznicul elvețian de la intrarea laterală în Vatican se mulțumi cu afirmația lui Strenzler că avea o întrevedere în Campo Santo. Îi indică un zid, la vreo două sute de metri în spatele său, și spuse doar:

— Acolo, la stânga, și se întoarse din nou către tânărul îmbrăcat modern, cu care își reluă conversația întreruptă de venirea preotului.

Strenzler trecu pe lângă dom, spre poarta din fier prin care se intra în Campo Santo.

Cinci minute mai târziu, se afla față în față cu directorul încărunțit, în biroul mic al acestuia.

4 FEBRUARIE 1971, VATICAN

Părintele Allessino stătea la dreapta lui Corsetti, iar Kurt Strenzler la stânga. Față în față cu ei, cardinalul de Riemer își pusese antebrațele pe masă și își împreunase mâinile ca pentru rugăciune.

Înfățișarea cardinalului trăda efortul la care acesta fusese supus în cursul ultimelor luni. Obrajii săi, de obicei rozalii, erau palizi și trași.

Fusese nevoit să ia măsuri împotriva unor preoți din întreaga lume. Cardinalul era foarte hotărât să oprească și, pe cât posibil, să spulbere acest „val al reformei", cum îl numea el. Pe lângă Corsetti, preotul din München îi fusese de mare ajutor în această chestiune. Acesta putuse, pe de-o parte, să se folosească de relațiile din trecut cu unii dintre acești „reformatori" pentru a aduce indicii valoroase și, pe de altă parte, părea să aibă unele surse secrete, care îl țineau mereu la curent cu starea lucrurilor.

Spre deosebire de el, Corsetti prelucrase pe parcursul mai multor ani și scrisori arhivate și sintetizase ceea ce i se păruse relevant.

Rezultatele erau deja de-a dreptul cumplite. Dăduseră peste mai bine de o sută de cazuri ce necesitau intervenția lor.

Presa atacase congregația prin prisma unei mentalități tipice. Editorialele de pe prima pagină scriau despre o nouă inchiziție, iar caricaturile îl înfățișau pe cardinalul de Riemer traversând într-un baldachin o mare de preoți răstigniți.

Acesta nu se lăsă abătut din drum. Zelul lui de Riemer îi amintea lui Corsetti de vânătoarea de comuniști din care precursorii lor, cu zece ani în urmă, își făcuseră un țel final.

Cardinalul ridică ușor mâinile și le coborî la loc pe birou.

— Vă mulțumesc pentru rapoartele făcute. Se pare că am descoperit majoritatea reformatorilor activi.

— E ceva ce nu înțeleg. Eminența.

De Riemer ridică din sprâncene și îl privi pe Corsetti.

— Ce vreți să spuneți cu asta, Monsignore?

Se lăsă o pauză de câteva secunde, timp în care Corsetti își căută cuvintele potrivite.

— Mă bucur că am reușit într-un timp atât de scurt să îi găsim pe „cei care trag sforile”, să spun așa. Însă aceasta îmi dă și de gândit. Ce reformator, ce revoluționar riscă o confruntare deschisă într-un stadiu în care adepții săi sunt încă complet dezorganizați? Dacă într-adevăr urmăreau să obțină ceva prin această încercare de reformă, de ce nu au încercat acești tineri preoți mai întâi să acționeze în secret și să se organizeze înainte de a-și proclama sus și tare ideile de la altar? De ce nu au încercat să câștige înalți prelați pentru cauza lor? Cred că și-au dat și ei seama că n-are să dureze mult până ce îi vom lua în vizor și vom reacționa. Ce oameni sunt aceștia și care este țelul lor?

— Țelul lor a fost acela de a distruge unitatea din cadrul Bisericii.

Germanul fu cel care îi răspunse lui Corsetti.

— Nu cred că avem de-a face cu o „revoluție” plănuită. Cred mai degrabă – iar această impresie mi-au lăsat-o și primele mele întâlniri cu acești oameni – că este întocmai ca în povestea cu bulgărele de zăpadă pe care l-au aruncat câțiva și care, probabil spre uimirea chiar și a inițiatorilor, a luat proporții, transformându-se într-o avalanșă. Nu, Monsignore, nu cred că trebuie să ne facem prea multe gânduri în legătură cu aceasta. A fost pură coincidență.

— La fel văd și eu lucrurile, aprobă cardinalul spusele celui mai proaspăt membru al Congregației pentru Doctrina Credinței.

Corsetti mai păstră în suflet o senzație de rău augur, totuși dădu și el din cap, spunând:

— Da, ar fi o variantă. Poate am fost tulburat de teribila naturalețe cu care toți învinuiții și-au prezentat propria idee despre Biserica Catolică. Mă așteptasem ca măcar unii dintre ei să revină la gânduri rezonabile și să se întoarcă la calea cea dreaptă.

— Oricum. Să speram că se va face în curând liniște în legătură cu aceasta.

Cardinalul de Rienier dădu din cap, se ridică și părăsi încăperea.

În timp ce își strângea lucrurile, Corsetti se gândi că și el spera același lucru. Totuși, nu putea alunga senzația că această liniște era peste măsură de înșelătoare.

19 MARTIE 1971, KIMBERLEY

— Sunt mulțumit!

Cei trei bărbați care ședeau în fotolii își ridicară privirile spre Friedrich von Keipen; acesta stătea în fața lor cu mâinile la spate și cu pieptul bombat, ca o armă în fața soldaților.

— Permiteți-mi să fac un scurt rezumat. Acum câteva luni, Frăția Simonistă a fost pentru prima și ultima oară în pericol. Cauzele pentru aceasta sunt multe și variate. Am știut de la bun început că, odată și-odată, Vaticanul ne va lua în vizor. Nu puteam estima exact când anume, deoarece efectele propagandei desfășurate de către preoții noștri în cadrul Bisericii erau previzibile. Escaladarea aceasta accelerată a lucrurilor ne servește totuși drept dovadă că argumentele noastre au găsit pământ roditor în acei tineri preoți. A fost, ca să zicem așa, proba generală. Dacă am fi fost deja în situația de a dirija Curia după voia noastră, ideologia noastră s-ar fi răspândit în rândurile preoților ca focul, peste tot în lume. În ciuda intervenției masive a Curiei și în special a Congregației pentru Doctrina Credinței, ideologia noastră se va impregna în primul rând în mintea tinerilor clerici. Potrivit ultimelor cifre care mi-au parvenit, deja în jur de o sută cincizeci de clerici au fost excluși sau suspendați de la oficierea slujbei. Și, din aceștia, doar optsprezece sunt Simoniști! Restul sunt, cu toții, tineri preoți care au știut să citească semnele vremurilor. Nu am plănuit ca ei să caute imediat confruntarea deschisă, însă am urmărit fenomenul cu mare interes și nu am încercat să-l împiedic în niciun fel. După cum se poate vedea acum, a fost o mișcare bună. Congregația pentru Doctrina Credinței și-a purtat cruciada și poate să se laude cu dovezi în acest sens. Dacă oamenii noștri vor fi mai reținuți de-acum înainte, înalții prelați de la Roma își vor mângâia satisfăcuți burțile mari, în convingerea că i-au îndepărtat pe răsculați și au restabilit liniștea și ordinea în sânul Bisericii. Chiar asta este situația pe care-o doresc. De-acum știu că, atunci când va veni vremea, vom repurta victoria.

După câteva secunde de tăcere, fostul comandant de trupe Dietmar Krämer vorbi astfel:

— Dar ce e cu cei optsprezece oameni ai noștri?

Friedrich rânji:

— Domnul comandant de trupe. Cu gândul la oamenii lui. Foarte frumos! Ei bine, s-a avut grijă de ei. Ei și-au adus contribuția la drumul succesului frăției și, din punctul acesta de vedere, vor fi lăsați la vatră înainte de vreme. Vor fi angajați în cadrul unor întreprinderi care aparțin unor membri ai frăției. În ziua X, vor redeveni activi și vor fi primiți în slujba Bisericii Catolice moderne. Dacă nu mai sunt alte întrebări, puteți să reveniți la activitățile voastre.

Bărbații se ridicară, iar Krämer și Scholler părăsiră încăperea. Hans așteptă până când zgomotul pașilor se îndepărtă și închise ușa.

Se întoarse și îl privi pe Friedrich, care, între timp, se așezase la birou.

— Mi-este permis să pun o întrebare neplăcută?

Friedrich îl privi scrutător pe fostul său însoțitor și cel mai vechi prieten al său și dădu din cap, cu o expresie gravă pe chip.

— Da, dar nu-ți pot promite că am să-ți pot da un răspuns.

— Ce-i cu Dengelmann?

Zvâcnetul ușor pe mușchii feței lui Friedrich ar fi trecut neobservat pentru cineva care nu-l cunoștea. Însă Hans îl observă și se temu pe loc de un nou acces de furie din partea lui Friedrich.

Spre surprinderea sa, Friedrich răspunse pe un ton liniștit.

— Dengelmann este un vanitos. De când cu explozia sa fața de tine, a lucrat mai bine ca niciodată. Consideră că este un semn de slăbiciune faptul că nu am reacționat la amenințarea lui, și, de asemenea, o dovadă că el însuși este cel mai important personaj din cadrul frăției. Are de-acum senzația că nu depune efort în numele frăției, ci doar pentru propria persoană. I s-a trezit ambiția de a deveni cel mai puternic om din Biserica Catolică. Iar noi nu-l vom contrazice în convingerea aceasta.

— Cât timp?

— Atât cât mai avem nevoie de el.

— Iar după aceea?

Se priviră timp de câteva secunde în ochi, iar Hans își dădu seama că nu va primi un răspuns la întrebarea sa. Salută scurt din cap și părăsi încăperea.

Friedrich se lasă pe spate în fotoliu.

„Iar după aceea Jürgen Dengelmann se va căi cumplit pentru că m-a

amenințat!”

12 MAI 1971, KIMBERLEY

Evelyn deschise speriată ochii larg și rămase așa secunde întregi, pendulând între coșmarul din care nu se smulsese cu totul și realitatea care punea treptat stăpânire pe simțurile ei. Bezna din jur îi spori teama și sentimentul de dezorientare; scoase un țipăt ascuțit. Sunetul propriei voci o readuse în sfârșit în lumea reală.

Era noapte; ea se afla în pat. Imaginile teribile aparțineau coșmarului care o urmarea atât de des. Se trezise oare de spaimă? Ca și cum ar fi contrazis-o, un trosnet se auzi dinspre fereastra. Își trase instinctiv plapuma până sub bărbie, ținând-o acolo, strâns. Din nou zgomotul acela. Ceva bătea în geam. Sau ceva se lovea de geam. Pietre, da, asta trebuia să fie. Cineva arunca cu pietricele în geamul ei. Dar cine…

Ezitând, își scoase întâi doar picioarele din pat, rămase un pic aplecată și, în final, se ridică. Se apropie cu pași precauți de fereastră și dădu perdeaua la o parte doar atât cât să poată arunca o privire afară. Camera ei se afla la etajul întâi, iar privirea aruncată pe fereastră nu îi dezvălui decât nenumărate stele lucind pe un cer negru. Își lipi fruntea de geamul rece pentru a putea privi în jos. La lumina lunii – astrul se afla, probabil, deasupra casei –, deosebi silueta unui bărbat care se uita în sus, spre fereastra ei. Părea că o zărise, deoarece îi făcea semn cu ambele mâini.

Era Kurt? Ce făcea la ora aceea sub fereastra ei? Dacă l-ar fi văzut Friedrich acolo…

Evelyn trase un pic perdeaua la o parte și deschise un geam.

— Evelyn, trebuie să vii imediat!

Era un amestec de șoaptă și de strigăt.

— În numele lui Dumnezeu, ce cauți aici în miez de noapte? Dacă te vede cineva?! îi răspunse ea, tot șoptit.

— Te rog, trebuie să vii! Dr. Fissler! E pe moarte!

Evelyn avu senzația că un cristal de gheață i se așază drept pe inimă.

— Ce? șopti ea atât de încet, aproape fără glas, astfel că Scholler nici nu o auzi.

— Evelyn, te rog. Nu avem prea mult timp. Te rog, vino cu mine.

Credea că rostește „da”, însă buzele nu îi scoaseră niciun sunet.

Stătu nemișcată în fața ferestrei până ce, în sfârșit, glasul lui Kurt o smulse din starea de șoc.

— Evelyn, te rog! strigă el încă o dată.

Se cutremură. Îi striga încă din mers: „Vin” și nu se gândi în acel moment dacă nu cumva ar putea-o auzi Friedrich.

Cinci minute mai târziu, se furișă în vârful picioarelor pe scări în jos; afară o aștepta Scholler.

— Ce s-a întâmplat, Kurt? Cum se poate una ca asta?

— Nu știu prea bine, Evelyn. Servitoarea lui tocmai m-a sunat să-mi spună că dr. Fissler e pe moarte și că vrea să te mai vadă o dată. Nu a îndrăznit să sune aici.

Lacrimile se prelingeau pe chipul lui Evelyn.

— Și Friedrich? Nu ar trebui să-l trezim?

Scholler dădu din umeri.

— Pentru ce?

Ea ezită puțin, apoi aproba din cap.

— Ai dreptate. Pentru ce? Hai să mergem.

Din câțiva pași ajunseră la mașina lui Kurt.

•

Anna, fata în casă a doctorului, auzise zgomotul motorului și, când cei doi tocmai coborau din mașină, le deschidea deja ușa.

— Veniți repede, vă rog, le striga ea, agitată. Nu îi este bine! N-am avut voie să vă anunț decât pe dumneavoastră!

Evelyn îi murmură un „Mulțumesc” din mers.

Werner Fissler nu era în pat, ci pe canapea, în camera de zi. Un foc imens ardea în șemineu, încălzind puternic încăperea spațioasă. Totuși, doctorul se învelise cu o pătură din lână. Îi privi cu ochi sticloși de febră.

Evelyn se apropie încet de el, îngenunche în fața canapelei și se uită la bătrân printr-o perdea de lacrimi. Îi puse apoi mâna pe frunte. Era scăldată în sudoare și totuși Evelyn îi simțea trupul tremurând.

Chipul brăzdat de riduri schiță un zâmbet vag.

— Ce bine că ai venit, Evelyn. Voiam să am pe cineva drag lângă mine când mă duc.

Se vedea clar că vorbitul îl epuiza; era greu să-l înțelegi.

— Plămânii, Evelyn. Am aprindere la plămâni, răspunse el la întrebarea

pe care ea încă nu apucase să i-o pună.

Evelyn își șterse lacrimile cu dosul mâinii libere.

— Trebuie să mergi la spital, Werner. Acolo vei putea fi ajutat. O aprindere la plămâni…

El o întrerupse cu un zâmbet blând.

— Nu, Evelyn, nu la spital. E prea târziu. Mi-a ajuns cât am trăit. Dintr-o mișcare, ea își luă mâna de pe fruntea lui și sări în picioare.

Vorbi pe un ton mai ridicat decât intenționase;

— Ți-a ajuns cât ai trăit? Ce vorbești acolo? Dar mie nu mi-a ajuns prezența ta. Nu voi permite una ca asta! Acum sun la spitalul din Kimberley.

Înainte să poată pleca de lângă el, bătrânul își adună toate forțele rămase și, ridicând mâna, spuse:

— Evelyn, încă ceva.

Ea se opri brusc, apoi se întoarse la el și îngenunche din nou. Îl privea necontenit în ochi.

El îi luă mâna cu mișcări tremurânde și vorbi rar, accentuând fiecare silabă în parte:

— Te rog, și adăugă, după o scurtă pauză: Lasă-mă să mă duc în liniște! Ceva se rupse în Evelyn, iar firul subțire de care atârna stăpânirea de sine se rupse definitiv. Plângând cu sughițuri, se aplecă în față, îl îmbrățișă strâns pe bătrân și își lipi fața de obrazul lui.

Kurt Scholler, care rămăsese mai într-o parte cu Anna, se întoarse cu spatele, iar umerii i se zguduiau ușor.

— Evelyn.

Glasul lui Fissler devenea tot mai subțire. Ea ridică încet capul. Chipurile lor se aflau foarte aproape unul de celălalt când doctorul își reluă vorba.

— Te-am numit moștenitoarea mea. Anna îți va da toate actele.

Ea clătina din cap.

— Nu vreau să aud nimic de genul acesta în momentul ăsta, Werner. Nu mai vorbi. Trebuie să te menajezi.

El continuă, imperturbabil.

— Banii sunt în Danemarca. Am acolo niște rude. Adresa – în acte. Depunea un efort teribil să vorbească; totuși nu se opri. Ia-ți fiii și du-te în Danemarca, Evelyn. Trebuie să te îndepărtezi de el.

Ea se apleacă din nou spre el și își lipi fața de umerii lui osoși.

— Werner, nu mă poți lăsa singură. Ce mă fac eu fără tine? Nu renunța, te rog, mă auzi?

Vocea ei suna atât de înfundat încât era greu să-i înțelegi cuvintele.

Werner nu răspunse.

Evelyn își ridică încet capul și privi la prietenul ei drag.

Nu avea să-i mai răspundă niciodată.

•

Somnul lui Friedrich fu deranjat de un zgomot înfundat. Se trezi într-o clipă.

Cineva bătea puternic în ușa camerei lui. În același moment, recunoscu vocea lui Hans strigându-l pe nume.

Aprinse veioza și aruncă o privire la ceasul de mână, pe care nu îl dădea jos nici noaptea.

Unu și douăzeci. Nu dormise prea mult.

Hărmălaia reîncepu.

— Da, da, vin acum!

Se ridică din pat, își luă halatul de noapte din cuier și și-l puse pe el din mers. Descuie ușa din două răsuciri ale cheii. Holul era cufundat în beznă, iar becul din camera lui Friedrich imprima pe tenul vizitatorului o nuanță de ceară. Fruntea și obrajii lui Hans erau brăzdați de riduri, ca niște șanțuri adânci.

Friedrich își încrucișă brațele pe piept și întrebă morocănos:

— Ce s-a întâmplat?

— Fissler! A murit!

Friedrich își înclină capul într-o parte.

— Și pentru asta mă trezești în miez de noapte?

Hans îl cunoștea pe Friedrich von Keipen de prea multă vreme ca să mai fie surprins de reacția acestuia.

— Doamna von Keipen este acolo chiar acum. Împreună cu Kurt Scholler.

Friedrich fu străbătut de un fior.

— Cum? Cum adică soția mea e acolo? Și ce caută Scholler în toată treaba asta?

Hans dădu din umeri.

— Nu știu. Tocmai a venit grăjdarul la mine și mi-a spus că l-a sunat

Anna și i-a spus că tocmai a murit dr. Fissler și că doamna von Keipen și Kurt Scholler se află acolo. Mai multe nu știu nici eu.

— Așteaptă aici!

Friedrich îi trânti lui Hans ușa în nas și se mișcă agitat prin încăpere.

Se schimbă în câteva clipe și ieși furtunos din cameră. Aproape îl doborî din mers pe Hans, care rămăsese în același loc, chiar în fața ușii.

•

— Ce faci aici, Evelyn?

Friedrich stătea în pragul sufrageriei doctorului Fissler, luând aminte la imaginea ce i se prezenta înaintea ochilor. Soția lui și Kurt Scholler stăteau îmbrățișați în mijlocul camerei, iar ea își culcase capul pe umărul lui. Scholler îi mângâia părul.

Cei doi tresăriră la auzul vocii lui. Evelyn își ridică capul și se uită la el cu ochii măriți de groază.

— Friedrich, spuse ea încet.

El se apropie de cei doi, fixându-l cu privirea pe Kurt Scholler.

— Scholler, dați-i imediat drumul soției mele. Mi se pare că ați uitat pe cine țineți în brațe.

Ezitând, Scholler se dezlipi de Evelyn și făcu un pas în spate. Ea rămăsese acolo cu brațele atârnânde, singură, față-n față cu Friedrich.

— A murit!

Pentru a-și sublinia vorbele, arătă spre canapeaua unde se afla mortul. Friedrich nu binevoi să arunce nici măcar o privire în direcția acestuia. Se uită în schimb la Scholler.

— Iar dumneavoastră ce legătură aveți cu acestea, Scholler?

Avocatul își venise în fire și se apropie de Friedrich.

— Am respectat ultima dorință a unui muribund.

Ochii lui Friedrich fulgerară scurt.

— Respectați atunci și dorința unui om foarte viu și mergeți acasă. Și, întorcându-se spre Evelyn:

— De vreme ce nu am avut plăcerea să te aduc până aici, m-ar bucura nespus dacă mi-ai permite să te duc înapoi acasă. Friedrich înregistră privirea scurtă pe care cei doi o schimbară între ei înainte ca Evelyn să se întoarcă spre mort și să-l contemple îndelung. Îi dădu câteva secunde, apoi spuse:

— Vino odată!

Ieșind din casă, Friedrich se hotărî să fie mai atent la administratorul său financiar.

•

Friedrich își rezervase a doua zi pentru fiii lui.

Marșurile susținute pe care el le numea „excursii” deveniseră tradiție. O dată pe lună, își petrecea o zi întreagă în aer liber alături de băieții lui. Aveau trei rute pe care le tot alternau. Două dintre ele de câte aproximativ douăzeci de kilometri, a treia, pe care cu greu și-o putea impune atât lui, cât și celor doi, măsura peste treizeci de kilometri. Traversa un peisaj de stepă și zone în principal nelocuite, ducând până la marginea orașului Kimberley.

În acea zi, avea să fie ruta cea lungă.

Friedrich nu mai putuse dormi noaptea. Faptul că Scholler o trezise pe soția lui și o dusese la Fissler fără știrea sa, a lui Friedrich, nu-i dădea pace. Friedrich avusese încredere în Scholler, cel puțin în limitele în care poți avea încredere în cineva.

În acea noapte, avocatul pierduse multe. Sentimentele care îl chinuiau pe Friedrich nu aveau nimic de-a face cu dezamăgirea. Nu, mânia nestăvilită îl împinse să iasă afară din pat la trei noaptea, după ce se foise încoace și-ncolo, fără liniște, și-l trimise direct în biroul său de lucru, unde rămase până în zori. Era furios pe impertinența lui Scholler. Cum putea să creadă acest avocat că ar putea rămâne nepedepsit după ce o luase noaptea din pat pe soția magului? Noaptea în acea casă și somnul soției sale îi aparțineau doar lui, lui Friedrich von Keipen.

Voia să mai reflecteze asupra urmărilor pe care avea să le resimtă Scholler, însă pentru așa ceva avea nevoie de o minte clară, iar cea mai bună metodă de a-și elibera gândurile putea fi doar un marș lung și obositor împreună cu fiii săi.

Hermann se dezvoltase superb. La cei aproape treisprezece ani ai săi, băiatul ajunsese aproape de înălțimea tatălui. Antrenamentele regulate în lagărul echipei de securitate îi modelaseră un trup atletic. Devenise un țintaș de excepție, pe care nici măcar cei din echipa lui Wolff nu-l puteau întrece. Comandantul îl felicitase pe Friedrich pentru norocul de a avea un asemenea fiu.

Dimpotrivă, Franz părea un caz fără speranță. Fuseseră nevoiți să renunțe la orele de antrenament pentru băiatul de nouă ani după ce acesta, în repetate rânduri, se prăbușise plângând. În cursul acestor antrenamente

gândite să-i călească trupul, vomitase de fiecare dată, o dată leșinase chiar. Era un papă-lapte cu pieptul îngust și cu chipul mamei sale. Nu numai că semăna izbitor de bine cu ea la înfățișare, nu, mai mult: Friedrich descoperea trăsături feminine în caracterul băiatului. Cum se mișca, felul în care fugea – ca o muiere.

Lui Friedrich îi trecu prin minte că nu ar fi fost mirare dacă, în noaptea aceea, Evelyn l-ar fi luat pe papă-lapte ăsta cu ea la doctor. Acolo ar fi fost liberi să plângă amândoi.

Dar ea nu îndrăznise așa ceva. Știa prea bine ce urmări ar fi putut să aibă pentru ea faptul de a nu-i respecta instrucțiunile stricte în legătură cu băieții.

Ca întotdeauna, după o oră, Franz începu să se vaite că vrea să facă o pauză.

Friedrich clatină din cap fără să scoată o vorbă. Speranța că acest marș avea să-i domolească furia în legătură cu noaptea precedentă se dovedi a fi înșelătoare. Dimpotrivă, supărarea îi creștea cu fiecare privire pe care i-o arunca băiatului epuizat de lângă el. Asemănarea cu Evelyn îi sărea în ochi, amintindu-i de comportamentul neobrăzat al acesteia.

În locul unei pauze, avea să îi arate băiatului ce înseamnă să fii bărbat. Îndârjit, Friedrich grăbi pasul. Doar câteva minute mai târziu, Franz se opri.

— Tată, nu mai pot, se plânse el. Mă doare pieptul și nu mai am aer. Haide să facem o pauză. Te rog!

Friedrich făcu doi pași înapoi și se opri în fața băiatului.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre pieptul și aerul tău. Ți se îngăduie prea multe, fiule. Nu ești obișnuit să rabzi și să mergi mai departe când situația devine mai dură.

O mâna îl atinse pe Friedrich pe spate; Hermann, care stătea în spatele său, îi spuse pe un ton calm:

— Tată, lasă-l să se odihnească un pic. E încă mic și nu poate.

— Hermann, ești un băiat bun, dar nu îmi vorbi de lucruri pe care nu le înțelegi. Mergem mai departe. Și fratele tău la fel.

— Dar Franz se tot plânge în ultima vreme de dureri de piept. Poate e ceva în neregulă cu el?

— Ai dreptate, fiule. Este ceva în neregulă cu Franz. Nu este un bărbat și nu va fi niciodată dacă vom continua să fim așa îngăduitori cu el. Mergem mai departe și nu vreau să mai discut despre asta.

Se întoarse din nou spre fiul său mai mic.

— Hai, Franz. Adună-te!

Spunând acestea, se întoarse și își reluă drumul. După câțiva metri, aruncă o privire în spate, pentru a se asigura că Franz venea din urmă.

Băiatul pășea încet, cu privirea înlăcrimată fixată înainte.

— Ei, vezi, se poate, observa Friedrich satisfăcut și spori viteza, înverșunat.

Trecuseră aproximativ cincisprezece minute când, deodată, fără să spună niciun cuvânt, Franz se prăbuși și rămase nemișcat în praful de pe drum.

Friedrich observă doar când Hermann strigă brusc: „Tată” și dispăru de lângă el.

Friedrich privi înapoi. Hermann îngenunchease lângă fratele său mai mic și îl întorcea pe spate. Din doi pași grăbiți, se alătură celor doi fii ai săi. Se uită furios în jos la Franz.

Se gândea la Joss. La soția sa, care îl ucisese pe cel mai bun prieten al lui. La comportamentul nerușinat al lui Scholler. Acolo, pe jos, zăcea imaginea leită a lui Evelyn și se odihnea, în loc să îi asculte porunca și să meargă în ritm de marș. Deodată face fiecare ce vrea el? Indicațiile lui Friedrich von Keipen nu mai aveau oare nicio valoare? Simți sângele fierbând în el.

— Ridică-te imediat, îi striga el băiatului.

Acesta scânci ușor. Iar Friedrich se aplecă și îl trase cu toată puterea în sus. Băiatul atârna moale, strânsoarea lui Friedrich împiedicându-l să se prăbușească din nou.

— Tată, termină, striga Hermann.

— Fii cuminte! Mergem mai departe.

Hermann trase de brațul care îl ținea pe Franz în picioare.

— Tată, te rog. Lasă-l!

Cu mâna cea liberă, Friedrich îl împinse pe fiul cel mare cu atâta putere înapoi încât acesta se clătină și căzu.

Cu capul roșu de furie, Friedrich țipă la Franz:

— Hai! Fă ce ți-am spus. Acum. Haide, mișcă-te! Nu mi te vei împotrivi cum a făcut-o mama ta, îți jur!

Dădu drumul copilului, iar Franz reuși să rămână în picioare, clătinându-se. Ținea ochii închiși.

Friedrich îl împinse brutal din spate, iar băiatul făcu câțiva pași împleticiți înainte.

Hermann se ridicase și voia să îi vină în ajutor fratelui său, însă Friedrich îi blocă drumul și spuse pe un ton tăios:

— Nu îl ajuți!

Hermann își dădu seama că nu avea nicio șansă și îi aruncă fratelui său o privire deznădăjduită. Vocea îi deveni rugătoare.

— Te rog, tată, hai să facem o pauză. Franz nu mai poate. Te rog!

Friedrich clătină din cap și îl mai împinse o dată pe Franz de la spate. Băiatul de nouă ani se clătină, reuși să se controleze și, trăgând cu disperare aer în piept, făcu un pas înainte. Nu plângea. Nu mai avea forța să plângă.

Înaintă, împleticit, cinci metri. Zece. Se opri apoi o clipă, se clătina în spate și în față și căzu la pământ, cât era de lung.

Fără să ia seama la strigatele tatălui, Hermann fugi la el, îl întoarse și împietri la vederea fratelui său.

Ochii băiatului erau lărgiți într-un mod nenatural. Strălucirea copilăriei dispăruse, privirea lui părea înfrânta.

— Tată! Vino repede, tată!

Friedrich simți instinctiv că depășise o limită și se grăbi să ajungă la cei doi. Chiar înainte de a-și lipi capul de pieptul îngust al băiatului, ghici ce se întâmplase.

Franz von Keipen, băiatul în vârstă de nouă ani al magului, murise.

Cu chipul împietrit, Friedrich se lăsă pe jos, în praf, lângă copil și rămase cu privirea pierdută în gol. Aerul din jur părea format din miliarde de musculițe. De jur-împrejur domnea un zumzet subțire. Lumina zilei scăpa, transformându-se iar și iar pentru câteva mii și mii de secunde în cea mai adâncă noapte, pentru ca apoi să revină, cu o strălucire orbitoare.

Cum era posibil? Un băiat să moară din cauza unui marș? Nu era posibil așa ceva. Ar fi trebuit să facă pauză. Da, asta ar fi trebuit să facă. De ce nu îi îngăduise băiatului să se odihnească? Pentru că fusese atât de teribil de mânios. Dar care fusese cauza mâniei sale? Da, exact, Evelyn! Evelyn, care îl ucisese pe prietenul său, Joss. Și mai era și avocatul ăsta.

Friedrich simți o atingere din stânga. Ceva îl împunse scurt în șold, apoi un obiect îl atinse ca în trecere. Ce era…

— Monstrule! Mi-ai ucis fratele!

Friedrich tresări și îl privi pe Hermann, fără să înțeleagă.

Pistolul! Hermann îi scosese din teacă pistolul pe care el îl purta mereu la ieșirile lor și, cu obrajii înecați în lacrimi, ținea arma îndreptată spre tatăl

său. În mod bizar, Friedrich se miră întâi de faptul că Hermann plângea, abia apoi își dădu seama de primejdia în care se afla. Băiatul își ieșise din fire.

— Hermann, nu, stai! Friedrich făcu un gest împăciuitor cu mâna și începu să-i vorbească fiului pe un ton scăzut. Hermann, dă-mi arma înapoi. Te rog. Lasă-mă să-ți explic…

— Ce? Ce vrei să-mi explici? De ce mi-ai ucis fratele?

— Nu, Hermann, nu l-am ucis pe fratele tău. Cred că era bolnav. N-aveam de unde să știu. Dă-mi, te rog, arma.

Băiatul sughița de plâns. Pistolul îi tremură puțin în mână, apoi se coborî. Cu o mișcare rapida, Friedrich apucă arma și i-o smulse.

Fără să reflecteze, îndreptă arma asupra băiatului. La început, Hermann nici nu reacționă. Stătea pur și simplu cu umerii lăsați și plângea, privindu-l pe bărbatul care tocmai provocase moartea fratelui său.

Brusc, se mișcă. Îl privi pe Friedrich în ochi fără niciun semn de teamă, ridică apoi capul, încăpățânat, astfel încât arma era acum îndreptată spre bărbia lui.

— Poți trage liniștit, *tată.*

Scuipă pur și simplu cuvântul „tată”.

Adânc, în sufletul său, Friedrich auzi deodată vocea lui Hermann von Settler. „Ai grijă să ai și un al doilea fiu. Ai nevoie de un urmaș”.

Mâna care ținea arma coborî.

Friedrich von Keipen îl purtă pe brațe pe fiul său mort.

Se aflau încă la zece metri depărtare de veranda, când, dintr-odată, se deschise ușa, iar Evelyn veni în goană spre ei.

— Franz, Dumnezeule! Ce-i cu el? E rănit?

Ajunse lângă ei și se aplecă deasupra trupului fără viață al copilului; Friedrich se opri din mers. Privirea lui o ocoli pe Evelyn, iar vocea îi răsună monoton.

— Franz a murit.

Ca și cum ar fi rămas brusc fără niciun os în tot trupul, Evelyn se prăbuși.

Hermann se uită la mama lui care zăcea pe pământul prăfos și nu fu în stare să facă niciun gest. Mușchii nu primeau nicio comandă din creier. Gândurile îi repetau aceleași și aceleași cuvinte care aveau să i se întipărească pentru totdeauna în minte.

3 IUNIE, KIMBERLEY

Evelyn îl luă de umeri pe fiul ei.

— Hermann, te rog. Trebuie să vii cu mine!

Băiatul care se maturizase într-un mod dureros în ultimele trei săptămâni o mângâie pe față cu un gest tandru.

— Nu, mamă. De când mă știu, am fost educat cu scopul de a lua, la un moment dat, locul tatălui meu în cadrul frăției. Și voi fi conducătorul simoniștilor, dacă va fi cazul. Tu pleacă liniștită. Te înțeleg. Însă eu un pot veni cu tine. Cu atât mai puțin după cele ce s-au întâmplat. Voi rămâne în preajma lui. Iar în gând repetă aceleași *cuvinte* obsesive, rostind apoi, cu voce tare: Am o misiune!

Evelyn nu văzu expresia cu care el rosti aceste cuvinte. Astfel, atribui ultimelor lui cuvinte un alt sens decât cel vizat de Hermann. Își plecă privirea și se uită la propriile mâini, al căror contur abia îl putea deosebi în întunericul din încăpere. Era aproape miezul nopții și, chiar dacă probabil nu era necesar, voia să evite posibilitatea ca Friedrich să vadă lumină în camera ei.

De la moartea fiului cel mic, aproape nu-l văzuse la față pe Friedrich. După ce medicul stabilise cauza decesului (inima îi cedase, băiatul având din naștere o malformație), în aceeași seară, Friedrich venise în camera ei, cu certificatul de deces în mână.

— Uite, e scris aici, nu a fost vina mea, acesta fu singurul lui comentariu, după care plecase.

La două zile după înmormântare, își făcuse rost de pe undeva de un pui de câine ciobănesc. De atunci, nu se mai despărțise de câine. Ușa biroului său de lucru era mereu încuiată, iar el nu răspundea când bătea cineva. Nici măcar Hans nu mai putea ajunge la el.

Evelyn stătea toată ziua cu Hermann. Se consolau unul pe altul și își povesteau întâmplări trăite alături de Franz. Uneori nu se puteau abține să nu râdă, însă de cele mai multe ori aveau obrajii plini de lacrimi.

De câteva ori, Evelyn se întâlnise și cu Kurt. Ea însăși nu știa prea bine de ce alesese pentru întâlnirile acestea copacul din spatele fostului internat unde Friedrich, pe vremurile acelea elev în ultimul an, o ceruse în căsătorie.

Kurt nu știa de însemnătatea acelui loc.

Încercase o dată să o ia în brațe, dar ea se retrăsese, înspăimântată. Nu mai suporta atingerea nimănui, în afară de a fiului ei.

Erau două zile de când Kurt aflase de decizia ei de a pleca în Danemarca. Avocatul o întrebase:

— Când plecăm?

Întrebarea nu o surprinse.

— Nu există niciun noi, Kurt, nici nu va mai exista vreodată. Îl iau doar pe fiul meu. Nu mai am iubire în mine decât pentru Hermann. Tot ce a fost vreodată, în afara acestui sentiment, astăzi nu mai există.

Îi dăduse o lovitură grea și totuși obținuse promisiunea lui de a o ajuta.

Iar acum stătea în întunericul din camera sa, față în față cu fiul ei, iar temerile sale deveniseră realitate. Hermann avea să rămână în Kimberley.

El o mângâie din nou pe față, simțind sub mâna lui oasele bine conturate ale feței ei.

— Când pleci?

Ea își ridică privirea.

— Mâine-noapte. Mâine-seară ne vedem deci pentru ultima oară. După o scurtă pauză, îi luă mâinile într-ale ei. Hermann, nu știu exact cum, dar o să iau legătura cu tine. Ai grija să nu afle tatăl tău. Ar pune să mă omoare dacă m-ar găsi, știi asta.

— Atunci eu însumi… izbucni băiatul. Însă Evelyn îl întrerupse.

— Nu va fi nevoie de așa ceva dacă ești precaut. Tu ești tot ceea ce mai dă sens și valoare vieții mele. Și totuși nu pot rămâne în preajma ta, deoarece știu că, la un moment dat, s-ar întâmpla încă o nenorocire. Fă ceea ce crezi că este bine, dar amintește-ți mereu că există un Dumnezeu, chiar dacă tatăl tău face abuz de numele și de Biserica Sa în interesul simoniștilor. În fundalul frăției au stat de la bun început setea de putere și teroarea, eu însă nu am văzut lucrul acesta ani întregi. Ca și înainte, am îmbrățișat idealuri greșite. Știu ce te învață pe tine profesorii și știu bine ce efect au toate acestea asupra unui tânăr. Dar te implor, amintește-ți la fiecare pas, acum și în viitor, că singurul adevăr se află cu Dumnezeu și în cuvântul Lui. Oricând vei fi deznădăjduit sau de vei pune ceva sub semnul întrebării, citește cuvântul lui Dumnezeu. Citește cu atenție și vei găsi răspuns la orice întrebare. Poți să îmi promiți că te vei gândi mereu la asta, fiule?

Hermann întoarse capul.

— Ah, mamă, știi doar ideea simoniștilor despre Dumnezeu și Biserică. Nu-ți contest credința, dar, te rog, nu aștepta de la mine să cred în aceleași lucruri.

Evelyn respiră adânc.

— Hermann, tatăl tău l-a ucis pe Franz prin comportamentul său. A fost corect după părerea ta?

Înspăimântat de această întrebare, Hermann clătină din cap cu putere.

— Nu, bineînțeles că nu. Era să-l…

Un zâmbet trecu peste fața lui Evelyn, dar băiatul nu-l văzu în întuneric.

— Cel care e răspunzător pentru moartea fratelui tău mai mic este totodată conducătorul celor care te-au învățat ceea ce tu iei drept adevăr.

Se așternu o liniște lungă, timp în care băiatul își simți gândurile gonindu-i prin minte.

— Bine, mamă. Îți promit că am să citesc Biblia.

— Imaginează-ți vocea mea când citești, Hermann. Închipuie-ți că eu rostesc cuvintele pe care le citești în Biblie. Atât îți cer.

El mai ezită o clipă, apoi răspunse scurt:

— Promit.

•

Următoarea noapte, Hermann stătea la fereastra camerei sale de la etajul întâi și privea cum pata neagră care era mama sa dispărea după colțul aulei. Hermann știa că, la aproximativ un kilometru depărtare de casă, aștepta mașina lui Scholler.

Hermann se întoarse de la fereastră, se aruncă în pat și-și dădu frâu liber lacrimilor. După câteva minute, se liniști, își trase zgomotos nasul și își șterse obrajii. Apoi, rosti *cuvintele* și decise că tocmai plânsese pentru ultima oară.

Avea o misiune.

•

Stăteau în gară, față-n față, într-un ungher. La câțiva metri de ei, trenul cu care Evelyn avea să părăsească Kimberley pentru totdeauna șuieră ascuțit și puternic. La acea oră erau doar puțini oameni pe peroane. Vizavi de ei, un bărbat stătea lângă o valiză jerpelită și fuma. O femeie trăgea după ea un copil care urla și se zbătea, iar cu cealaltă mână căra o geantă grea. La câțiva metri de ei, un bărbat îngrijit, cu părul argintiu, îi cerceta cu interes.

Scholler se uită la el, iar bărbatul îi zâmbi cu o expresie înțelegătoare și dădu ușor din cap. Scholler îi răspunse cu același gest și își întoarse privirea înapoi la Evelyn.

— Spune doar un cuvânt, o conjură el. Un singur cuvânt, și mă urc cu tine în trenul ăsta.

Ea nu răspunse, iar el adăugă, implorând-o:

— Te rog…

Ea îl privi îndelung, apoi clătină din cap.

— Nu pot, Kurt. Nu ar fi corect.

Ca de atâtea ori pe parcursul acestor ultime zile, el îi văzu ochii lucind mai umezi.

Ea îl luă de mână și îi spuse:

— Nu mai am iubire în suflet, Kurt. Doar pentru copilul meu. Când l-a ucis Friedrich pe Franz, a ucis în mine și acele ultime sentimente pe care le mai aveam pentru ceilalți oameni. Îmi pare rău, dar pur și simplu nu merge.

— Dar a fost un accident, Evelyn, îi răspunse Scholler pe un ton mai ridicat decât ar fi vrut. Ai, desigur, dreptate; Friedrich n-ar fi trebuit să îl suprasolicite pe Franz. Dar el nu a știut că băiatul era bolnav, altfel nu s-ar fi comportat așa, în mod sigur. Înțeleg că ești mânioasă, dar a fost un accident.

Își trase mâinile din strânsoarea mâinilor ei, o prinse ușor de brațe și îi șopti încă o dată:

— Te rog, Evelyn.

Ea se uită adânc în ochii lui, apoi clătină din cap. Spuse pe un ton hotărât:

— Nu, Kurt, te înșeli. Nu a fost un accident. Azi-dimineață am găsit o hârtie în biroul lui Friedrich. Un act medical de-al lui Werner, de acum aproximativ doi ani. Scrie acolo că Werner a insistat ca Franz să fie dus la un spital, la control, deoarece el, Werner, bănuia că ceva este în neregulă cu inima băiatului. Friedrich mi-a tăinuit acest act și nu s-a dus niciodată la spital cu Franz. Kurt, el a știut, la fel cum a știut că Franz nu avea voie să fie expus în niciun caz eforturilor fizice. A știut foarte bine și exact într-acolo a țintit. A fost totul plănuit de el.

Chipul lui Scholler împietri pe loc; șopti, neîncrezător:

— Dar asta nu este posibil, Evelyn. Nu se poate ca pe propriul copil…

Evelyn dădu din cap cu amărăciune.

— A vrut să-și ucidă fiul pentru că îmi semăna atât de bine. Și, după o pauză, adăugă: A fost o crimă rece și premeditată împotriva copilului nostru.

Evelyn observă chipul lui Kurt schimbându-se într-o fracțiune de secundă. Oasele obrajilor i se evidențiară brusc, iar trăsăturile feței îi deveniră dure. Cea mai mare schimbare se observă însă în ochii săi. Ochii aceia limpezi, din care bucuria vieții și optimismul nu piereau nici în cele mai critice situații, ochii aceia deveniră deodată opaci, ca și cum cineva ar fi stins lumina din fundal. Privea dincolo de Evelyn, când șopti atât de încet, încât ea de-abia putu să-i înțeleagă vorbele:

— Porcul. Și încă o dată: Porc nenorocit!

Evelyn se aplecă și își luă geanta. Când văzu că Scholler nu reacționează, îl sărută ușor pe obraz, se întoarse pe călcâie și, din câțiva pași repezi, ajunse pe treptele de fier ale vagonului.

În sfârșit, el îi observă mișcările.

— Evelyn, o strigă el, fără să se miște însă din loc.

De pe ultima treaptă, ea se mai întoarse o dată spre el, apoi dispăru în tren.

Kurt Scholler era încă în același loc pe peron, nemișcat și cu privirea mată, când trenul pus în mișcare se mai văzu doar ca un punct negru în depărtare. Gândurile nu i se roteau în jurul lui Evelyn, ci în jurul faptului de neconceput că cineva își ucisese fiul.

„Bestie inumană ce ești”, spuse el în gând. Brusc își îndreptă trupul, iar ochii își recăpătară sclipirea. Nu mai era scânteierea care exprima bucuria de a trăi. Era o flacără sălbatică. Și, odată cu acea flacără, îl fulgeră un gând. „E timpul ca cineva să pună capăt nebuniilor tale, monstru cu chip de om ce ești!”

În compartiment, Evelyn ședea față-n față cu o doamnă mai în vârstă cu o pălărie imposibilă, care îi zâmbea neîntrerupt. Minute întregi, Evelyn o privi pe bătrână fără să o vadă cu adevărat.

Mințise pentru prima oară în viața ei. Nu exista niciun raport al dr. Werner Fissler privind starea de sănătate a micuțului Franz.

•

Trecu ziua fără ca Friedrich să remarce lipsa lui Evelyn. Probabil că nu ar fi observat-o săptămâni de-a rândul dacă, spre seară, Hildegard Müller nu ar fi bătut destul de insistent la ușă pentru ca, în sfârșit, Friedrich să îi

deschidă, cu cățelul pe un braț, și să o apostrofeze pentru hărmălaia pe care o făcea. Hildegard se sperie când simți duhoarea de excremente de câine care năvălea din cameră; încercă totuși să nu arate acest lucru. Îi spuse lui Friedrich că i se părea ciudat că nu o văzuse toată ziua pe Evelyn. Fără prea mult interes, Friedrich menționă câteva posibilități, pe care însă femeia cea plinuță le desființă pe dată.

Porni deci, refractar, spre camera ei goală. Abia după o oră reuși să dea de Hermann, pe care îl luă la întrebări. Era prima oară când cei doi se întâlneau după moartea micuțului Franz.

Hermann făcu față situației mai bine decât s-ar fi așteptat, convingându-l pe tatăl său că își văzuse mama chiar spre amiaza acelei zile. În orice caz, nu i-ar fi putut spune ce făcuse ea de atunci.

Trebuiră să treacă două zile pentru ca Friedrich von Keipen să își dea seama că soția lui îl părăsise.

O luă razna, îi luă la întrebări pe toți oamenii lui, în frunte cu Kurt Scholler, dădu telefoane într-o parte și-ntr-alta. Friedrich își puse la bătaie toate resursele pentru a-și găsi soția.

După cum avea să se arate, totul era în zadar. Evelyn von Keipen sau, mai nou, Daniela Müngerich, dispăruse fără urmă.

La un moment dat, printre nenumăratele sale apeluri telefonice și căutări, acesta se opri o clipă și se gândi că dispariția lui Evelyn avusese măcar un efect bun: Friedrich von Keipen își recăpătase energia de odinioară.

Își propusese ca de-acum încolo să se ocupe din nou cu toate forțele de treburile frăției.

Venise momentul să-i inițieze în planurile sale pe toți cei implicați.

16 IUNIE 1971, KIMBERLEY

Friedrich pusese să se aranjeze camera cu șemineu pentru întrunirea consiliului frăției. Toată mobila fusese scoasă din încăpere. În loc, apăruse o masă lungă, care putea găzdui douăzeci și șapte de persoane. Focul aprins din șemineu răspândea mirosul înțepător de lemne arse în întreaga încăpere. Și, sub efectul luminii gălbui, difuze a lămpilor dispuse în încăpere, atmosfera devenise caldă și prietenoasă.

Se prezentaseră cu toții, fără excepție. Pe lângă Scholler, Krämer și Hans se mai aflau la masa aceea membri ai consiliului, ca și oameni de încredere din mai multe țări europene. Unii dintre aceștia erau destul de cunoscuți în țările lor de baștină, bucurându-se de o imagine favorabilă ca politicieni sau industriași.

Pentru prima oară de când Friedrich preluase conducerea frăției, pregătirile pentru o întâlnire duraseră trei săptămâni. Altfel decât de obicei, de data aceasta, Friedrich nu se bazase pe talentul lui de improvizație, nici pe abilitățile sale retorice, ci se pregătise intensiv pentru întrunirea de față. Multe depindeau de cât de convingător avea să fie în prezentarea argumentelor.

Friedrich rămase câteva clipe în hol, în fața ușii deschise, așteptând un moment ca murmurul de voci să-și facă efectul asupra sa.

Respiră încă o dată adânc, cu ochii închiși; venise clipa să-și facă apariția.

Intră în cameră cu pas hotărât și, spre satisfacția sa, observă că discuțiile purtate în șoaptă amuțiră pe loc.

Merse, cu un mic ocol, până la șemineu și privi asistența. Înscenase dinainte chiar și acest moment al apariției sale și pusese ca scaunele să fie așezate în așa fel încât fiecare să-l poată vedea de la locul său. Lumina focului îl învăluia într-o aură misterioasă. În ziua precedentă, Hans îi servise drept model pentru această scenă.

Deasupra șemineului, simbolul frăției domina peretele, lucind opac.

Friedrich își luă timp să studieze chipurile care se îndreptaseră, fără excepție, spre el.

Își termină observațiile; un zâmbet îi flutură pe buze. Își îndreptă trupul.

— Domnii mei, vă mulțumesc că v-ați asumat efortul unei călătorii lungi pentru cei mai mulți de-aici, pentru a lua parte la această întrunire. După cum v-am comunicat anticipat, pentru mine contează prezența fiecăruia dintre dumneavoastră, pentru că ceea ce vreau să discutăm astăzi împreună este legat de nimic altceva decât de reorientarea radicală a Frăției Simoniste.

În rândurile bărbaților se iscă un murmur. Schimbau priviri, dădeau din umeri, semn că nu înțelegeau ce se petrece. Friedrich se așteptase la această reacție, ba chiar o prevăzuse într-o anumită măsură.

Când zgomotul se mai domoli un pic, își reluă discursul:

— De mult timp am ajuns să fiu de părere că unele elemente de bază ale acestei frații necesită o schimbare dacă vrem să ne atingem țelul într-o perioadă de timp cât de cât rezonabilă. Totuși am ezitat multă vreme, deoarece este vorba de instrucțiunile lăsate de fondatorul frăției, domnul Hermann von Settler; acestea sunt cele care trebuie să fie schimbate. Sentimentalismele nu ne aduc nimic, la urma urmei. Evenimentele din ultimele luni și situațiile care au rezultat din ele, pentru frații simoniști, mi-au întărit hotărârea de a-mi împărtăși gândurile celor mai importante persoane din cadrul frăției – așadar, dumneavoastră.

Friedrich înregistră cu mulțumire zâmbetele vanitoase care apărură pe majoritatea chipurilor ca efect al ultimei propoziții.

— Ne confruntam cu o nouă situație. Printre altele, ni se prezintă aici o problemă: Jürgen Dengelmann. În ciuda agitației care se iscă în cameră, Friedrich vorbi în continuare, fără să se lase distras. Dengelmann este impulsiv, necontrolat și orgolios. Reunește toate însușirile pe care noi, simoniștii, nu le vrem la cineva care va trebui să ne reprezinte în fruntea clerului. Dacă, împotriva tuturor așteptărilor, reușește să ajungă acolo, riscăm cu toții ca el să uite interesele frăției. Am fi nevoiți să îl îndepărtăm și ne-am rata astfel, odată pentru totdeauna, șansa de a ne atinge țelul.

Unii dintre ei dădură din cap aprobator, însă nimeni nu spuse un cuvânt.

— După cum știți cu toții, Jürgen Dengelmann a fost singurul care a reușit să ajungă în Curia Romană. Vă înțeleg dacă vă miră cuvântul „a fost”. De ceva vreme, mai avem un om în Roma, unul care promite mult. Ocupă o poziție-cheie, iar perspectivele lui pentru o carieră vertiginoasă înăuntrul Curiei sunt foarte bune.

În încăpere domnea o tăcere încordată, întreruptă doar de trosnetul lemnelor arzând în șemineu.

— Dengelmann nu știe nimic despre această persoană și nici nu va afla adevărata ei identitate. Iar aici am să vă rog să dați dovadă de înțelegere. Nu voi dezvălui numele său. Doar eu îl cunosc și vreau ca lucrurile să rămână așa.

Ritmul inimii lui Friedrich se acceleră pe măsură ce încerca să citească expresiile chipurilor din fața sa. Ajunsese la un punct-cheie. La urma urmei, era exclusiv decizia lui cine și ce avea voie să știe, însă era important pentru decursul favorabil al acestei întâlniri ca atmosfera generală să nu fie răscolită.

Spre surprinderea lui, nu ceru nimeni cuvântul. Friedrich așteptă calm până se convinse – cel puțin pe moment – că nimeni nu insista să-i dezvăluie numele. Apoi continuă: Să ne uităm acum la tema principală, mult mai amplă decât persoana lui Dengelmann. Permiteți-mi să fac o scurtă introducere. A fost ideea lui Hermann von Settler de a infiltra oameni în Biserica Catolică și de a demara, pe parcursul anilor, un fel de „revoluție internă”, netezind terenul pentru afirmarea frăției. El s-a gândit că nemulțumirea din rândul clericilor are să crească într-atât încât să-l ridice pe unul dintre-ai noștri în vârful ierarhiei ecleziastice. După cum am mai spus, am îndoielile mele în legătură cu o asemenea abordare. Totuși, din respect față de fondatorul nostru, am mai așteptat să văd dacă planul său are o șansă de reușită. După cum am văzut acum, nu este cazul. Biserica tradițională este organizată mult prea bine pentru a asista pasiv la înstrăinarea puterii. Iată de ce vreau să schimb radical procedeele noastre. Doresc să renunțăm imediat la caracterul nostru expus, public. Gata cu discuțiile purtate cu alți preoți despre schimbări în cadrul Bisericii Catolice! Gata cu „reclama”, niciun cuvânt în plus despre frăției Este momentul ideal pentru o schimbare de strategie. Curia crede că a pus mâna pe preoții răspunzători pentru neliniștile din ultima perioadă și că astfel a îndepărtat primejdia. Dacă ne retragem complet chiar în momentul acesta, le vom întări siguranța reușitei lor. Avem aproape o mie de oameni în slujba Bisericii. Mulți dintre aceștia au fost educați în școala noastră, alții au venit mai târziu. Vreau să-i alegem pe cei mai buni și să-i sprijinim cu toate mijloacele care ne stau la dispoziție. Să inovăm, domnii mei! Ia să nu mai încercăm să pierdem ani și zeci de ani atrăgând colegiul cardinalilor de

partea noastră, în speranța că, într-o bună zi, își vor alege papă un simonist! N-o să funcționeze! Să abordăm deci invers situația! Este mult mai probabil că vom avea succes dacă oamenii noștri se vor adapta și integra atât de bine în tradițiile Bisericii încât să înceapă să fie apreciați de către colegii lor pentru loialitatea față de Biserică și pentru credința catolică. ASTA va funcționa. Apoi, dacă papa sau majoritatea membrilor Curiei vor ajunge să provină din rândurile noastre –, fiind numiți de către preoții fideli tradiției – va fi floare la ureche să convertim Biserica în spiritul nostru.

După două secunde de pauză retorică, continuă: De sus, schimbările esențiale pot fi impuse mult mai ușor decât de jos. Făcu din nou o pauză scurtă. Iar dumneavoastră, domnii mei, vă veți afla sus!

Liniște!

Trei secunde, patru secunde.

Iar apoi un bărbat bătu din palme. Era tocmai profesorul Glassmanns. Al doilea îi urmă exemplul, apoi al treilea. Scaunele fură împinse îndărăt, bărbații se ridicară în picioare și, dintr-odată, cincizeci și patru de palme aplaudară furtunos.

Friedrich stătea în fața lor, cu o expresie imperturbabilă pe chip, însă deschisese zăgazurile imaginare ale sufletului său, dând frâu liber șuvoiului dulce ca mierea al acestui moment de glorie.

Câteva ore mai târziu, Friedrich stătea pe verandă, încă exaltat de succesul avut. Unii dintre oaspeți înnoptau în casa lui, dar se culcaseră deja cu toții. Friedrich își turnase un pahar mare de coniac, stinsese toate lămpile și se făcuse comod într-un fotoliu împletit, în întunericul mătăsos al nopții.

Observă cu satisfacție că totul mergea din nou spre mai bine. Chiar și întâmplările care, la prima vedere, ar fi părut tragice, privite de la distanță se dovedeau a fi fericite.

În ultima vreme putuse înregistra mai multe reușite de seamă. Se eliberase de Evelyn. De când plecase ea, nu îl mai enerva nimeni cu tot felul de întrebări. Nu trebuia să dea explicații pentru ceea ce făcea și își putea educa fiul așa cum trebuia. Faptul că Evelyn fusese cea care îl părăsise nu exista în mintea lui Friedrich. Și apoi, povestea cu Franz. Da, era păcat că băiatul murise, dar fusese de prevăzut. Natura are îndeobște grijă, prin selecția ei, să supraviețuiască doar cei mai puternici și mai sănătoși băieți. Și la animale la fel. Un animal bolnav sau rănit avea doar puține șanse de viață. Nu, oricât de tristă ar fi fost moartea băiatului, fusese un lucru cât se

poate de natural și avantajos pentru frăție și pentru țelul măreț al lui Friedrich.

Chiar și problema cu Dengelmann era ca și rezolvată. De-acum, ar fi putut să-l îndepărteze pe acest individ bun de nimic oricând și nimeni nu i-ar fi pus vreo întrebare.

Totul era bine.

Friedrich luă o înghițitură zdravănă din coniac și savură căldura lichidului care-i aluneca pe gât în jos. Se lasă pe spate cu un oftat de plăcere și se uită de sub acoperișul verandei la bezna cerului pe care, în noaptea aceea, nu străluceau decât puține stele.

Tresări brusc. De undeva dintr-o parte auzea zgomotul hârșâit al unor pași prin nisipul de pe terenul din fața casei. Se ridică și încercă să străpungă întunericul, mijindu-și ochii. În fața aulei începu, în sfârșit, să se contureze silueta unui om, iar, câteva secunde mai târziu, Friedrich îl recunoscu pe Kurt Scholler. Avocatul se apropia încet. Ținea brațul drept ridicat, în poziție orizontală, și avea ceva în mână. Scholler aproape ajunsese în fața lui, când Friedrich observa, cu surprindere, că obiectul întunecat era o arma.

Kurt ținea pistolul îndreptat asupra lui. Cu luciditatea care îl caracteriza, Friedrich se întrebă dacă nu cumva avocatul își permitea o glumă proastă pe seama lui. Scholler ajunsese la el; doar treptele îl mai despărțeau de Friedrich. Se priviră un timp, apoi Friedrich ridică dintr-o sprânceană și vorbi calm:

— Vrei să faci exerciții de tir la ora asta târzie, Kurt? Nu cred că-i o idee prea bună; mi-ai trezi oaspeții. Doar nu vrem să pierdem bunăvoința proaspăt câștigată a acestor oameni.

Era prea întuneric pentru a distinge trăsăturile feței lui Scholler, însă Friedrich avu senzația că omul acela nici nu-i auzise vorbele.

— Nu-s exerciții de tir, vorbi deodată un glas pe care Friedrich nu îl mai recunoscu ca aparținând lui Kurt Scholler. Era un glas monoton, lipsit de orice fel de emoție. Vocea adăuga pe același ton indiferent: Am venit să te ucid.

Mintea lui Friedrich se puse în mișcare. Nu era o glumă. Ce era cu Scholler? Ce se întâmplase? Să fi fost seara dinainte? Nu, n-avea sens. În seara aceea nu se întâmplase nimic care ar fi putut să îl răscolească pe avocat în felul acela. În plus, Friedrich își dădu seama că erau deja câteva

zile de când Scholler îi părea cam monosilabic. El interpretase aceasta drept proastă dispoziție și nu dăduse importanță fenomenului. Dar de când… Dintr-odată, îl trecură fiori fierbinți. Evelyn! Evelyn era motivul, mai mult ca sigur. Dar de ce, doar pentru că îl părăsise pe el, pe Friedrich? Sau… sau mai degrabă pentru că îl părăsise pe Kurt Scholler. Asta trebuia să fie. Scholler voia să îl omoare pe Friedrich deoarece, dintr-un motiv sau altul, avea convingerea că Evelyn îl părăsise din cauza lui Friedrich. Dar dacă așa stăteau lucrurile, însemna că Evelyn și Scholler…

Furia care izbucni în el ca o fulgerare făcu de îndată loc sentimentului de ușurare la gândul că el, Friedrich, cunoștea de-acum motivul comportamentului lui Scholler. Să-ți cunoști adversarul înseamnă să-l înfrângi.

— Îmi permiți să mă așez? întrebă Friedrich.

Fără a aștepta un răspuns, urcă până la treapta de sus a scării și se așeză încet pe podeaua verandei. Arma îi urmărea mișcările, țintind mereu spre capul lui Friedrich. Se aflau acum la aceeași înălțime, iar chipul lui Scholler se putea desluși mai bine.

Avocatul rămânea în continuare tăcut.

Friedrich dădu din cap, semn că înțelesese cum stăteau lucrurile și spuse:

— Așa deci, vrei să mă omori, Kurt. Să ne gândim atunci ce va fi după aceea. În primul rând, toți cei din casă vor fi treziți de zgomotul împușcăturii. Te vor prinde și vei muri la rândul tău. Dar bănuiesc că ai luat în calcul posibilitatea asta și îți este indiferent. Să ne gândim mai departe. În urma evenimentului, comandantul Wolff, care se află chiar la doi pași, în vechiul internat, va deschide o scrisoare sigilată pe care i-am dat-o acum ceva vreme. Testamentul meu personal, cum ar veni: ultimele mele dorințe față de toată trupa. În el e scris că, dacă s-ar întâmpla să nu mor de moarte bună, să i se dea de urmă lui Evelyn și să o ucidă, deoarece ea se află în spatele morții mele. Deși chipul lui Scholler se putea vedea doar vag, Friedrich observa cum îi tresăriră mușchii feței. Țintise deci la fix. Vocea îi capătă o nuanță provocatoare. Și știi bine că o vor găsi dacă o caută în mod serios. Socotesc că acest lucru nu îți mai este chiar indiferent.

— Nu o veți găsi niciodată, mârâi Scholler. Poți amenința cât vrei, Friedrich von Keipen. Ți-ai ucis cu sânge rece fiul. Nu ești om, ești un monstru. Iar pe acest monstru am să-l dobor eu acum.

Friedrich aruncă o privire rapidă în lateral, apoi se uită din nou în jos, la Scholler. Descoperi primele semne ale propriei nervozități. Scholler pași pe treapta de jos; se afla acum atât de aproape de Friedrich încât putu să-și lipească țeava pistolului de fruntea lui. Metalul se simțea rece ca gheața pe piele.

Rămânând nemișcat, Friedrich vorbi:

— O întrebare aș mai avea să-ți pun înainte să apeși pe trăgaci: l-ai sufocat atunci, demult, pe Gerald Settler?

Fără să ezite o clipă, Scholler răspunse:

— Nu, nu am făcut-o.

Friedrich simțea țeava armei pe frunte și se abținu să dea din cap.

— Mă gândeam eu. Chiar și atunci am fost aproape sigur de lucrul acesta, totuși te-am primit și ți-am dat un post bun, iar aceasta deoarece am vrut să-ți dau o șansă, deși m-ai mințit. Fără mine, te-ai fi dus probabil la fund. Iar în semn de mulțumire, vrei să mă omori pe motivul caraghios că eu mi-aș fi ucis fiul. Friedrich respiră adânc, apoi continuă, pe un ton plin de regret: însă tot ce crezi este greșit, Kurt. În primul rând, eu nu l-am ucis pe Franz. A fost un accident pe care îl regret nespus. În al doilea rând, știu că ai avut o relație cu soția mea. În al treilea rând, am știut în tot acest timp că nu îl omorâși pe von Settler. În al patrulea rând – iar aceasta este, probabil, cea mai mare eroare în raționamentul tău – știu că nu ești în stare să ucizi doi oameni. Pe mine și pe Evelyn. Dar, te rog, convinge-mă de contrariu. Apasă pe trăgaci și omoară-ne.

Friedrich simți o vibrație ușoară pe frunte. Mâna lui Scholler tremura.

Pentru prima oară de când își mai putea aduce aminte, Friedrich simți spaima. Nu era nici pe departe atât de sigur pe sine cum pretindea în fața avocatului. Scholler nu era chiar lângă el – oricare ar fi fost motivul care îl răscolise într-atât oamenii devin imprevizibili când se află într-o asemenea stare.

Scholler duse acest gând la capăt, șuierându-i lui Friedrich:

— Da, Friedrich von Keipen. Ai dreptate. Oricât mi-aș dori acest lucru în momentul de față, nu pot ucide pe nimeni. Nici măcar când acesta se comporta ca un bou. Dar pot face altceva. Voi avea grijă ca tu și tot restul frăției să vă duceți la fund, și asta imediat. Îmi voi retrage arma de pe fruntea ta și voi face câțiva pași înapoi. Tu te ridici încet și vii înspre mine. Nu te voi ucide, Friedrich von Keipen, însă te voi scoate din circulație

pentru ceva vreme, ca să mă asigur că pot pleca liniștit. Iar acum, vino.

Arma se smulse dintr-o mișcare de pe fruntea lui Friedrich. În secunda aceea, un pocnet asurzitor se împrăștie în noapte. Friedrich se aruncă instinctiv pe podeaua verandei. „M-a împușcat”, gândi el în cădere și, fără să își dea seama, scoase un strigăt prelung de groază care nu sună deloc a glas de om. Nu observă pașii care se apropiau grăbit. De-abia când cineva îl apucă de umăr, iar o voce îl întrebă îngrijorată: „Domnule von Keipen? E totul în regulă?”, mintea începu să înțeleagă că nu i se întâmplase nimic.

Se uită năuc la chipul care răsări deasupra lui, părându-i neobișnuit de mare. Nu erau ochii lui Kurt Scholler aceia care îl priveau acum cu răceală, ci ai unui soldat. Era unul dintre soldații *lui*.

— Da, totul este în regulă, mulțumesc, răspunse el și prinse mâna întinsă spre el, pentru a se ridica.

Sub el, pe pământul prăfuit din fața treptelor, zăcea Kurt Scholler chircit în praf. Un al doilea bărbat în uniformă stătea pe vine și umbla la cămașa avocatului.

— E mort, declară el, pragmatic, aruncându-i o privire lui Friedrich și apoi ridicându-se la loc.

Friedrich coborî încet treptele, „Porcule”, își spuse el în gând, cu privirea fixată asupra avocatului. „Mi-a fost teamă! M-ai făcut de râs în fața oamenilor mei”. Întinse mâna și vorbi, fără să se uite la soldatul de lângă el:

— Dați-mi pistolul dumneavoastră.

Fără să ezite o clipă, bărbatul își scoase arma și i-o puse lui Friedrich în mână. Acesta îi trase siguranța și îndreptă țeava spre cel mort.

— Porcule, spuse el cu voce tare. Goli apoi tot cartușul în trupul acela fără viață.

12 OCTOMBRIE 1979, KIMBERLEY

Hermann puse ceașca de cafea pe masă și privi afară, pe fereastra din bucătărie, fără să se uite cu adevărat afară.

Privirea i se odihnea pe dârele de mizerie puse în evidență de lumina soarelui, ale cărui raze cădeau aproape perpendicular pe geam. Ca de atâtea alte ori, gândurile îi zburară înapoi în trecut și se opriră câteva clipe asupra băiețelului plăpând care își implora tatăl cu glasul înecat în lacrimi. Și, ca de atâtea alte ori, se smulse din fața acestei imagini înainte să…

Cu ochii umezi, mai sorbi o înghițitură din ceașca mare și se bucură că era singur.

Friedrich von Keipen dormea doar rareori până după ora șapte. Când cobora Hermann, tatăl său era de obicei deja plecat.

De cele câteva ori când luaseră masa împreună, se ajunsese imediat la ceartă. Adesea, erau nimicuri, iar Hermann era cel pe care îl irita câte-o remarcă nevinovată a lui Friedrich, dând naștere conflictelor.

Fu întrerupt din aceste reflecții de către Hans, care veni în bucătărie și-i comunică dorința lui Friedrich de a-l vedea în biroul său.

Hermann răspunse pe un ton indiferent:

— Spune-i că vin imediat. Întâi vreau să iau o gură de aer proaspăt.

— Nu, Hermann, tatăl tău a spus să vii *imediat.*

După o scurtă ezitare, Hermann se hotărî să dea curs îndemnului. La urma urmei, era din nou o zi în care avea să primească ori o armă nouă, ori un pistol, ori un cal.

Friedrich von Keipen ședea la biroul său mare și se ridică foarte grăbit când îl văzu pe Hermann intrând în cameră. Se apropie de el cu mâna întinsă.

— Fiule, îți doresc toate cele bune cu ocazia împlinirii a douăzeci și unu de ani.

Dădură mâna, iar Friedrich îl bătu pe umăr. Expresia serioasă pe care o arborase tatăl său nu prea se potrivea cu ocazia. Hermann se uită prin încăpere, așteptându-se să vadă pe undeva o armă nouă de mare precizie, proaspăt unsă. Însă totul era ca de obicei. „Până la urmă tot un cal e”, își spuse el în gând.

Văzând atitudinea oficială a tatălui său, lui Hermann îi trecu prin minte că poate anul acesta avea să fie ceva deosebit. Însă chipul imperturbabil al lui Friedrich îl făcu să se îndoiască de aceasta.

— Fiule, azi e o azi cu totul speciala, vorbi el solemn. Îți serbăm cea de-a douăzeci și una aniversare. A trecut vremea cadourilor de copii, au trecut anii de viață boemă. Am hotărât ca, începând de azi, să fii pregătit intensiv, de către mine, în vederea viitoarei tale misiuni în cadrul frăției simoniste. De acum înainte, vei fi implicat activ în chestiunile ce privesc conducerea. Vei lua parte la toate ședințele și te voi introduce în Consiliul Simonist. Lumea trebuie să se obișnuiască cu tine, să te poată accepta apoi ca urmaș al meu. Pentru celebrarea zilei tale de naștere și, totodată, ca dovadă că acesta este un lucru foarte important pentru mine, te voi iniția astăzi în cele mai mari taine ale frăției.

Cu aceste cuvinte, trecu pe lângă Hermann și părăsi încăperea.

Hermann era uimit, dar îl urmă. Coborâră unul după altul treptele uzate ce duceau în pivniță.

Cât fuseseră copii, se plimbaseră deseori prin gangurile întortocheate și încăperile ascunse, trăind, în imaginația lor, cele mai uluitoare aventuri. El, împreună cu… fratele său mai mic, Franz.

„Cuvintele!”

Hermann încercă să-și înfrângă furia pe care o simțea crescându-i în suflet. Reuși într-un târziu să își controleze tremurul mâinilor și să se uite la spatele tatălui său fără să fie cuprins de greață.

După câteva cotituri, Friedrich se opri în fața unui raft mare, plin cu obiecte vechi, prăfuite, îngrămădite unul peste altul. Un bec gol, la fel de prăfuit, își arunca lumina sărăcăcioasă asupra obiectelor din jur, învăluindu-le într-o aură distantă. Conserve pe jumătate ruginite zăceau lângă hangarale din lemn, cărora Hermann nu le cunoștea scopul. De pe o cană cu vârfuri și capete de cuie ruginite îndreptându-se în toate direcțiile, un păianjen își țesuse cu măiestrie pânza până la marginea unui dulăpior. Friedrich îi aruncă fiului său o privire plină de înțelesuri și împinse apoi dulăpiorul cu toată puterea. Acesta se dădu încet îndărăt, scoțând la iveală două intrări înguste, de-o parte și de alta.

„O cameră secretă! Exact ceea ce ei, copii fiind…”

Tatăl se înghesui prin intrarea strâmtă, iar Hermann îi urmă exemplul.

Orice ar fi fost lucrul la care se așteptase, Hermann fu dezamăgit. Se

aflau într-o cămăruță îngustă, fără ferestre. În mijlocul încăperii se puteau desluși, vag, contururile unei lăzi. La peretele opus, Hermann văzu o masă pe care se afla o lampă și un scaun de lemn în față. Asta era tot.

Friedrich se apropie de masă și aprinse lampa. Îi indică lada cu un gest semnificativ și spuse:

— Acolo înăuntru, Hermann, se află toate jurnalele simoniștilor. Le-a început Hermann von Settler în ziua fondării frăției și sunt continuate cu minuțiozitate de mine, până în ziua victoriei noastre finale. Cam o dată pe lună vin aici și notez cele mai importante evenimente care s-au petrecut de la ultimele mele însemnări. Înăuntru, vei găsi – și numai aici nicăieri altundeva – cheia pentru numele tuturor simoniștilor activi și ale finanțatorilor noștri, precum și toate evenimentele importante care privesc în mod direct frăția. Cel care se află în posesia acestor jurnale deține puterea asupra Simoniștilor. Sper că ești conștient de însemnătatea acestui moment și de încrederea pe care ți-o acord. Te voi lăsa acum singur cu aceste cărți și vreau să le citești.

Cu aceste vorbe, se întoarse și se strecură prin nișa îngustă.

Hermann scrută lada.

În sfârșit! În sfârșit avea să afle toate amănuntele importante despre frăție. Simți crescându-i în suflet o satisfacție neobișnuită. Odată cu această senzație îi reveniră în minte și *cuvintele,* amintindu-i cât de importantă era acea zi pentru el.

29 AUGUST 1986, ROMA

Micul restaurant din Via Crescenzio era unul dintre locurile preferate ale membrilor Curiei. Și de data aceasta, majoritatea meselor acoperite cu fețe de masă în carouri verzi și roșii erau ocupate de clerici.

Episcopii Leonardo Corsetti și Kurt Strenzler stăteau împreună la o măsuță dintr-un colț, care, de-a lungul timpului, devenise locul lor obișnuit. Se întâlneau acolo la masă o dată pe lună, iar proprietarul restaurantului își nota de fiecare dată, din proprie inițiativă, și numărul mesei, când le făcea rezervarea.

Deși se ocupau de câțiva ani buni de domenii diferite, cei doi episcopi nu încetaseră să se întâlnească. Mai mult, se stabilise între ei o prietenie pe care cei doi bărbați o întrețineau, printre altele, prin aceste întâlniri repetate la cină.

Leonardo Corsetti fusese numit episcop în septembrie 1974 și, la scurt timp după aceea, preluase o nouă misiune în cadrul Consiliului Papal pentru Promovarea Unității Creștinilor. Kurt Strenzler îi luase locul în Congregația pentru Doctrina Credinței și, la zece ani după Corsetti, aproape în aceeași zi, primise sceptrul și mitra.

În cercurile avizate ale Curiei trecea drept o certitudine faptul că episcopul Strenzler era făcut pentru poziția de prefect al Congregației pentru Doctrina Credinței. Se spunea că până și de Riemer recunoscuse acest lucru. Însă aceasta avea să dureze probabil ceva timp, deoarece cardinalul de Riemer nu era prea bătrân și, în plus, era sănătos tun.

Kurt Strenzler făcea parte dintr-un cerc restrâns de preoți care practic nu aveau rivali în cadrul Curiei. Poseda un talent diplomatic demn de invidiat, iar dragostea lui pentru armonie devenise proverbială. Faptele sale mergeau mereu direct la țintă și reușea să ducă la capăt lucrurile pe care le considera importante fără a încurca treburile nimănui.

Deși se cunoșteau de atâta vreme și știau atâtea lucruri unul despre celălalt, peste copilăria lui Strenzler se întindea un văl pe care nici măcar episcopul Corsetti nu reușise să îl dea la o parte. Odată, în timpul uneia dintre plimbările lor de seară în jurul zidurilor exterioare ale Vaticanului, îl

întrebase direct despre acest lucru. Kurt Strenzler se oprise, ezitase o clipă și îl privise apoi drept în ochi.

— Căile Domnului sunt de multe ori de neînțeles, Leonardo. Eu am renunțat la încercările mele de a afla de ce a hotărât Dumnezeu să îmi arate calea pe care trebuie să o urmez folosindu-se de copilăria mea. Această cale a făcut ca, până la urmă, să ajung la El. A avut deci un rost. Își plecase privirea, iar glasul îi devenise mai încet. De multe ori mi-am dorit ca el să mă fi scutit de unele răni pe care le port până în ziua de azi în sufletul meu. Apoi însă mi-am dat seama ce suferințe a luat asupra sa Iisus Cristos pentru noi. Aceasta m-a umplut de o smerenie adâncă. Îl privise apoi pe Corsetti drept în față. Mă tem că nu pot vorbi încă despre copilăria mea fără să încep să fac reproșuri. Când voi avea forța interioară necesară, îți voi povesti mai multe.

La aceasta, Corsetti îi pusese mâna pe umăr și dăduse aprobator din cap. De atunci, subiectul acesta nu mai apăruse în discuțiile lor.

În seara aceea, Kurt Strenzler dezvălui o parte din taina sa.

Tocmai făcuseră comanda. Sticla de vin roșu – beau mereu același soi de vin – era deja pe masă; aveau paharele pline.

După ce luară o înghițitură, Kurt răsuflă adânc și spuse:

— Leonardo, cred că a venit momentul să îți povestesc o parte din trecutul meu pe care nu mulți o cunosc. Ai vrea să asculți?

Corsetti îl privi ca și cum ar fi încercat să îi citească de pe acum în ochi cele ce aveau să îi fie povestite și confirmă printr-un gest al capului.

— Mi-ai spus odată că ai nevoie doar de forță interioară pentru aceasta. Dacă tu crezi că acum ești suficient de puternic, înseamnă că Dumnezeu ți-a dat acest sentiment și că este voia Lui să mi te destăinui. Facă-se voia Lui.

Episcopul Strenzler mai luă o înghițitură din vinul roșu tare și, punând paharul pe masă, îl ținu în continuare între două degete.

— M-am născut în anul 1935, într-o mică comunitate din apropierea orașului Hamburg. Tatăl meu a purtat de la bun început uniforma SA și a fost un adept înflăcărat al lui Hitler. Tânăr fiind, luase parte la puciul eșuat din 1923 și nu avea niciun fel de rețineri când era vorba de a impune ideologia nazistă. În urma unui atentat al unui evreu, la Paris pe 8 noiembrie 1938, asupra lui Ernst vom Rath, acesta a murit, după cum poate știi, a doua zi, din cauza rănilor suferite. Goebbels s-a folosit de acest moment prielnic pentru a ațâța conducătorii grupărilor naziste. Goebbels le-a

explicat că izbucnirile justificate ale furiei poporului nu erau, într-adevăr, aţâţate de către partid, însă acesta nici nu le împiedica. Conducătorii grupărilor naziste înţeleseră acest îndemn aproape făţiş şi, prin intermediul subcomandanţilor, îi contactară pe sublocotenenţii lor, care implicaseră şi SA. Sub acoperirea unui aşa-pretins acces spontan de furie populară, ei au dat foc în toată ţara la sinagogi evreieşti, au distrus numeroase firme ale evreilor şi au maltratat şi au ucis cetăţeni evrei. În noaptea care a rămas cunoscută sub numele de Noaptea de Cristal, tatăl meu se găsea în primele rânduri ale atacatorilor. A doua zi de dimineaţă, m-a luat cu el pe stradă şi mi-a arătat, mândru, ce făcuseră ei cu „haita evreiască". Eu aveam trei ani, Leonardo, şi mă uitam la nişte scene de nedescris. Ceva teribil. Oameni bătuţi până la moarte şi care mai zăceau încă pe străzi, scăldaţi în propriul sânge. Peste tot numai geamuri sparte, magazine devastate, jafuri. Iar apoi…

Strenzler se poticni un moment; păru că încearcă să se adune. Corsetti îl privi fără să spună un cuvânt.

În sfârşit, Strenzler îşi reluă povestirea:

— Apoi, de sub ruinele unui magazin prădat, a ieşit, târâş, un băieţel. Era cam de vârsta mea; avea cel mult patru ani. Faţa îi era năclăită de sânge. Văzându-ne, a venit plângând la tatăl meu şi şi-a întins braţele spre el, căutând protecţie şi alinare.

Rămase din nou fără glas şi trebui să înghită de câteva ori. Corsetti îşi puse mâna pe mâna lui Strenzler, care rămăsese pe masă, lângă paharul de vin. Văzu o lacrimă, una singură, prelingându-se pe obrazul episcopului german.

— Tatăl meu a aşteptat până ce băiatul a ajuns în dreptul nostru. Şi-a scos apoi pistolul, l-a lipit de capul copilului şi a tras. Am văzut în cele mai mici detalii ce s-a întâmplat cu capul acelui copil, Leonardo. Am vrut să ţip, dar nu am fost în stare. Am vrut să fug, dar picioarele nu mă ascultau. Iar tatăl meu… Tatăl meu s-a uitat zâmbind la mine şi mi-a spus: „M-a atacat, hoţomanul de evreu, ai văzut doar, fiule, nu-i aşa? Un băiat de cel mult patru ani îl atacase pe tatăl meu, aşa că nu rămânea decât să-l omoare. A râs în tot acest timp, Leonardo. Tatăl meu a râs în tot acest timp… Apoi l-a lăsat pur şi simplu pe băiat în stradă şi m-a tras după el. Ne-am continuat turul de observaţie.

— Dumnezeule, exclamă episcopul Corsetti.

— Din acel moment, nu am mai suportat atingerea tatălui meu. În prezența lui, mă apucau dureri de stomac și am și vomitat de câteva ori când l-am văzut apropiindu-se de mine. Când și-a dat seama ce se întâmplase cu mine, tatăl meu a început să mă bată. Mă numea „prieten al evreilor” și mă lovea. Mă amenința că avea să mă trimită într-un lagăr de concentrare dacă mă dădeam de partea evreilor. Nu știu câte fracturi de oase am avut pe parcursul a doar câteva luni în perioada aceea, dar știu că nu exista zi în care să nu mă doară ceva.

— Dar mama ta?

— Mama avea un cunoscut care trăia în Africa de Sud. Familia lui făcea de sute de ani negoț cu diamante brute. Acest cunoscut ne-a vizitat la puțin timp înainte de izbucnirea războiului, în august 1933. Abia mai târziu mi-am dat seama că mama reușise să îl pună la curent cu situația aceasta și să îi ceară ajutorul.

El a rămas o singură zi și și-a luat la revedere când tata lipsea de acasă. Puțin înainte să plece, mama i-a dat o plasă cu haine pentru mine și mi-a explicat că voia să plec împreună cu acel bărbat. Nu aveam voie să pun întrebări și trebuia să o ascult. Spunea că are să vină și ea, în câteva zile. Eu am plecat împreună cu bărbatul acela. A doua zi, ne-am îmbarcat în Hamburg pe un vapor cu destinația Africa de Sud. Nu am mai văzut-o niciodată pe mama și nici nu am mai auzit nimic despre ea.

Corsetti așteptă până putu fi sigur că Strenzler nu avea de gând să continue, apoi dădu din cap.

— Înțeleg că trebuie să-ți fi fost greu să vorbești despre asta. Cunoscutul tău s-a comportat bine cu tine?

Episcopul Strenzler confirmă din cap.

— Da, s-a comportat bine. Era omul lui Dumnezeu.

— Preot?

— Nu, nu ocupa nicio funcție oficiala, dar ducea o viață ce urma strict cuvântul lui Dumnezeu și m-a crescut în spiritul creștin.

— Unde mai exact…

Strenzler făcu un gest de refuz.

— Nu, înțelege, te rog, că, în momentul de față, nu pot povesti mai mult. Ți-am povestit astăzi despre mine mai mult decât m-aș fi crezut în stare să-i povestesc cuiva. Simt că discuția cu tine îmi face bine. Are efectul purificator al unei confesiuni și știu că este plăcut Domnului să mă

confesez ție. Totuși, mă epuizează.

Leonardo Corsetti dădu din cap înțelegător. Povestea se așternuse chiar și în sufletul său ca o umbră peste gânduri. Își dădea seama cum trebuie să o fi resimțit Kurt Strenzler.

— În curând, Leonardo, în curând vei afla totul.

Acest în curând avea să fie abia peste patru săptămâni.

4 SEPTEMBRIE 1986, ARDEA

Casa din Via Acqua Solfa aparținea unui bogat om de afaceri din Roma. El se retrăgea aici, la patruzeci de kilometri de Roma, când simțea nevoia de a lua o pauză și a se depărta haosul și nebunia din capitală.

La intervale de timp neregulate, în acea casă se întâlneau câțiva bărbați. Nu ieșeau în evidență, purtau haine lejere, pentru timpul liber, și veneau mereu cu mai multe mașini. La început, fuseseră doar patru, dar se înmulțiseră cu timpul, ajungând acum la treisprezece. Pentru vecini era destul de evident faptul că proprietarul casei își invita din când în când prieteni de la oraș la el acasă. Probabil că erau parteneri de afaceri, cu care discuta despre diferite contracte într-o atmosferă mai destinsă. Poate că erau doar întâlniri între bărbați, unde se juca cărți și se povesteau bancuri fără perdea despre femei. În orice caz, vecinii nu aveau motive să se plângă.

Aceste întâlniri decurgeau liniștit, iar de cele câteva ori când vreunul dintre bărbați rămăsese destul timp în stradă pentru ca vecinii să aibă timp să dea fuga până afară, să îl salute, li se răspunsese la salut într-un mod foarte cordial. Singurul lucru mai ciudat erau pălăriile înalte pe care bărbații le purtau trase adânc peste frunte, ceea ce împiedica să poată fi recunoscuți. Probabil era vorba de o idee fixă a vreunui club de bărbați.

Orașele acelea bogate…

Cei treisprezece bărbați ședeau comod în fotoliile și scaunele căptușite din spațioasa cameră de zi, ținând fiecare în mână un pahar de coniac. Omul de afaceri din Roma își făcea datoria de gazdă apărând din când în când în încăpere și asigurându-se că nu lipseau nici băutura, nici mâncarea. Se retrăgea apoi din nou. Nu lua parte la discuții.

Unul dintre bărbați se ridicase și luase cuvântul. Îl ascultau toți cu mare atenție.

— Lucrurile evoluează într-un mod fantastic! S1 a avut dreptate în tot ce a zis. Raportul meu trebuie să fi ajuns deja la el și sunt convins că va fi foarte mulțumit de cursul evenimentelor. Potrivit ultimelor informații pe care le-am primit, numărul participanților de la următoarea noastră întrunire va fi urcat la șaptesprezece. Am inițiat etapa următoare.

11 SEPTEMBRIE 1986, VATICAN

Ca în aproape fiecare săptămâna după slujba oficiată în limba germană de către cardinalul Faber în micuța capelă din Campo Santo, între orele șapte și cincisprezece și aproximativ șapte și patruzeci și cinci, folosiră prilejul pentru a mai discuta între ei.

Se cunoșteau de multă vreme, însă contactul dintre ei nu mersese niciodată mai departe de un schimb de gânduri săptămânal, care uneori depășea totuși o oră și putea deveni foarte intens. Episcopul Dengelmann făcuse cunoștința cu preotul german la scurtă vreme după sosirea lui la Roma. După ce luase act de venirea lui Strenzler, nu durase mult până când Jürgen aflase unele obiceiuri ale acestuia. Obiceiul lui Strenzler care slujea cel mai bine scopurilor lui Dengelmann era mersul constant la slujba de dimineața oficiată săptămânal în Campo Santo.

Așa că și Excelența Sa episcopul Dengelmann participa în mod regulat la slujbă și, la doar câteva săptămâni, cei doi intraseră întâmplător în vorbă la ieșirea din capelă. Discutară, captivați, o jumătate de oră și se asiguraseră reciproc de dorința de a continua interesanta discuție cu prima ocazie.

Dengelmann avusese sentimentul deslușit că noul subsecretar al Congregației pentru Doctrina Credinței resimțea o satisfacție deosebită în a discuta cu un episcop.

Chiar în aceeași zi îi povestise cu mândrie lui Guido despre noul său contact și insistase ca această informație să-i fie transmisă lui S1.

Friedrich von Keipen reacționase imediat și îi transmisese prin omul său de contact că era foarte mulțumit să vadă că în sfârșit acesta stabilise o legătură cu Congregația pentru Doctrina Credinței. Îl sfătuia să întărească relația cu Strenzler și să încerce să se întâlnească în mod regulat cu el. Era important să strângă cât mai multe informații de la acest om, dar totuși Jürgen trebuia să acționeze cu mare precauție.

În noile circumstanțe, părea că magul uitase de explozia emoțională a lui Jürgen față de Hans.

Când auzi Dengelmann că Strenzler avea perspectivele cele mai bune să

preia, la un moment, dat conducerea Congregației, nu-și mai încăpu în piele de bucurie. Se întreba totodată dacă fusese vorba pur și simplu de noroc sau dacă avea el un talent deosebit pentru a acționa adecvat. Nici nu remarcă faptul că evoluția carierei lui Strenzler era mult mai rapidă decât a sa.

Cei doi episcopi schimbară câteva cuvinte în fața capelei și porniră apoi să se plimbe împreună prin grădini. Își povestiră unul altuia despre activitățile lor zilnice. Puteau s-o facă având cugetul liniștit de vreme ce erau amândoi episcopi ai Curiei Romane.

În dimineața următoare, Friedrich von Keipen primi un raport detaliat al acestei discuții. Fu deosebit de mulțumit.

Ziua următoare îi mai veni un raport din Roma, la Kimberley. Friedrich îl puse deoparte fără să-l citească. Cunoștea deja conținutul.

26 SEPTEMBRIE 1986, ROMA

Tot în același local își ținu Strenzler promisiunea și îi povesti lui Corsetti partea a doua a copilăriei sale.

Cunoscutul mamei sale avea el însuși un băiat cam de vârsta lui Kurt; în scurt timp, cei doi se înțelegeau ca frații. Viața palpitantă din Africa de Sud probabil l-ar fi putut ajuta pe Kurt să se gândească mai puțin la părinți și să-și domolească dorul de mama lui, însă își aducea aminte aproape zilnic de tatăl său când se uita în oglindă. Antebrațul său stâng avea în mijloc, unde se află bicepsul, o adâncitură adâncă. Nu era doar o rană, mușchiul antebrațului lipsind aproape complet. Într-una din teribilele sale accese de furie, tatăl său înșfăcase vătraiul și îl lovise cu el. Lovitura ratase spatele băiatului și se înfipsese cu vârful în carnea antebrațului lui Kurt. Aceasta îl înfuriase și mai tare pe tatăl său. Îi smulsese dintr-o singură mișcare vătraiul din braț, lăsându-i o rană adâncă, provocată de vârful încovoiat al obiectului.

În acest punct al povestirii, Kurt Strenzler se opri și, ignorând privirile celor din jur, își suflecă mâneca stângă a sutanei până sus.

După ce Corsetti observă cu ochii măriți de groază brațul acela diform, Strenzler își trase mâneca la loc și își continuă povestirea.

Cunoscutul mamei lui, pe nume Hermann, îi educase pe cei doi băieți într-un mod sever, în spiritul creștin.

Kurt auzise încă din copilărie vocea Domnului în el, spunându-i să-și pună viața în slujba Bisericii. Când împlinise vârsta necesară, se întorsese în Germania, unde studiase teologia. Nu-și mai văzuse părinții niciodată, dar nici nu-i uitase. Se mai gândea încă aproape zilnic la iubirea mamei sale, care fusese atât de mare încât renunțase la copilul ei pentru a-l apăra. Și se mai gândea și la abuzurile tatălui său.

Hermann murise la un moment dat de cancer. Fiul său, Friedrich, se afla acum la conducerea afacerii de familie. El și Strenzler păstraseră legătura.

Cei doi episcopi se priviră un timp, tăcuți. În ziua aceasta deveniseră mai apropiați.

Corsetti aflase că Strenzler avea un frate de suflet de care nu mai știa

aproape nimeni. Cândva, așa îi promisese episcopul Strenzler colegului său, avea să îl ia cu el în Africa de Sud, să îl cunoască pe Friedrich.

Prelatul german își îndeplini promisiunea după doisprezece ani și jumătate.

17 FEBRUARIE 1999, KIMBERLEY

Friedrich von Keipen se plimba neliniștit pe terenul, asfaltat de ceva vreme, dintre vechea aula și gardul alb. Gardul se oprea în locul în care, demult, se aflase clădirea cu camerele pentru personal și unde acum era o grădină splendidă.

Friedrich reflectă la ce se schimbase în ultimii douăzeci de ani. Dărâmaseră clădirea pentru personal, iar vechea aulă servea deja de mult drept depozit. Vânduse de ceva vreme întregul complex dimprejurul vechiului internat. „Trupa lui de securitate” se risipise, iar bărbații fuseseră recompensați regește. Nu mai era nevoie de ei. Probabil că, de-atunci, cutreierau lumea, lăsându-se cumpărați de oricine plănuia vreun război.

Clătină din cap și își reluă mersul prin fața clădirii. Din când în când, se oprea și strângea puternic din buze. De ceva timp, îl chinuiau durerile de spate. Trupul îi era bătrân și veștejit. Însă aceasta nu îl deranja prea tare pe Friedrich, deoarece își simțea sufletul la fel de tânăr ca și cu patruzeci de ani în urmă. Durerile erau suportabile. Atâta vreme cât se mai putea mișca…

Se gândi la Joss, ca în multe alte dați. Ideea sa de a-și numi câinele nou ca pe primul – pe acela pe care îl omorâse Evelyn – se dovedise a fi genială, ca de altfel atâtea lucruri pe care le ticluia el. Acum, când se gândea la Joss, nu se gândea la un singur câine, ci la simbioza dintre cele două animale.

Joss murise cu câțiva ani în urmă, de bătrânețe. În ultimul an al vieții sale abia mergea.

Gura lui Friedrich, brăzdată de riduri adânci, schiță un zâmbet.

Alungă gândurile acestea și se concentră asupra vizitatorului care, spera el, avea să apară în curând.

Acest Strenzler era neprețuit. Friedrich era pe veci recunoscător sorții care îl împinsese pe Strenzler să ceară o întâlnire privată cu magul atunci, demult, când tocmai fusese abordat de un fost coleg al lui Friedrich.

Discuția cu Kurt Strenzler îi amintise lui Friedrich de conversația hotărâtoare purtată de el cu Hermann von Settler. Bine, el și Strenzler erau aproape de-o seamă, dar, la fel ca von Settler în cazul lui, Friedrich observă

o inteligență ieșită din comun la acest om, ca și capacitatea de a o valorifica fără să se lase condus de sentimente când era vorba de propriile interese și avantaje.

De la bun început, Strenzler fusese pentru Friedrich asul din mâneca. Acesta știuse mereu că Dengelmann n-avea să fie în stare să ajungă în vârful Curiei. Îi lipseau inteligența și stilul necesare. Și la fel de convins fusese de la bun început că Strenzler ar fi fost în stare să reușească, dacă împrejurările se arătau, măcar în parte, favorabile.

După cum se dovedise în ultimii ani, împrejurările erau mai mult decât ideale. Strenzler tocmai fusese numit cardinal. Era prefectul Congregației pentru Doctrina Credinței, aflându-se acum în imediata apropiere a papei.

La moartea, în 1991, a ultimului papă, care fusese permanent bolnăvicios pe parcursul exercitării prerogativelor sale papale, cardinalul de Riemer fusese ales noul cap al Bisericii Catolice. Din cardinal, de Riemer devenise Papa Pius al XIII-lea. Aflând aceasta, Friedrich își dăduse pe dată seama că Frăția Simonistă se afla la doi pași de reușită.

Între timp, Strenzler ajunsese să se poată baza pe mai bine de cincizeci de oameni din Vatican. Mulți dintre aceștia dețineau cele mai înalte funcții din cadrul Curiei. El continua să se întâlnească în mod regulat cu Hans, în afara Romei. Ceea ce majoritatea considerase a fi imposibil, el, Friedrich von Keipen, magul, iubitorul de câini, reușise.

Se infiltraseră în Curia Romană.

Friedrich fu trezit din aceste gânduri de zgomotul unei mașini care se apropia.

Venea jokerul lui, aducându-l cu el – în afară de Strenzler – pe cel mai influent personaj din Vatican, direct în vizuina leului. Ironia situației era maximă. Tocmai bărbatul care se lăuda că înfrânsese reforma venea într-o vizită de curtoazie de trei zile la magul simoniștilor. Chiar în locul în care mulți dintre acești „reformatori” fuseseră educați și pregătiți ideologic.

Friedrich avu nevoie de mult autocontrol pentru a nu izbucni în râs la vederea chipului episcopului Corsetti.

Bărbații se salutară cordial, iar Friedrich merse câțiva pași înaintea celor doi înalți prelați, urcând pe verandă.

Luară loc în fotoliile din lemn, tapițate cu perne moi. În clipa în care se așezară, o tânără drăguță, cu tenul închis, le aduse răcoritoare pe o tavă din lemn.

Paharele înalte erau aburite pe dinafară. Promiteau răcoare. Corsetti și Friedrich priviră cum paharele erau așezate pe masă. Episcopul se gândi că tânăra așteptase, probabil, în spatele ferestrei pentru a-i vedea venind. Friedrich se gândea la noaptea următoare și la pielea ei netedă, tânără.

Avea să sărbătorească împreună cu ea, din plin, succesul acestei zile.

După ce fata dispăru din nou în casă, Corsetti îi zâmbi gazdei sale.

— Domnule von Keipen, mă bucur foarte mult că am ocazia să vă cunosc, în sfârșit. Cardinalul Strenzler mi-a povestit deja atâtea despre dumneavoastră încât am senzația că vă cunosc la fel de bine ca pe dânsul.

Friedrich îi zâmbi înapoi.

— Iar eu sunt nespus de bucuros să pot primi la mine în vizită doi bărbați atât de însemnați ai Curiei Romane. Tatăl meu era foarte credincios, ne-a crescut pe amândoi în spiritul creștin. Spre rușinea mea, trebuie să recunosc că nu merg prea des la slujbe. Am probleme cu spatele, știți… însă încerc să-mi conduc viața după voia Domnului. Arătă cu capul spre Strenzler. Ce altceva îmi rămâne de făcut dacă-l am pe omul acesta în familie?

Cei trei bărbați râseră. Se înțelegeau bine, iar Strenzler, până atunci mai reținut, scăpă încet, încet de încordare.

La cină, episcopul Corsetti făcu cunoștință cu fiul lui von Keipen. Bărbatul în vârstă de treizeci și șase de ani, cu un aspect atletic, părea opusul tatălui său. Corsetti avu de la început senzația că Hermann era un om foarte introvertit. Chipul său exprima ceva ce episcopul nu ar fi putut reda în cuvinte. Era un amestec de melancolie și de duritate. Hermann von Keipen avea un aer simpatic, însă ochii săi spuneau clar că nu trebuia să încerci să te apropii de el. Corsetti bănuia că acest bărbat suferise odată extrem de mult. Să fi fost vorba de o femeie? Se hotărî să caute ocazie să stea de vorbă cu Hermann.

În timpul mesei, Friedrich povesti anecdote din tinerețea lor. Multe dintre povestile pe care i le servea lui Corsetti aveau la bază pățanii petrecute în realitate, dar nu era vorba de experiențe comune ale lui cu Strenzler, ci de întâmplări pe care Friedrich le auzise cândva de la colegii săi.

Mai râmaseră câteva ore la un vin roșu, apoi episcopul Corsetti le ură noapte bună și se retrase în camera sa. Călătoria și evenimentele zilei îl extenuaseră.

Cardinalul Strenzler comentă și el că avea de gând să se retragă în curând. Voia doar să mai discute câte ceva cu Friedrich, deoarece nu se mai văzuseră de multă vreme. Mai vorbiră vreo zece minute despre lucruri insignifiante, apoi se îndreptară spre biroul de lucru al lui Friedrich. Trebuiau să evite pe orice cale posibilitatea ca episcopul să coboare din cameră și să tragă cu urechea la ce vorbeau ei.

Se așezară în fotoliile din piele, cu câte-un pahar de coniac în mână.

Fotoliul în care ședea Friedrich avea o urmă adâncă în husa din piele.

Toate piesele de mobilier fuseseră înlocuite de-a lungul vremii. Doar la acest fotoliu, care păstra urmele agoniei câinelui său, Friedrich nu renunțase. El își înălță paharul.

— Kurt, ești dat dracului!

Strenzler privi lichidul maroniu din pahar, apoi zâmbi ca pentru sine.

— Ce denumire perfectă pentru un cardinal al Curiei! Nici nu mi-e greu. Ai avut dreptate de la bun început, Friedrich. În Roma, cel mai departe ajungi prin tactici abile. Iar ideea ta de atunci, de a mă da drept preot cuprins de remușcări, pentru a-i trăda pe reformatori, a fost pur și simplu genială!

Von Keipen dădu din cap.

— Da, cred că ai dreptate. Kurt, nu mai vreau să ne lungim prea mult. Nu are sens să așteptăm să moară de Riemer. Este încă tânăr și va mai fi în stare să-și exercite funcția câteva decenii de acum încolo. Nu mai dispunem de atâta timp. Niciunul dintre noi doi. Bănuiesc că vrei să urci pe „tron” cât mai poți s-o faci singur, fără sprijin.

Strenzler reflectă îndelung înainte să răspundă.

— Îți dau dreptate în ceea ce privește faptul că nu putem aștepta după de Riemer și nu am nici cea mai mică intenție de a-ți pune la îndoială planul, însă, din punctul meu de vedere, este deocamdată prea riscant. Mulți cardinali au trecut, între timp, de partea mea, dar mă îndoiesc că numărul lor ar fi de ajuns pentru ca eu să fiu ales. Și nu avem decât o singură șansă.

Friedrich îl privi îndelung în ochi pe Kurt, cu o expresie serioasă pe chip.

— Prea bine, Kurt. Îți mai dau timp. Dar nu mai aștept oricât. Până acum, am fost foarte mulțumit de munca ta. Nu mă dezamăgi după toți acești ani.

Strenzler clătină din cap, spunând:

— Nu voi face așa ceva, Friedrich.

Privi din nou la lichidul din pahar. În curând! În curând avea să-și împlinească țelul în viață. Ultimatumul lui von Keipen însemna că trebuia să înceapă cu pregătirile. Lucrurile deveneau serioase.

În sfârșit!

•

A doua zi o petrecură în discuții lungi despre Biserică și despre poziția ei în societatea modernă. De câteva ori pe parcursul acestor discuții, Corsetti rămase uimit de persoana lui von Keipen. Se prea poate ca omul să fi fost un creștin credincios, dar, printre rânduri, episcopului i se părea că observă un ton care nu se potrivea nicidecum cu imaginea pe care von Keipen încerca în mod evident să o ofere despre sine.

Discutară la micul dejun despre organizațiile de asistență socială ale Bisericii din întreaga lume. Episcopul Corsetti povesti că finanțarea proiectelor era tot mai dificilă. Oamenii nu prea mai erau dispuși să își dea banii pentru cei nevoiași.

Von Keipen îl ascultă o vreme, apoi clatină din cap.

— Stimate episcop, iertați-mă că va întrerup în mijlocul acestor expuneri interesante, însă subiectul acesta mă interesează în mod deosebit și trebuie să recunosc că am unele dificultăți legate de el. Pot să afirm, fără urmă de modestie, că sunt un om avut. Mi-ar fi foarte ușor să donez regulat o sumă mai mare. Dar, când văd în rapoarte la ce sunt folosiți acești bani, ajung la concluzia că mai bine îi păstrez eu. Trăiesc în Africa de Sud, cunosc mentalitatea celor de aici. Este o lume pe jumătate civilizată și autonomă. Dar ia aruncați o privire în jur, în imediata apropiere! Botswana, Namibia, Angola… Viața în formă primitivă. Popoare naturale. Un cuvânt de care se abuzează. Cu termenul „popor natural”, omul civilizat asociază tot ceea ce a pierdut în timp. O viață în armonie cu natura, jungla, animale, aer curat… Toate astea sunt prostii. Adevărata legătură cu natura este alta. Oamenii aceștia trăiesc ca strămoșii noștri de acum o sută de mii de ani. Ghidați de instincte! Iar instinctul le spune că nu e nevoie să depună niciun fel de efort pentru a-și asigura propria existență. Căci, dacă stai degeaba destul de mult, la un moment dat vor veni cu siguranță niște bani din partea unor oameni care lucrează din greu, ajutându-i să ducă o viață minunată. Să nu mă înțelegeți greșit. Sunt aici pentru a-i ajuta pe acești oameni, dar este nevoie de o abordare mai eficientă. De ce nu se ocupa Biserica de această problemă, de ce nu are grijă ca aceste țări să ajungă într-adevăr civilizate?

Iar cu aceasta nu mă refer la construcția unei fântâni, nu, ci la o civilizație politică aptă să oblige aceste popoare să-și poarte singure de grijă. Biserica ar avea doar puterea de a-și exercita influența și autoritatea necesară asupra conducerilor acestor state, obligându-le să adopte reforme în spiritul ei. Ar putea face asta sau mă înșel?

Episcopul Corsetti era vizibil tulburat. Reflectă un timp înainte să dea un răspuns.

— Domnule von Keipen, mă îndoiesc că Biserica ar avea într-adevăr această putere despre care tocmai ați vorbit. Știu însă cu siguranța că nu ar încerca niciodată să oblige o conducere, un popor sau chiar un singur individ să facă ceva, orice. O „civilizație politică", în felul în care v-o imaginați dumneavoastră, ar însemna o imixtiune a Bisericii în treburile statului, iar aceasta ar contraveni atât spiritului ei, cât și voinței lui Dumnezeu. Vrem să ajutăm oamenii, nu să-i obligăm la ceva. În ceea ce privește teoria dumneavoastră despre popoarele naturale, mă îndoiesc că o mamă s-ar uita la copilul ei cum flămânzește doar pentru că instinctul îi spune că, la un moment dat, vor veni și banii.

Înainte ca Friedrich să poată avea ocazia de a răspunde, interveni cardinalul Strenzler.

— Nu cred că asta a vrut Friedrich să spună. Îl cunosc de destul timp ca să știu că și el e dispus să ajute oricând este nevoie. Poate ar trebui să schimbăm subiectul înainte să se ajungă la neînțelegeri.

Von Keipen afișă un zâmbet.

— Da, Kurt, ai, desigur, dreptate. Și, întorcându-se către episcop: Mă iertați, vă rog, ceea ce spuneți este corect. Am avut experiențe urâte cu acești oameni, tânăr fiind. Aceasta mă face să fiu uneori nedrept. Să schimbăm subiectul.

Corsetti dădu din cap și zâmbi la rândul său.

Devenise gânditor în timp ce cardinalul Strenzler și Friedrich von Keipen discutau despre nimicuri. Se gândi mai întâi să-i vorbească despre aceasta cardinalului Strenzler. Apoi se răzgândi. Cardinalul Strenzler era un apropiat al lui von Keipen, iar el nu voia să îl rănească.

După micul dejun, Strenzler se folosi de un moment în care episcopul ieșise din încăpere și îi spuse lui Friedrich:

— A fost riscant, Friedrich. Ce ai urmărit cu aceasta? Ai vrut să îl atragi de partea noastră? A fost una dintre rarele ocazii când am observat o urmă

de iritare la Corsetti.

Von Keipen făcu un gest de respingere.

— Eh, mă calcă pe nervi cu aerul ăsta de sfânt.

Kurt Strenzler dădu din cap aprobator.

Von Keipen devenea tot mai ciudat.

În după-amiaza acelei zile, Friedrich von Keipen fu cât pe ce să mai facă o greșeală, însă de data asta una cu urmări grave. Ieșiseră la o scurtă plimbare în jurul casei. În ciuda durerilor cumplite de spate, Friedrich insistase să meargă și el. Traversând terenul din față, Corsetti admiră clădirea mare a fostei aule.

— Dacă s-ar adăuga un turn, ar putea ieși o biserică, glumi el. Ce se afla în această clădire?

Friedrich își plimba privirea pe fațada clădirii și îi explică:

— Înainte, aceasta era locuința personalului. Tatăl meu angaja muncitori sezonieri și le amenaja aici o sală mare de paturi.

Corsetti se întrebă la ce-i trebuia unui negustor de diamante muncitori cu ziua, dar nu întrebă cu voce tare. Se interesă totuși de clădire.

— Vi s-ar părea nepotrivit dacă v-aș ruga să îmi permiteți să arunc o privire înăuntru? Clădirea pare așa de mare dinafară; mă interesează cum se vede pe dinăuntru.

Mintea lui Friedrich începu să lucreze în ritm accelerat. Aula nu adăpostea nimic compromițător. Doar utilaje, mașinării și alte asemenea instalații care nu mai erau întrebuințate sau se foloseau foarte rar.

— Nu, desigur că puteți să vă uitați în liniște. Cred chiar că am cheia în buzunar.

Scotoci prin buzunarele de la pantaloni și scoase o legătură de chei, pe care i-o arătă ostentativ episcopului. Vedeți, aici este. Veniți, am să descui ușa.

Friedrich o luă înaintea celor doi clerici și vârî cheia în broască.

Ușa se deschise cu un scârțâit ușor, iar Friedrich avu nevoie de câteva clipe până ce ochii i se obișnuiră cu întunericul dinăuntru. Observă brusc și ceva simți că i se taie respirația. Cum putuse să uite! În fața lui, pieziș, atârna pe perete însemnul supradimensionat al simoniștilor. Cu senzația de mâncărime pe tot capul, se întoarse și închise ușa după sine. Episcopul Corsetti, care tocmai voia să treacă pe lângă el pentru a intra în aula, se trase speriat înapoi și îl privi întrebător pe Friedrich.

— Mă iertați, domnule episcop Corsetti, tocmai ce mi-am dat seama că nu vă pot îngădui așa ceva. E o mizerie pe care prefer să nu o vadă oaspeții mei.

Corsetti zâmbi nesigur.

— Dar nu e nicio problemă pentru mine. Vreau doar să arunc o privire.

— Nu, zău, nu pot face una ca asta. Ar contraveni principiului meu de a le oferi invitaților mei doar ce-i mai bun.

Corsetti găsi deosebit de straniu comportamentul lui von Keipen, dar se supuse într-un final dorinței gazdei și făcu stânga-mprejur, gânditor.

Friedrich își spuse că era un dobitoc. Ce era cu el? Din cauza vârstei avea accesele astea de senilitate? Înainte nu ar fi făcut niciodată asemenea greșeli.

Episcopul Corsetti nu mai avu ocazia să discute mai pe larg cu Hermann.

Tânărul fusese însărcinat de către tatăl său cu o treabă care avea să îl rețină toată ziua în afara casei.

Mai că părea că Friedrich von Keipen încerca să îl țină departe de vizitatori.

Oricât de legat ar fi fost cardinalul Strenzler de acest Friedrich von Keipen, Corsetti ajunse la concluzia că cei doi erau foarte diferiți.

În dimineața plecării, Hermann era din nou acasă, însă Kurt Strenzler dori să folosească timpul scurt care le rămăsese înainte de plecare pentru a discuta cu „nepotul” său. Corsetti avu înțelegere pentru aceasta.

Cei doi hotărâră să facă o plimbare pentru a discuta în voie. Când se întoarseră, după o oră, Hermann von Keipen avea un aer foarte tulburat. Se despărți cu puține cuvinte de cei doi preoți și de tatăl sau și plecă cu o mașină de teren.

Când Corsetti se duse la el în cameră pentru a-și face bagajul, Friedrich îl trase pe Strenzler după sine, în biroul de lucru.

— Ce-ai discutat cu Hermann? Părea cam bulversat.

Strenzler dădu din cap și vorbi astfel:

— Mi-ai spus în câteva rânduri că ai impresia că băiatul nu se implică trup și suflet în misiunea frăției. Urmează fază finală și este foarte important ca fiecare să-și îndeplinească sarcinile. M-am gândit că poate, în calitate de prieten, voi avea mai multă influență asupra lui decât tatăl său. L-am scuturat un pic și i-am explicat foarte clar ce responsabilități îi revin ca urmaș al tău.

Friedrich îl bătu pe umăr, mulțumit.

— Asta apreciez eu la tine, Kurt. Îmi urmezi toate instrucțiunile și totuși nu ești un executant, ci unul care gândește. Foarte bine!

29 DE ZILE ÎNAINTEA SFÂRȘITULUI

Fu contactat seara târziu, pe mobilul pe care cardinalul Strenzler îl primise exclusiv în acest scop din partea frăției. Era deja în pat și răspunse cu o voce somnoroasă. Mesajul lui Friedrich fu scurt și la obiect:

— A venit momentul!

Atât.

Strenzler puse telefonul la loc pe noptieră și respiră adânc. Știa de săptămâni întregi că avea să urmeze faza finală, și totuși, în clipa aceea, inima i-o luă razna.

Erau multe în joc. Un joc cu multe necunoscute, chiar și până în acel moment.

Zilele care urmau aveau să arate dacă viața lui meritase.

Știind că nu va mai putea adormi la loc, Strenzler se întinse în pat și parcurse în gând pașii pe care îi avea de făcut.

28 DE ZILE ÎNAINTEA SFÂRȘITULUI

Nu era ușor să fixezi pe ultima sută de metri o întrevedere cu Sfântul Părinte, iar Strenzler obținuse, prin subsecretar, confirmarea că papa avea să îl primească după-amiază la el datorită faptului că devenise un intim al papei.

Găsindu-se față în față cu conducătorul Bisericii Catolice, cardinalul Strenzler începu dificila conversație cu o rugăminte mai neobișnuita:

— Sfinția Voastră, se poate să purtam această conversație într-o încăpere neoficială?

Papa Pius al XIII-lea îl privi surprins.

— Dar, cardinale Strenzler, de ce nu este potrivit biroul meu pentru aceasta?

— Ceea ce am să vă povestesc este de asemenea natură încât vreau să evit orice posibilitate de a fi ascultat de altcineva decât de Iisus Cristos și de reprezentantul său în această lume. Știu prea bine că aceste încăperi sunt controlate în mod regulat să nu existe dispozitive de spionare, totuși nu vreau să risc nici nu pic. Urmările asupra Bisericii ar putea fi dezastruoase dacă ceea ce am să vă spun ar ajunge la urechi străine.

Papa Pius al XIII-lea îl privi cu un amestec de uimire și interes. În sfârșit, dădu din cap și se ridică.

— Veniți cu mine, cardinale Strenzler.

Părăsiră biroul și traversară mai multe coridoare până ce ajunseră, în sfârșit, într-o încăpere micuță, simplă, fără niciun fel de mobilă. Pe latura opusă era o ușă masivă din lemn, iar papa o descuie cu o cheie pe care o scoase din sutană. Îndărătul ușii se văzu o capelă.

— Acesta este locul meu de refugiu. Doar puțini oameni știu de această încăpere și doar eu am cheia de la intrare. Vin aici când am probleme la care mă poate ajuta doar Domnul. Intrați, vă rog.

Când papa aprinse lumina, Strenzler examina din priviri încăperea care era dominată de o cruce mare, aflată pe partea opusă. La vreo doi metri în fața crucii se afla o bancă îngustă din lemn. Pereții din stânga și din dreapta erau împodobiți cu imagini reprezentând scene din viața lui Cristos. În

ansamblu, camera avea un aer spartan și incomod. Nu era un loc în care cardinalul Strenzler să se poată simți în largul lui.

Papa se apropie de cruce și îngenunche. Cu mâinile împreunate, rosti o rugăciune scurtă, apoi se așeză pe bancă și îi aruncă însoțitorului său o privire provocatoare.

Strenzler îi urmă exemplul și se așeză. Banca era exact atât de lată încât cei doi să stea foarte aproape unul de altul.

— Ei bine, cardinale, vorbiți. Singurul martor aici, ca oriunde altundeva, este Domnul Dumnezeul nostru.

Strenzler reflectă o clipă. În noaptea precedentă, repetase de nenumărate ori în gând această conversație. Nici nu mai conta cum începea. Ceea ce voia, ceea ce *trebuia* să îi spună Papei Pius al XIII-lea era un lucru cumplit, cum nu-i mai fusese dat să audă vreunui papa al epocii moderne.

— Sfinte Părinte, a venit momentul de care m-am temut zeci de ani și pe care totuși l-am așteptat. Este o poveste lungă, dar nu pot sări peste niciun amănunt. Nu exagerez când spun că este de-o importanța majoră pentru existența Bisericii Catolice.

Bărbatul în sutana albă îl privi cu interes în ochi și vorbi pe un ton calm:

— A fost voia Domnului să găsiți calea spre Roma. El a schițat căile vieții noastre în așa fel încât să se întâlnească. Și nimeni altul decât Cristos a fost Cel care v-a condus azi aici, la mine. Va asculta ce aveți de spus.

Cardinalul Strenzler respiră adânc.

— Sfinția Voastră, în întreaga Biserică Catolică, chiar și în Curia Romană, s-au infiltrat membrii unei frății care acum cincizeci de ani și-a propus drept țel preluarea Bisericii. Eu însumi sunt un membru însemnat al acestei frății și am primit aseară ordinul de a-l ucide pe Sfântul Părinte.

Cuvintele fuseseră rostite! Iar cardinalul Kurt Strenzler fu martor la unul dintre puținele momente în care pe chipul Papei Pius al XIII-lea se putu citi uimirea.

Se priviră unul pe altul timp de câteva secunde lungi, până când Papa își plecă încet capul, împreunându-și mâinile. Strenzler aștepta. Trecu un minut și încă unul. Apoi, Papa Pius al XIII-lea își îndreptă din nou privirea spre partenerul lui de discuție. Ochii săi aveau un aer obosit.

— Cardinale, vă cunosc de multă vreme și vreau să cred că vă cunosc bine. Nu cred că sunteți omul care înclină spre reacții extreme. Trebuie să vă spun că nici măcar în clipa asta nu înțeleg încă ce mi-ați spus. De aceea

vă rog să îmi povestiți totul.

Spuse acestea și se rezemă cu spatele de spătarul din lemn, închizând ochii. Iar Strenzler începu să povestească.

Povesti despre întâmplarea cu tatăl său când el avea trei ani, povesti despre jertfa adusă de mama sa, care își dăduse copilul pentru a-l ști în siguranță. În acest punct, povestea se deosebea de varianta mincinoasă pe care i-o relatase episcopului Corsetti.

Cunoscutul mamei lui nu trăia în Africa de Sud, ci în spațiul german. Numele său era Gerhard Grollich și chiar fusese un om cu frica lui Dumnezeu.

Cardinalul menționa până și acest lucru.

— I-am povestit episcopului Corsetti o altă variantă a acestui episod din viața mea, Sfinte Părinte, însă acest lucru era inevitabil, fiind cerința conducătorului frăției, cu scopul de a-l cunoaște pe episcop. Nu m-aș fi putut opune fără să dau naștere la suspiciuni. Continua apoi: Sfinția Ta, mi-am urât tatăl pentru ceea ce a făcut. Însă această ură s-a îndreptat ani întregi doar asupra sa. Doar când am început să mă maturizez am schimbat acest lucru. La un moment dat, am început să înțeleg că tatăl meu fusese doar o marionetă. Alții erau adevărații făptași. Erau cei care ațâțau ura fără întrerupere și care îi orbeau pe oameni cu simboluri idolatrice și cu vorbării despre oameni născuți conducători și oameni născuți supuși. Care țineau predici despre ura dintre rase. Mi-am jurat atunci să îi combat pe acești neoameni. Mi-am propus acest lucru ca țel în viață. Apoi, eram încă un tânăr preot, am fost întrebat de un alt preot dacă eram mulțumit de Biserică în starea ei actuală. În cursul acestei discuții, a reieșit că există o grupare în sânul Bisericii Catolice care susținea planul unei reforme. Mi-a povestit despre dreptul femeii de a alege dacă vrea sau nu să dea viață unui copil, despre dreptul preoților catolici de a se însura și altele de acest gen. Ar fi fost motivele ideale de a raporta acestea episcopului meu, însă acel tânăr preot mi-a spus ceva care mi-a atras atenția. Mi-a spus: „Doar nu poate fi misiunea Bisericii aceea de a-i hrăni pe negrii din Africa, iar aceștia să n-aibă altă treabă decât să facă copii și să se întindă apoi la umbră, așteptând să le vină un preot să le servească struguri”. Am fost surprins să aud astfel de vorbe din gura unui preot și l-am întrebat cu ce anume se ocupa această grupare și care îi erau scopurile. El însă nu mi-a dezvăluit nimic, ci m-a invitat la o întrunire. Acolo am aflat ceva mai multe despre ideile acestor

oameni, deși nu se pomeni încă nimic despre vreo frăție. În ciuda modului necioplit de a vorbi cu mine, erau foarte precauți. A durat aproape o jumătate de an până când am auzit prima oară de existența Frăției Simoniste. M-am arătat încântat și am aderat la frăție. A mai durat un an până să ajung să îl cunosc personal pe conducătorul frăției, magul, pe nume Friedrich von Keipen. Am observat din prima clipă cât este de inteligent, însă și faptul că tindea puternic spre grandomanie. În urma acelei discuții hotărâtoare, două lucruri au devenit clare pentru mine: reușisem să îl conving pe Friedrich von Keipen în legătură cu persoana mea și îmi găsisem misiunea în viață. Frăția întruchipa tot ceea ce eu disprețuiam din adâncul sufletului.

Papa își deschisese din nou ochii și ridică ușor o mână.

— Îmi amintesc foarte bine de „reformatory", așa cum îi numeam între noi. Și îmi amintesc de asemenea că și dumneavoastră ați fost foarte angajat în acțiunea de deconspirare a acestor indivizi. De ce nu ne-ați povestit încă de pe-atunci despre frăție? Ar fi fost de datoria dumneavoastră de creștin.

Conștient de propria vinovăție, cardinalul Strenzler își plecă privirea.

— În timpul uneia dintre vizitele sale în Germania, am primit un telefon de la Friedrich von Keipen. Ne-am întâlnit în Aachen. Unde mi-a povestit despre ideea sa ca eu să trădez câțiva simoniști Congregației, pentru a putea astfel intra în legătură cu episcopul Corsetti și cu dumneavoastră, în funcția pe care o ocupați în acea perioadă. Nu ar fi avut niciun sens să spun ceva despre frăție pe-atunci, Sfinția Voastră. Lui Friedrich von Keipen nu i s-ar fi putut aduce nicio vină. Frăția era foarte bine organizată. Simoniștii aveau propriul internat unde își educau tinerii adepți care studiau apoi teologia și ajungeau preoți. În acea perioadă, își infiltraseră sute, dacă nu chiar mii de falși preoți în rândurile Bisericii, ce să mai spunem despre cei pe care îi „convertiseră". Cei mai mulți se țineau însă deoparte și nu ar fi putut fi identificați. Strenzler se opri o clipă și alunecă de pe bancă în genunchi. Spuse, cu capul plecat cu umilința: Știu că am făcut multe greșeli, Sfinte Părinte, și pentru aceasta implor iertarea lui Dumnezeu. A fost o infatuare din partea mea să cred că îmi stă în putere să înlătur de unul singur această primejdie. Însă nu mi-am dorit altceva întreaga viața decât să apăr Biserica de această frăție.

Pius al XIII-lea îi făcu semn cu mâna să se așeze din nou pe bancă.

Vorbi apoi, gânditor:

— De ce îmi povestiți toate acestea chiar acum, cardinale Strenzler? Poate fi învinuită frăția astăzi altcumva decât prin afirmația pe care ați fi putut să o exprimați și pe atunci?

— Nu, Sfinte Părinte. De aceea sunt deznădăjduit. Însă situația s-a schimbat complet în urma ordinului pe care l-am primit aseară.

Papa închise din nou ochii. De această dată, Strenzler fu nevoit să aștepte zece minute până când primi din nou îndemnul:

— Povestiți-mi tot ce știți despre frăție și despre organizarea ei.

Iar Strenzler povesti. Când, după o jumătate de oră, se rezemă în sfârșit pe spate, epuizat, Pius al XIII-lea știa totul despre organizarea și țelurile Frăției Simoniste. Știa chiar și faptul că o mare parte din Curie era formată din simoniști.

— Cardinale, există vreo listă cu numele tuturor celor care se află în slujba Bisericii și aparțin de această organizație?

Strenzler clatină din cap.

— Nu, Sfinte Părinte. Un singur om deține această informație, iar acela este Friedrich von Keipen. Și sunt ferm convins că o păstrează în așa fel încât să nu putem ajunge la ea niciodată.

Papa dădu din cap în semn de înțelegere și se ridică.

— Cardinale, este o situație extrem de dificilă și trebuie să recunosc că nu știu încă în ce fel trebuie procedat. V-ați făcut vinovat față de Dumnezeu și față de Biserică. Știu însă că sunteți un bun creștin și un preot de valoare. V-ați îndeplinit sarcina în cadrul Curiei dând dovada de conștiinciozitate și de loialitate față de Domnul și de Biserică. Am să reflectez în legătură cu persoana dumneavoastră. Ceea ce tocmai mi-ați dezvăluit apasă greu pe umerii mei. Am să meditez și am să-l rog pe Domnul să fie lângă mine în aceste clipe grele. Vă voi ruga să plecați acum, trebuie să fiu singur în timpul rugăciunii.

Cardinalul Strenzler îi luă mâna și-i sărută inelul.

— Mulțumesc, Sfinția Voastră.

Se întoarse apoi și se îndreptă spre ușă. Puțin înainte de a fi ajuns la ușă, papa îl întrebă:

— Când și în ce fel se intenționează să fiu ucis, cardinale?

Strenzler se întoarse înapoi.

— În decurs de o săptămână. Eu decid cum.

Pius al XIII-lea dădu din cap ca și cum s-ar fi așteptat la acest răspuns.

— Cred că sunt destule șanse să îmi luați locul după moartea mea. Pe aceasta mizează oare acel om?

Privirea lui Strenzler rămase fixată pe crucea mare din față. Spuse, cu vocea scăzută:

— Doamne, iartă-mă! apoi plecă din nou capul și spuse încet: Da, Sfinte Părinte. Astfel, ar pune mâna pe Biserica Catolică.

Capul Bisericii se așeza pe bancă, gânditor.

— Și ce s-ar întâmpla, concret, dacă ați deveni papă?

— Friedrich von Keipen ar veni la Roma, pentru a trage sforile din spatele meu. Prima mea misiune ar fi să introduc în mod oficial reforma Bisericii în spiritul frăției. Curia și episcopii din întreaga lume ar fi înlocuiți de simoniști și de susținători ai acestora. Făcu o pauză scurtă înainte să continue, cu ton scăzut. Ar începe o epocă întunecată pentru omenire.

Pius al XIII-lea se lăsă din nou în genunchi. Vorbi, cu privirea ațintită asupra crucii:

— Reveniți mâine la ora douăzeci. Iar acum plecați, vă rog.

Cardinalul părăsi tulburat capela.

•

Ajuns în locuința sa, se așeză pe un scaun și respiră adânc.

Ce avea să facă papa? Capul Bisericii era un bărbat deosebit de inteligent, iar Biserica deținea legături în întreaga lume. Strenzler era convins că Papa Pius al XIII-lea avea să pună în mișcare chiar în după-amiaza aceea o întreagă mașinărie, care s-ar fi putut lua la întrecere cu orice serviciu secret din lume. Aflase doar de puțin timp de existența acestei organizații secrete, subordonate direct papei. Abia după ce preluase funcția de prefect al Congregației pentru Doctrina Credinței i se dezvăluise acest lucru, el jurând să păstreze secretul.

Era de asemenea convins că până în seara zilei următoare papei i se vor confirma unele lucruri în legătură cu propria persoană. Întrebarea era cum va reacționa el.

Cardinalul Strenzler spera din tot sufletul ca Friedrich von Keipen să nu afle nimic din cele ce se întâmplau.

27 DE ZILE ÎNAINTEA SFÂRȘITULUI

Următoarea seară confirmă bănuielile lui Strenzler.

Ajuns la ora douăzeci fix în capelă, rămase o clipă locului, uimit.

Papa nu era singur. Lângă el se afla cardinalul camerlengo, un bărbat uscățiv, cu un chip plin de riduri și care îl privea cu o expresie neclintită.

Strenzler intră și închise ușa în urma sa. Îngenunche în fața crucii și rosti o rugăciune scurtă. Se întoarse apoi către cei doi bărbați.

Papa arătă spre cel de lângă el și spuse:

— I-am povestit totul cardinalului Viteggio. Era necesar dată fiind gravitatea acestui caz. Vă rog, cardinale.

Trezorierul dădu foarte ușor din cap.

— Am aflat unele lucruri care confirmă spusele dumneavoastră, cardinale Strenzler. Până în seara aceasta, am putut urmări viețile a peste cincizeci de clerici activi, și anume până la absolvirea aceluiași internat de băieți din Kimberley. Cu toții au cam aceeași vârstă, într-o limită de șase-șapte ani diferență. Iar aceasta doar până acum, aceste observații vizând preoții și episcopii din Germania. Dacă e să raportăm la scară largă, ajungem la cifre amețitoare.

Cardinalul Strenzler răsuflă ușurat.

— Deci veți putea face ceva împotriva lor?

Pius al XIII-lea și cardinalul camerlengo schimbară o privire scurtă, uimită, după care bărbatul cu chipul ridat continuă:

— Aceasta este din păcate imposibil, cardinale Strenzler. Acești bărbați nu s-au făcut vinovați cu nimic față de Biserică. Viețile lor sunt fără pată, cu toții își îndeplinesc sarcinile în mod exemplar. Sunt buni creștini și exemple bune pentru oamenii de care sunt răspunzători.

Strenzler dădu din cap aprobator.

— Da, tocmai asta este problema care mă chinuie de ani întregi. Deci suntem neputincioși în fața lor?

De data aceasta vorbi chiar papa.

— Dacă o luăm așa, da. Soarta noastră se afla în mâinile Domnului și se pare că El ne pune la grea încercare. Cardinale, viața mea nu are mare

însemnătate în această chestiune. Dacă Dumnezeu a hotărât că este clipa potrivită să mă cheme la El, îi voi urma chemarea, plin de recunoștință. Ceea ce mă îngrijorează este Biserica. Dacă lucrurile sunt chiar așa cum ni se prezintă la momentul actual, nu vom avea nicio șansă să ne împotrivim frăției. Nu-i putem exclude pe acești oameni din cadrul Bisericii fără niciun motiv. Lumea ne-ar acuza de tiranie și de revenire la vânătoarea de vrăjitoare de pe vremea inchiziției. Oamenii ne-ar renega și și-ar pierde credința în noi și – cu atât mai cumplit – credința în Dumnezeu. Există o singură speranță, și, cu aceasta, las viitorul Bisericii în mâinile Domnului. Făcu o pauză, apoi adaugă: Și în ale dumneavoastră, cardinale Strenzler.

Strenzler ridică uimit din sprâncene.

— În… în mâinile mele? Ce vreți să spuneți cu asta, Sfinte Părinte?

Papa Pius al XIII-lea se întoarse cu spatele și se așeză greoi pe banca din lemn. Cardinalul camerlengo interpretă gestul ca pe un semn să își reia vorba.

— Papa Pius al XIII-lea se va retrage din funcție, cardinale.

Strenzler se răsuci pe călcâie și ajunse dintr-un singur pas în fața băncii.

— Nu puteți face asta, Sfinția Voastră. Cu ce ar schimba aceasta lucrurile? Von Keipen ar pune să fie ucis și următorul papă, la fel cum intenționa cu dumneavoastră. Nu are nevoie de mine pentru asta. Sunt destui susținători înflăcărați ai frăției în Curie. I-ar da altcuiva acest ordin.

Papa întoarse capul spre el și îl privi cu niște ochi plini de blândețe.

— Dar viața dumneavoastră, cardinale? V-ați gândit o clipă că și viața dumneavoastră ar fi în pericol dacă s-ar afla că v-ați angajat pentru binele Bisericii și împotriva frăției?

Kurt Strenzler clătină din cap fără un cuvânt, iar Pius al XIII-lea făcu un gest înțelegător.

— Iată de ce, dragă cardinale Strenzler, am spus că las viitorul Bisericii și în mâinile dumneavoastră. Este responsabilitatea noastră de creștini să protejăm Biserica Catolică de această catastrofă, indiferent care ar fi urmările pentru noi înșine.

Cu aceste vorbe, se întoarse din nou cu spatele, iar cardinalul camerlengo luă cuvântul.

— După ce papa se va fi retras din funcție, este foarte probabil ca dumneavoastră, cardinale, să fiți ales papă.

Strenzler vru să spună ceva, însă trezorierul îl opri cu un gest al mâinii,

continuându-și ideea.

— După ce veți fi ales, va veni și acest mag la Roma, unde noi îl vom întâmpina. Dumneavoastră, ca suprem conducător al Bisericii și, prin aceasta, cel mai important membru al frăției, veți avea grijă ca simoniștii din întreaga lume să-și dezvăluie identitatea. Astfel, vom avea ceva concret de care să ne folosim înainte ca ei să poată face prea mult rău. Vom încerca să vă apărăm viața, însă aceasta se află în mâinile lui Dumnezeu.

Ca și cum i s-ar fi înmuiat dintr-odată toți mușchii, cardinalul Strenzler se lăsă pe bancă, lângă Sfântul Părinte.

— Eu, papă? Nu știu dacă am forța necesară.

Papa îl privi înțelegător.

— Fiule, singur Domnul ne conduce. Sfântul Spirit este cel care ghidează și conclavul, acesta fiind instituit de Domnul. Avem încredere în aceasta.

16 ZILE ÎNAINTEA SFÂRȘITULUI

Vestea despre retragerea din funcție a Papei Pius al XIII-lea fu primită cu uimire în întreaga lume.

Pasul acesta, făcut ultima dată de Papa Celestin al V-lea pe 13 decembrie 1294, luă prin surprindere nu numai publicul, ci, în primul rând, pe membrii Curiei.

Toate întrebările privind posibilul motiv pentru această decizie primeau același răspuns standard din partea celor avizați: „Din motive personale".

Însă nici respectivii nu știau mai multe. Ziarele se întreceau în supoziții și așa-zise informații secrete, primite de la „surse de încredere, dinăuntrul Vaticanului".

„Papa Pius al XIII-lea și-a pierdut credința."

„Papa este învins de intrigile dinăuntrul Curiei."

„Sfârșitul papalității?"

„Capul Bisericii, șantajat de o lojă secretă."

Un ziar german pretindea chiar că știa din surse sigure că papa primise o ofertă de ordinul milioanelor din economie.

Nimeni nu putea lua contact cu fostul papă. Chiar și cardinalii Curiei știau doar că acesta părăsise deja Vaticanul. Cei doi, în afară de Jan de Riemer, care cunoșteau adevăratul motiv pentru retragerea papei, ar fi preferat să fie omorâți cu pietre decât să scape vreo vorbă în legătură cu aceasta.

La scurt timp după publicarea acestei vești, unul din acești doi oameni primi un telefon din Africa de Sud. Se așteptase la aceasta.

— Poți vorbi?

— Da.

Kurt Strenzler se afla în locuința sa din Vatican. Lângă el era cardinalul Viteggio, camerlengo, iar Strenzler ținu receptorul la o mică distanța de ureche pentru ca și acesta să poată auzi discuția.

— Ce se întâmplă acolo, Kurt?

— Ei bine, Friedrich, papa s-a retras din funcție.

Se auzi un răsuflat puternic.

— Kurt, n-ar trebui să te joci cu nervii mei. Vreau să-mi spui imediat de ce s-a retras papa, când trebuia să fie mort. Ai avut ordine precise.

Cardinalul camerlengo tresări. Aceasta era dovada definitivă a adevărului celor afirmate de cardinalul Strenzler. Kurt vorbi pe un ton calm:

— Friedrich, mi-ai spus odată, demult, că apreciezi la mine faptul că nu sunt un executant încuiat la minte, ci unul care gândește. Este exact ce am făcut în acest caz.

— Mi-ai sfidat instrucțiunile.

— Ba deloc, Friedrich.

O clipă nu se mai auzi decât foșnetul ușor care însoțea toate conversațiile lor la o asemenea distanță.

— Kurt, te avertizez. Nu te juca cu mine, nu am dispoziția pentru așa ceva.

— Papa a dispărut și a lăsat o scrisoare prin care își anunță retragerea. În camerele sale au fost găsite documente din care reiese că, înainte să fie ales papă, a fost implicat în niște treburi destul de încâlcite cu Banca Vaticanului. Temându-se de un scandal la nivel mondial, Vaticanul a anunțat că retragerea s-a datorat unor motive personale. Nu se va afla niciodată că supremul conducător al Bisericii Catolice a fost un șarlatan.

Bărbatul de lângă el tresări vizibil.

Strenzler vorbi pe un ton ferm:

— Nicio grijă, nu îl vor mai găsi niciodată.

Observa, cu coada ochiului, că Viteggio se albise la față. Se clătina atât de puternic încât Strenzler se temu că avea să se prăbușească.

Din nou se auzi doar foșnetul acela în receptor. În sfârșit, vorbi Friedrich, cu un glas ușor răgușit:

— Kurt, mi-e groază de tine. Trebuie să recunosc că mă bucur că ești de partea mea.

Cardinalul Strenzler râse scurt, însă nu răspunse nimic.

•

Era prima oară când se vedeau după retragerea papei. Episcopul Corsetti bătu la ușa casei lui și intră, trist.

Se așezară față-n fața, iar episcopul clatină din cap.

— Tot nu-mi vine să cred, Kurt. De ce a făcut una ca asta? Credeam că nu există om mai potrivit ca Pius al XIII-lea pentru Scaunul lui Petru. Știi tu ceva ce nu ni s-a spus?

Strenzler dădu din umeri cu regret.

— Nu, îmi pare rău. Comportamentul lui este un mister pentru noi toți. S-a întâmplat fără niciun avertisment. Nimeni nu avea habar de asta, până să i se înmâneze cardinalului camerlengo acea scrisoare care a fost găsită în dormitorul papei. Tot ce știu este că și-a luat o parte din haine. Până și inelul și l-a dat jos și l-a lăsat pe o masă.

— Se fac multe supoziții. Crezi că este posibil să fie vorba de o crimă?

Strenzler clatină puternic din cap.

— Găsesc că este foarte puțin probabil. Nimeni nu îl poate scoate pe papă din Vatican împotriva voinței lui. Nu, cred că există într-adevăr motive personale foarte serioase care l-au determinat să se retragă din funcție.

Episcopul Corsetti își privi prietenul în ochi, apoi întrebă:

— Crezi că vei fi ales noul papa?

Strenzler își trecu cu mâna peste ochi.

— Eu sunt unul dintre cei o sută cincizeci de cardinali, Leonardo. Dintre aceștia, aproximativ o sută douăzeci au vârste sub optzeci de ani pot, deci fii aleși. Cum aș putea crede că aș fi ales tocmai eu?

— Ai vrea să fii ales Papă?

Strenzler privi dincolo de episcop, iar ochii îi deveniră sticloși.

— Nu știu dacă vreau cu adevărat așa ceva. Știu însă că, dacă ar fi să fiu ales papă, ar fi din voia Domnului. Iar eu m-aș conforma voinței Sale.

— Eu cred că vei fi ales, Kurt. Îmi și doresc acest lucru, deoarece, în afară de cardinalul de Riemer, nu-mi închipui cine altcineva ar fi mai potrivit. Și mai știu că mulți cardinali sunt de aceeași părere.

Kurt Strenzler își legănă capul într-o parte și într-alta.

— Sunt însă și voci care spun că a venit vremea pentru un papă de culoare.

— Și multe care sunt categoric împotrivă.

Strenzler se ridică brusc.

— De ce să facem supoziții? În curând începe conclavul. Domnul ne va arata calea.

14 ZILE ÎNAINTEA SFÂRȘITULUI – CARDINALUL KURT STRENZLER

Era deja târziu, iar Kurt Strenzler hotărâse să ajungă până la Capela Sixtină.

În ziua aceea avusese loc prima întrunire a Congregației Generale. Se adunaseră o sută paisprezece din cei o sută șaizeci și cinci de cardinali ai colegiului. Urma să aibă loc o întrunire în fiecare zi, până la încheierea pregătirilor pentru alegeri.

Cardinalul Strenzler intră în Sala Regia, anticamera Capelei Sixtine și Pauliene. Nu avea ochi pentru superbele fresce din secolul al XV-lea care decorau pereții, ci merse direct în Capela Sixtină, închisă publicului pe perioada vacanței Scaunului Papal.

Pași încet până ajunse în mijlocul încăperii. În doar câteva zile, în acel loc avea să înceapă conclavul în vederea alegerii papei. Închise ochii un moment, încercând să-și amintească informații legate de capelă.

Capela Sixtină era creația lui Baccio Pontelli și fusese inaugurată de Papa Sixtus al IV-lea, în anul 1483.

Deschise ochii; un zâmbet îi juca în colțul buzelor. Se mai putea baza încă pe memoria sa.

Se învârti încet pe loc și-și lăsă privirea să alunece peste picturile de pe pereți, reprezentând scene din viața lui Iisus și a lui Moise.

Apoi își dădu capul pe spate și privi spre tavan. Picturile înfățișau peste o sută de personaje în mărime naturală, ilustrând scene din Geneză. Privirea i se opri pe cea mai cunoscută dintre acestea. „Facerea lui Adam”, cea în care Dumnezeu Tatăl, întinzându-și degetul, îi insuflă viață lui Adam.

Strenzler simți un fior trecându-i prin trup. Era un sentiment indescriptibil, un amestec ciudat de emoții multiple, în parte contradictorii, care îi inundaseră corpul ca și cum cineva ar fi deschis niște zăgazuri. Admirație, presentimentul fericirii, o fărâmă de nesiguranță, mândrie…

Era ca și cum, acolo sus, în pictura purtând numele lui Adam, Dumnezeu, cu brațul întins, nu i-ar fi insuflat acestuia viață. Nu, ci Dumnezeu arăta chiar spre el, ca și când ar fi vrut să-i spună: Tu! Tu ești

alesul. Tu vei purta coroana și vei fi reprezentantul meu pe pământ. Tu ești reprezentantul lui Dumnezeu. Iar cardinalul Kurt Strenzler își recunoscu acum foarte clar propriile trăsături în chipul lui Adam cel dezgolit.

10 ZILE ÎNAINTEA SFÂRȘITULUI – HERMANN VON KEIPEN

Hermann terminase pregătirile. Stabilise de mult timp cu tatăl său că, la următoarea sedisvacanță, avea să plece la Roma. Acolo urma să se ocupe de tot ce trebuia și să pregătească sosirea lui Friedrich, imediat după alegeri.

Avea zborul rezervat pentru seară și îi mai rămânea puțin timp până ce tatăl său avea să îl conducă la aeroport.

Deja de câteva zile bune, de când aflaseră la știri de retragerea papei din funcție, el se simțise cuprins de o neliniște ciudată, cum nu mai simțise vreodată. De când aștepta clipa aceasta? Câți ani trecuseră de când Franz…

Goni gândul din minte și sări din pat. Avea de gând să mai facă o ultimă plimbare scurtă. Chiar ultima plimbare pe acele meleaguri.

Hermann ieși din casă și, fără să se gândească măcar, o apucă spre vechiul internat, care aparținea demult unui austriac.

Lăsă reședința tatălui său în urmă și o luă pe drumul îngust care continua, brusc, cu o porțiune de pământ nisipos, murdar. Cu capul plecat, privea la norișorii de praf pe care-i iscau vârfurile pantofilor lui. Dintr-odată, pe suprafața maro de nisip, îi apăru în fața ochilor o imagine. Un băiat care trebuia să facă primul său marș împreună cu tatăl și cu fratele mai mare. Rucsacul greu îi îndoia spatele. Pe fruntea de copil, sudoarea mâzgălise un model bizar peste praful întărit. Băiatul se văita, plângea, dar în zadar. Trebuia să meargă înainte, tot înainte. Iar fratele său mai mare mergea lângă el și nu făcea nimic pentru a-l ajuta.

Imaginea deveni tot mai ștearsă, în locul ei reapărând crăpăturile fine care brăzdau pământul acela uscat.

Nu dură însă mult și imaginea deveni din nou vizibilă pe suprafața pământului, întâi destul de vagă, apoi transparentă și, într-un final, tot mai conturată… Hermann se forță să-și ridice capul și să privească drept înainte.

„Franz! Franz, iartă-mă! În curând îți vei găsi liniștea! Doar câteva zile, și va plăti pentru moartea ta. Atunci îți vei găsi în sfârșit pacea”.

Gândurile se opriră din nou la mama sa. Oare cum o ducea? Primise

odată o veste de la ea. Cam la un an după fuga ei din Kimberley. La un moment dat, își făcuse apariția la ei un străin. Un neamț. Spusese că este o rudă îndepărtată a lui dr. Werner Fissler. Voia să știe mai multe despre moartea doctorului. Friedrich îi răspunsese, din scurt, că, din câte știa el, Fissler murise de cancer și că mai mult de atât nu i-ar fi putut spune, deoarece lui însuși nu i se dăduseră mai multe informații la momentul respectiv. Plecase apoi, lăsându-l pe necunoscut să se descurce. Când era sigur că Friedrich nu îl mai putea auzi, acesta vru să știe dacă cel care rămăsese lângă el era Hermann. Îi șoptise apoi:

— Mamei tale îi merge bine, băiete. Se află în țara despre care ți-a povestit. Am fost însărcinat să îți transmit că te iubește și să te întreb dacă ai găsit calea spre Domnul.

Hermann ar fi vrut să-l îmbrățișeze pe acest bărbat, într-atât se bucurase să audă, în sfârșit, vești despre mama lui.

— O mai vedeți?

Străinul confirmase, dând din cap.

— Spuneți-i așa: Vechiul Testament, Psalmul 39, Versetul 10.

Bărbatul repetase mesajul o dată, după care dispăruse. De atunci, Hermann nu mai primise nicio veste de la mama sa.

Îi reveni în minte textul respectiv din Biblie:

„Să cadă peste ei cărbunii aprinși în foc, aruncă-i pe ei, în necazuri, pe care să nu le poată răbda”.

„Iar eu voi fi cel ce va aprinde acest foc”.

Fără să-și dea seama, ajunse la baobabul noduros despre care îi vorbise cândva mama.

„Deci aici ai înfăptuit prima crimă împotriva mamei mele, Friedrich von Keipen”.

Se lăsă jos, la umbra sărăcăcioasă a copacului și încercă să nu se gândească nici la Franz, nici la mama lui. Simțea la spate scoarța tare, zgrunțuroasă, cu mii de denivelări, fiecare în parte reprezentând o părticică a naturii.

Simțea apăsarea bolovănoasă a pământului uscat și spart pe șezut – erau milioane de fărâme care, în unele locuri, formaseră niște munți microscopici. Apariții neînsemnate, totuși destul de însemnate pentru a fi resimțite de nervii săi.

Laolaltă cu un sentiment de cucernicie, îl cuprinse presentimentul

neînchipuitei diversități a naturii și a vieții.

Iar fratele său cel mic, Franz, nu mai avea șansa să trăiască toate aceste lucruri, deoarece fusese rupt de viață înainte să fi avut măcar ocazia să înțeleagă ce este viața.

Hermann avea o misiune grea în față. O misiune care avea ori să-i pună capăt vieții, ori să-l bage la închisoare pentru tot restul vieții.

Merita oare?

„Cuvintele! Rostește cuvintele!”

Ochii i se umeziră. Nu de tristețe. Un alt sentiment îi năștea lacrimi care i se prelingeau de-acum pe obraz. Era furie? Nu, furia este o emoție trecătoare, care te răscolește vijelios pentru o clipă, pentru ca apoi să se domolească, lăsând în urmă o senzație obscură. Era ceva mai mult, mai durabil.

Era ură.

În sfârșit, rosti cuvintele:

„Am să-mi răzbun fratele.”

Da, merita cu adevărat!

7 ZILE ÎNAINTEA SFÂRȘITULUI – FRIEDRICH VON KEIPEN

Friedrich stătea pe verandă, cu un pahar de vin în față, pe măsuță. Paharul nu se distingea clar. Întunericul învăluia totul, făcând clădirea vechii aule, aflată chiar în fața lui, să pară un munte cubic, întunecat.

Friedrich luă paharul și sorbi din vinul roșu fin.

Îi plăcea întunericul. Îi elibera simțurile de toate senzațiile nesemnificative și îi deschidea spiritul pentru gânduri clare, limpezi. În aceste ultime zile dinaintea marii victorii a vieții sale, Friedrich reflectă foarte mult.

În curând, urma să intre în rândul celor mai de seamă oameni care pășiseră pe acest pământ. El, Friedrich von Keipen, era pe cale să devină un conducător cum nu mai existase până acum. El avea să reușească ceea ce nu izbutiseră niciunul dintre eroii istoriei, să unească lumea întreagă sub conducerea sa.

Merita aceasta. Luptase îndârjit o viață întreagă, luase asupra sa pierderi mari pentru a ajunge la acest țel.

„Joss, bravul meu prieten!”

Văzu în fața ochilor imaginea unei tinere și frumoase profesoare care îi refuza, timidă, cererea în căsătorie, deoarece nu se putea închipui pe sine alături de conducătorul Frăției Simoniste.

Apoi, contururile imaginii deveniră vagi, transformându-se. Era aceași chip, însă nu mai rămăsese nimic din frumusețea de altă dată. Era un chip distorsionat de gelozie, iar ea îi ucidea, cu sânge rece, prietenul credincios.

Da, ea avusese dreptate atunci, sub acel copac. Nu era făcută să reziste lângă un bărbat ca el. Sentimentele josnice – gelozia și resentimentul – erau prea puternice în ea.

Îi dăruise un fiu puternic și altul fragil și bolnăvicios. Selecția naturală avusese până la urmă grijă ca doar cel puternic să se poată afirma. Darwin avea dreptate.

Hermann nu evoluase chiar așa cum sperase Friedrich. Avea toate înzestrările fizice pe care și le-ar fi putut dori cineva, însă, din păcate,

demonstrase pe parcursul timpului unele slăbiciuni de caracter.

Iar acum era în Roma. Pentru prima oară în viața lui, purta responsabilitatea frăției. Dacă moștenise măcar o urmă din genele tatălui său, Hermann avea să fie cuprins, cel mai târziu la intrarea triumfală a acestuia în vechea capitală a lumii, de orgoliul de a deveni totuși bărbatul demn să îi urmeze la tron lui Friedrich von Keipen.

La tron!

Având inițiative geniale, Friedrich își urmase țelul neabătut. La urma urmei, era doar meritul său că planul diletant făurit de Hermann von Settler devenise o acțiune realizabilă.

Iar acum, „omul său", Kurt Strenzler, se afla în Roma și aștepta să fie proclamat cap al Bisericii Catolice. Friedrich nu se îndoi nicio clipă că va fi papă.

După el, Strenzler era de departe cel mai inteligent din rândul simoniștilor. Aceasta îl făcea însă, în același timp, foarte periculos. El nu executa ordinele lui Friedrich așa cum le primea, ci interpreta, analiza, redefinea și se decidea, într-un final, pentru calea care i se părea lui cea mai bună. Uneori acțiunile lui se dovedeau juste. La urma urmei, aceasta se datora, fără îndoială, faptului că el se afla la fața locului, pe când Friedrich era nevoit să facă un efort intelectual imens pentru a vizualiza și înțelege scenariul de departe și doar pe calea imaginației. Friedrich trebui să recunoască, fără urmă de invidie, că Strenzler rezolvase problema Pius al XIII-lea într-o manieră excelentă.

După alegerea sa ca papă și, potrivit indicațiilor lui Friedrich, Strenzler urma să se ocupe în primul rând de șefii statelor majoritar catolice. Sprijinit din spate de popor, își va putea impune pretențiile de a deține o mai mare putere de influență politică. Astfel, sfera de influență a papei se va extinde rapid. Apoi, urma să „deschidă" Biserica, să o apropie de cetățeni.

Religia va juca rolul pe care Karl Marx i-l atribuise pe drept cuvânt. Opiul poporului. Îi vor îmbăta pe oameni cu o interpretare inedită a creștinismului, iar din orașul Vatican vor face un adevărat stat, care apoi să devină axa întregii lumi.

Iar după aceasta… după aceasta, Friedrich von Keipen avea să fie încoronat papă lumesc. Și ce soartă îl aștepta atunci pe Kurt Strenzler…

Friedrich rânji pe întuneric și luă paharul în mână.

Mai erau doar câteva zile!

5 ZILE ÎNAINTEA SFÂRȘITULUI – LEONARDO CORSETTI

Episcopul Corsetti îngenunche în fața altarului din micuța capelă de-acasă. Imploră iertare Domnului.

De câteva zile, avea o senzație de permanentă neliniște inexplicabilă pe cale rațională. Era un sentiment de înstrăinare, deși se afla în locurile cunoscute.

Bineînțeles că îl preocupa în continuare brusca retragere a lui Pius al XIII-lea, însă aceasta nu era totul.

În Vatican fiind, mai trecuse și el de câteva ori prin perioade de vacanță a Scaunului Papal, însă de data aceasta era altfel decât de obicei.

Niciodată nu se mai speculase într-o asemenea măsură, și în public, despre succesiune. Însuși Kurt Strenzler părea brusc mai puțin familiar. Chiar dacă, în afară, refuza orice fel de aluzii la aceasta, părea că se pregătește în interior pentru momentul în care avea să își pună sutana albă. În orice clipă în care nu participa la întrunirea Congregației Generale, Kurt umbla dintr-o parte într-alta și purta discuții cu cardinalii cu drept de vot. Kurt Strenzler se pricepuse dintotdeauna să îi atragă pe cei din jur de partea lui, însă, în timpul rarelor întâlniri dintre cei doi din ultima vreme, Corsetti avusese senzația clară că ochii cardinalului nu îi susțineau vorbele.

Aceeași senzație îl încercase și mai demult, în cursul întrevederii cu Friedrich von Keipen.

Își aminti că fusese uimit, pe-atunci, de cât de diferiți erau acești doi bărbați, deși crescuseră împreună și erau apropiați.

Episcopul Corsetti ar fi vrut să aibă ocazia să discute mai pe larg cu cardinalul Strenzler, pentru a-i putea împărtăși toate aceste gânduri și griji care îl frământau. În câteva zile avea să înceapă conclavul, iar Corsetti își dădu seama, cu groază, că își dorea în taină să fie ales altcineva decât Strenzler.

„Doamne, iartă-mi aceste gânduri! Sunt atât de tulburat. Sunt oare copleșit de gelozie? Nu ar trebui să fiu cuprins de bucurie văzând că acela care mi-este atât de apropiat va deveni reprezentantul Tău printre oameni?

Doamne, iartă-mi acest păcat! Facă-se voia Ta”.

2 ZILE ÎNAINTEA SFÂRȘITULUI – HERMANN VON KEIPEN

Hermann se plimba agale la marginea Pieței San Pietro, uitându-se la colonadele ce se înălțau lângă el întocmai ca un turist care se minunează de arta arhitecturală a lui Bernini. Trecuse cu mult de miezul nopții – era o oră foarte târzie pentru un turist. Piața fusese închisă pe o zonă mare când, în acea dimineața, începuseră lucrările de amenajare a spațiului pentru prima binecuvântare a noului papă. Hermann nu era interesat câtuși de puțin de piesele și utilajele răspândite pe toată suprafața pieței.

Avea privirea concentrată asupra acoperișului colonadelor. Trebuia să găsească o modalitate de a ajunge acolo sus, deoarece de pe acoperiș avea să aibă vedere liberă asupra logiei din mijloc.

Pregătirile erau pe terminate. În după-amiaza aceea găsise un mic magazin în apropierea pieței și, poticnindu-se în italiană, îl întrebase pe proprietar, un roman bătrân și osos, dacă putea să lase la el ceva pentru un înalt prelat al Curiei. Omul îl privise întâi suspicios, aprobase însă de cum i se promisese de o răsplată regească.

Înainte, Hermann pusese între ultimele pagini ale ultimului jurnal un bilețel cu codul de descifrare a tuturor numelor simoniștilor menționați în aceste jurnale. Misterul care învăluia frăția avea să fie destrămat când Corsetti va fi citit toate volumele.

Ieșind din magazinaș, își cercetase sufletul, căutând vreo urmă de regret. Nu găsi nimic. Ajunse la capătul colonadelor. Distanța nu prezenta nici măcar de aici vreo problemă.

Tocmai aici, în zona din spate, Hermann descoperi, lângă un ecran imens amplasat aici pentru transmiterea festivităților, un lucru care i se păru trimis de Domnul.

Deși își simți bătăile inimii mai repezi, se strădui să nu grăbească pasul. Nu era urmă de om la ora aceea în piața cea mare, totuși nu-și putea permite nicio greșeală. Prea multe lucruri depindeau de asta. Păși de-a lungul gardului de protecție cu toată atenția de care fu capabil în starea de agitație în care se afla.

Ajunse în sfârșit la locul cu pricina, nu-i veni să creadă ce șansă i se ivise. La doar cinci metri de marginea exterioară a acoperișului colonadelor se afla un vehicul cu scară. Hermann socoti că scara extensibilă putea să acopere cu ușurința cei nouăsprezece metri până la acoperiș. Ca din întâmplare, se rezemă de construcție și studie mașina.

În centru se găsea un scaun din plastic, în formă de scoică, plasat în fața unui panou de comandă. În stânga și în dreapta se înălțau, din platforma de jos, două leviere din metal. Levierele se terminau în câte-o bilă neagră, dând impresia unor buchete abstracte de flori ale vreunui artist modern.

Privirea lui Hermann cercetă panoul și găsi dispozitivul de pornire. Bineînțeles, cheia nu se afla înăuntru, ceea ce ar fi fost oricum inutil, deoarece ar fi fost imposibil să pornească motorul la ora aceea fără să atragă atenția asupra sa. Hermann reflectă intens la cum să procedeze. Sigur exista, în exteriorul vehiculului, și o manivelă cu care să poată fi extinsă scara, manual. Însă și aceasta ar fi făcut zgomot. În plus, mai erau încă două zile până la alegerea papei. Ce să caute acolo sus de pe-acum?

Nu, ceea ce îi păruse la început a fi o întâmplare fericită nu îi mai folosea acum la nimic. Trebuia să existe o altă cale. Iar Hermann o descoperi în timp ce se îndepărta, dezamăgit, de vehicul. Fusese atât de concentrat asupra acestei descoperiri încât nu observase că soluția se afla chiar lângă el.

Ecranul imens fusese așezat pe un suport care se ridica la vreo doi metri deasupra cantului superior al acoperișului colonadelor. Hermann nu putu să vadă prea bine din cauza întunericului, însă părea că rângile fuseseră prinse de acoperiș, pentru a asigura stabilitate ecranului.

Clătină din cap, dojenindu-se. Se tot gândise cum ar putea aduce un vehicul cu scara în poziția necesară și cum să extindă manual o scară în miez de noapte și stătuse tot acest timp la câțiva metri de o scară extrem de comodă, care, sub forma a trei Z suprapuși, ducea direct pe acoperiș.

Privind de jur-împrejur, Hermann se convinse că nu era urmărit și puse apoi mâna pe stinghia ce fusese pusă drept balustradă lângă scară.

Se opri câte-un minut pe fiecare din cele două platforme pe care le traversă în urcușul său, cercetând împrejurimile.

Ajunse, în sfârșit, sus, între două din statuile de piatră care erau înșirate la o distanță de aproximativ un metru și jumătate una de cealaltă pe toată lungimea colonadelor, pe o terasă din piatră. Fără să ezite, se cățără peste

obstacolul ce-i ajungea până la șolduri și se regăsi pe acoperișul ușor înclinat, cu fronton triunghiular.

Cu mare atenție, făcu câțiva pași pentru a ieși în spatele ecranului. Avea acum vederea liberă asupra Pieței San Pietro de o parte și a bazilicii de cealaltă parte.

Locul era perfect. Chiar și în întunericul care îl învăluia, cu ajutorul unui amplificator de lumină ar fi putut ținti cu precizie în orice punct din fața bisericii.

Hermann era mulțumit. Crezuse că avea să fie mult mai complicat.

Acum mai trebuia să găsească o modalitate de a se ascunde de privirile forțelor de securitate. Se întoarse în direcția opusă și îngenunche pe țiglele deschise la culoare.

Dezlipi cu grijă una dintre țigle, o puse deoparte și își vârî brațul cât de adânc putu în gaura obținută.

Nu dădu peste niciun obstacol; își scoase brațul afară.

Dădu apoi încă trei țigle la o parte, astfel încât gaura să fie destul de mare pentru el. Nu putu vedea nimic în bezna de dedesubt, însă podeaua mansardei trebuia să fie la vreun metru și jumătate sub el. Hermann se așeză pe marginea deschizăturii și se lăsă apoi ușor înăuntru.

Bănuise bine. Avea de ce să-și sprijine picioarele, iar capul îi era încă deasupra marginii acoperișului.

Se coborî încet în mansardă. Aerul mirosea a praf și a stătut și era îmbibat de un miros penetrant. Hermann se gândi că acolo erau excremente de șoareci.

Se sforță să pătrundă bezna cu privirea, însă nu putu deslușii nimic. Trase o înjurătură în gând și se enervă că nu se gândise să ia cu el o lanternă.

Nu avea niciun rost să încerce să se miște prin mansardă pe întunericul acela; cel mult s-ar fi împiedicat de ceva.

Nu, nu avea rost. Va reveni în seara următoare și va aduce cele trebuincioase pentru o ședere de una sau mai multe zile. Inclusiv arma de precizie.

Pe jumătate mulțumit, urcă și acoperi deschizătura din acoperiș.

Cinci minute mai târziu, se afla din nou lângă suport și aruncă o ultimă privire în sus; apoi pomi spre micul hotel unde se cazase sub numele de Helmut Krein.

ZIUA DINAINTEA SFÂRȘITULUI

Era deja târziu când sunetul telefonului îl făcu pe episcopul Dengelmann să tresară, speriat. Tocmai voia să meargă la culcare și se uită mirat la ceas, ridicând în același timp receptorul și prezentându-se.

— Bună seara, episcope Dengelmann. Sunt cardinalul Strenzler. Scuzați, vă rog, deranjul la ora aceasta târzie, dar se poate cumva să ne vedem puțin? Este foarte important.

Cardinalul Strenzler îl căuta la telefon? La ora asta?

Nu se văzuseră de multă vreme. Plimbările lor comune încetaseră de-o veșnicie, deoarece cardinalul nu mai venea la slujba de dimineață din Campo Santo. La început, Dengelmann încercase de câteva ori să păstreze legătura, dar ajunseseră să se întâlnească tot mai rar. În plus, de când devenise prefect al Congregației pentru Doctrina Credinței, Strenzler era destul de greu de găsit.

Din fericire, temerile lui Dengelmann privind repetarea amenințărilor din Africa de Sud nu deveniseră realitate. Von Keipen întrebase o singură dată de ce anume nu mai primea rapoarte noi despre congregație.

Chiar și omul său de legătură era neobișnuit de liniștit în ultima vreme. Date fiind împrejurările, Dengelmann ajunsese la o singură concluzie: frăția înțelesese că nu câștiga nimic făcând presiuni asupra lui.

De câteva ori, în clipele de reculegere, își dădu seama că îi va fi imposibil să atingă mărețul țel.

Știa că mai erau câțiva membri ai frăției care reușiseră să avanseze până în Curie, însă nimeni nu ajunsese atât de departe ca el. Aceasta îl liniștea nespus, căci își putea imagina reacția lui von Keipen în cazul în care altul i-ar fi luat-o înainte după ce frăția investise atâția bani în cariera lui.

Jürgen Dengelmann se obișnuise să ducă viața unui episcop al Curiei Romane. Cam de când își putea aminti, se afla în chip mincinos în slujba Bisericii și, deși nu reușise în toți acești ani să câștige nimic din credința catolică tradițională, s-ar fi putut și mai rău. Era deci mulțumit.

Iar acum cardinalul Strenzler îl căuta în seara dinaintea conclavului și dorea să-i vorbească urgent.

Dengelmann nu înțelese nimic, era însă curios să știe ce anume voia cardinalul de la el.

— Eminență, este târziu. Despre ce e vorba?

— Vreau să discut cu dumneavoastră despre S1, domnule episcop.

Involuntar, Dengelmann își ținu respirația. S1? Ce știa cardinalul despre Friedrich von Keipen? Dengelmann simți furnicături puternice sub pielea capului.

— Iertați-mă, Eminență, dar nu înțeleg. Despre ce doriți să-mi vorbiți?

Glasul nu îi fu pe atât de ferm pe cât și-ar fi dorit. Cardinalul Strenzler îl taxă, râzând fățiș.

— Dragă domnule episcop, permiteți-mi să vă dau câteva indicii pentru a mă face înțeles. Termenul de simonie vă spune ceva? Ați fost vreodată în Kimberley? Se spune ca, mai demult, exista acolo un internat german, foarte bun. Sper că e destul cât v-am ajutat și că de-acum știți despre ce vorbesc.

Pe fruntea lui Dengelmann se formară broboane de sudoare. Cum era posibil așa ceva? De unde știa Strenzler despre frăție? Oare ei – chiar el însuși – subestimaseră Congregația pentru Doctrina Credinței și pe prefectul acesteia?

— Unde să ne întâlnim. Eminență? întrebă și nu-i mai păsă că avea vocea răgușită.

— Ei, vedeți, episcope, știam eu c-aveți să vă amintiți. Așteptați-mă acolo, ajung în vreo zece minute.

Dengelmann puse receptorul în furcă și rămase cu privirea ațintită pe telefon. Trebuia să ia imediat legătura cu omul sau de contact. Sau mai bine direct cu Friedrich von Keipen. Dar cum avea să reacționeze acesta la o asemenea veste? El, Jürgen Dengelmann. Primise indicația precisă de a-l supraveghea pe cardinal și activitățile congregației. Dacă ar afla Keipen că…

Se lăsă greoi în fotoliul de lângă măsuța cu telefonul. Nu-i mai rămânea decât să aștepte, să vadă ce informații deținea cardinalul. Putea oare negocia ceva cu el?

La aproximativ un sfert de oră de la convorbirea telefonică, cineva bătu la ușă.

Zâmbetul cu care cardinalul păși în cameră îl derută și mai mult pe Dengelmann. Aflându-se apoi față-n față în mica încăpere, Strenzler trecu

direct la subiect.

— Episcope, vă voi povesti unele lucruri care, cum să zic, vă vor lărgi cunoștințele despre simoniști și despre Friedrich von Keipen. Apoi vom discuta despre cum au să decurgă lucrurile în continuare. Sunt un membru al frăției aproape de la începuturi. Demult, de când von Keipen a ajuns la convingerea că dumneavoastră nu veți reuși să avansați mai mult de-atât, m-a infiltrat pe mine în Curie. La ordinele lui von Keipen, v-am dat pe-atunci ocazia să intrați în legătură cu mine. Știți deja – la Campo Santo. În timp ce dumneavoastră făceați, plin de zel, rapoarte despre mine, el era mult mai interesat să vadă ce am eu de zis despre dumneavoastră. Astfel, vă ținea sub control, iar eu mă puteam pregăti în liniște pentru viitoarea mea misiune. Se poate foarte bine ca, în următoarele zile, să fiu ales papă și, astfel, țelul frăției să fie atins. Acesta ar fi momentul când, în mod clar, nu veți mai servi la nimic. Ați eșuat pe toate planurile, episcope. Este nevoie să vă explic mai amănunțit ce înseamnă asta?

Dengelmann păli.

— Ați fost tot timpul… Adică ați știut…? Își lăsă brațele să-i cadă, fără vlagă, de-o parte și de alta a fotoliului. Vorbi mai departe, cu glasul subțiat. Nu, nu cred că e nevoie de detalii.

Strenzler dădu din cap, cu gravitate.

— Așa mă gândeam și eu. Îl cunoașteți pe Friedrich von Keipen destul de bine pentru a vă putea face o imagine despre viitorul care vă așteaptă.

Dengelmann avu senzația unui gol imens care i se răspândea prin trup. Ceea ce îi povestise cardinalul nu însemna pur și simplu că viața lui comodă de episcop era pe sfârșite. Dacă Strenzler avea într-adevăr să fie ales papă – ceea ce se va întâmpla mai mult ca sigur –, von Keipen va veni și el în decurs de câteva zile la Roma, să țească iețele.

Friedrich von Keipen în Roma, și, probabil, cu un întreg alai de simoniști fideli lui.

Trebuia să facă neapărat ceva sau viața sa avea să se sfârșească în câteva zile.

Dar mai întâi trebuia să scape de Strenzler. Se ridică cu o expresie cât mai indiferentă și dădu din umeri.

— Ei bine, Eminență, vom vedea. Felicitările mele că ați reușit să aduceți frăția la țelul propus! Vă mulțumesc pentru informații; cred că mai aveți câte ceva de făcut până să înceapă, mâine, alegerile.

Se ridică în mod sugestiv și îl privi pe cardinal, sperând să-l urmeze.

Acesta îi arătă, cu un gest degajat, fotoliul și spuse:

— Așezați-vă la loc, episcope. Vă gândiți să fugiți din Roma, am dreptate?

Dengelmann rămase cu gura deschisă. Vru să nege, instinctiv, însă ceva în privirea cardinalului îi spuse că era mai bine să asculte ce avea de zis.

Strenzler așteptă până ce episcopul se așeză din nou, apoi se aplecă un pic în față și, rezemându-și coatele pe genunchi, spuse:

— Dacă doriți, vă voi face o propunere care vă va da posibilitatea să vă salvați pielea. Nu printr-o fugă pripită, care nu ar ajuta oricum la nimic. Dimpotrivă, pe această cale veți ajunge la sfârșit să o duceți mai bine decât v-ați putea închipui în momentul de față. Însă vă avertizez! Dacă vă hotărâți să ascultați ce am de spus și vă întoarceți apoi împotriva mea, veți avea mai multe motive să vă temeți de mine decât de Friedrich von Keipen. Iar acum spuneți-mi: este cazul să continui?

După o clipă de ezitare, Dengelmann dădu din cap aprobator.

— În regulă. Vă ascult.

Ca și când nu s-ar fi așteptat la altceva, cardinalul spuse:

— Propunerea mea este cât se poate de simplă. După ce voi fi ales, veți deveni mâna mea dreaptă.

Pentru a doua oară, Dengelmann rămase cu gura căscată de uimire. Se holbă la Strenzler de parcă acesta i-ar fi spus că el, Jürgen Dengelmann, avea să fie ales în zilele următoare papă. Când putu să vorbească din nou, spuse:

— Aceasta vă este propunerea? Dar cu Friedrich von Keipen cum rămâne? Credeți că vă va bate pe umăr și vă va felicita pentru ideea extraordinară? Sau poate aveți o influență atât de mare asupra lui încât v-ar respecta dorința? Îmi pare rău, Eminență, însă nu-mi pot închipui așa ceva oricât aș încerca. Și, chiar de-ar fi așa, ce ar trebui să fac eu pentru asta?

Strenzler zâmbi înțelegător. Îi povesti apoi episcopului ce avea de gând și, la fiecare propoziție, chipul lui Dengelmann devenea tot mai palid.

SFÂRȘITUL

După celebrarea mesei *Pro eligendo Papa* (pentru alegerea papei) în Domul San Pietro, cardinalii cu drept de vot din Capella Paolina trecură în Capela Sixtină într-o procesiune festivă. Depuseră jurământul, maestrul de ceremonii papal porunci „Extra omnes” și toți cei care nu făceau parte din conclav trebuiră să părăsească capela. Rămaseră, pe lângă cardinali, câțiva preoți de mănăstire vorbitori de limbi diferite pentru spovedanie, maestrul de ceremonii papal și, de asemenea, un cleric desemnat dinainte, să le expună cardinalilor cu drept de vot însemnătatea grea a sarcinii ce le revenea. Pe durata conclavului, cardinalii erau izolați total de restul lumii. Alegerile se desfășurau potrivit unui ceremonial prestabilit. Primele două tururi ale alegerilor erau prevăzute pentru după-amiaza aceea. Începând cu a doua zi, aveau loc câte două alegeri, în condițiile în care era nevoie de o majoritate de două treimi pentru ca alegerea să fie validată. După ce cardinalul diacon le citi în mod oficial formula de jurământ, fiecare cardinal rosti jurământul prin care se angaja ca, în cazul alegerii lui ca papă, prin voia Domnului, să își îndeplinească cu loialitate responsabilitățile de păstor al Bisericii Apostolice.

În continuare cântau și se rugau împreună. Când se împărțiră în cele din urmă biletelele pentru primul tur de alegeri, cardinalul Strenzler luă bucata de hârtie cu mâna tremurândă.

În colțul de sus erau tipărite cuvintele*, „Eligo in Summum Pontificem”* (Aleg drept papă). Jumătatea de jos era liberă, pentru a se nota, cu un scris cât mai lizibil, dar fără să fie evident cui aparținea, numele celui votat.

Diaconul mai atrase încă o dată atenția asupra faptului că biletelele trebuiau să fie împăturite în două înainte ca fiecare cardinal în parte să pășească până la altar, unde se aflau agenții electorali și pe care stătea urna acoperită cu o farfurie, unde se strângeau biletele. Cardinalul Strenzler răsuflă adânc, trecu apoi pe jumătatea de jos a biletelul său, cu un scris deformat: KURT, CARDINAL, STRENZLER.

Deja, după primul tur, conducea vizibil; totuși, numărul voturilor nu era suficient pentru a forma o majoritate de două treimi. Celelalte voturi se

împărțeau însă la atâția alți cardinali încât niciunul dintre ei nu se apropia de Strenzler.

Biletelele fură aruncate într-o sobă special prevăzută în acest scop, iar la urmă cardinalul diacon mâzgăli hârtia cu un pic de cenușă. Fumul care se ridică ieșea astfel negru, iar poporul care aștepta afară știa că decizia nu fusese încă luată.

Kurt Strenzler stătea la locul lui, străduindu-se să emane liniște și calm. În sufletul lui însă era mai încordat ca niciodată. Își repeta întruna că toate semnele îi indicau victoria. Trebuia pur și simplu să aibă răbdare. După câteva tururi, aveau să se decidă pentru el, din lipsă de concurența serioasă. Aștepta clipa aceasta de o viață. Ce mai însemnau o zi-două în plus?

Al doilea tur de alegeri avu loc după-amiaza târziu.

În urma calculelor și a încă unui control, noul papa fusese ales.

Când îl văzu pe cardinalul diacon venind spre el cu un aer oficial, trebui să facă eforturi supraomenești pentru a a rămâne liniștit.

Acesta îl întrebă, grav:

— Accepți alegerea canonică prin care devii papă?

Strenzler dădu din cap.

— Da, accept această alegere din voia Domnului.

— Cum te vei numi?

— Grigore al XVII-lea.

Diaconul plecă capul.

— Grigore al XVII-lea, episcop al Bisericii Romane, papă cu adevărat și cap al Colegiului Episcopal din voia unicului Dumnezeu adevărat.

Sfinția Sa, Grigore al XVII-lea, primi dovezile de respect ale cardinalilor ca în transă.

Reușise! Îi înșelase pe toți. Înșelase frăția, cât și pe fostul papă cu susținătorii lui. Cu ajutorul unui plan genial, Kurt Strenzler ajunsese cel mai puternic om din lume. De când își putea aminti, simțise în el dorința arzătoare pentru putere. Încă din ziua aceea memorabilă.

Se văzu din nou ținându-l de mâna pe tatăl sau și cățărându-se peste ruine, îl văzu pe băiatul acela târându-se de sub resturile magazinului distras și fugind spre ei, în căutare de ajutor. Și apoi senzația aceea unica, de nedescris, când Kurt cel de trei ani luase arma în mână. Și când, condus de mâna tatălui său, ținuse arma lipită de capul băiatului și trăsese. Pe atunci nu-și dăduse bine seama ce anume îl fascinase atât de mult. Câțiva ani mai

târziu, înțelesese: puterea!

Nimic nu mai reușise de atunci să trezească în el senzația aceea îmbătătoare.

Iar acum, în sfârșit, reușise.

Într-o încăpere alăturată își alese o sutană albă dintre cele trei pregătite pentru el care părea să fie pe măsura lui. Fu lăsat singur în încăpere, ca să se schimbe. În timp ce își punea veșmântul, gândurile îi zburară înapoi în trecut. Chiar în seara aceea, mama sa se aplecase spre el și, luându-l de mâini, îl trăsese foarte aproape de ea.

— Kurt, mâine-dimineață trebuie să pleci cu acest bărbat, îi spusese ea pe un ton grav. El te va duce de-aici, de la tatăl tău și de la toți acești bărbați în uniformă. Vreau să faci asta, auzi, Kurt?

El dăduse din cap fără să scoată o vorbă și se așezase apoi lângă soba din bucătărie. După câteva ore, când se întoarse tatăl său, îi povestise acestuia totul.

Apoi, stând sub masa din bucătărie și privind cum mama lui e aproape omorâtă în bătaie de soțul ei, fusese convins că, în momentele acelea, tatăl său trăia același sentiment de nedescris. Abia după ani buni, când tatăl său căzuse pe frontul de est, venise Gerhard Gröllich și îl luase, în Bavaria. Acolo, Kurt suferise accidentul care îi provocase rana din partea superioară a brațului.

Cardinalul diacon intră în încăpere.

— Sfinte Părinte, poporul așteaptă binecuvântarea noului papă.

Poporul îl aștepta pe el. Beția puterii îi străbătu trupul ca un curent de aer fierbinte. Aprobă din cap și îl urmă pe diacon. Se gândi pe drum la Dengelmann. Cât de grăbit fusese episcopul să i se alăture! Asemenea majorității simoniștilor care pătrunseseră între timp în Curie, înțelesese și el destul de repede noua situație.

Papa Grigore al XVII-lea va avea de partea lui un cârd de susținători fideli în momentul când îi va elimina pe adepții incorigibili ai lui von Keipen. Aceștia aveau să îi fie de ajutor la reorganizarea Bisericii conform propriei viziuni și, de asemenea, la extinderea puterii sale în întreaga lume.

Când ajunseră în sfârșit la logie, Papa Grigore al XVII-lea era deja pătruns de o adâncă admirație față de sine însuși. Îl privi pe cardinalul diacon apropiindu-se de microfon și rostind cunoscuta sintagmă prin care se anunța poporului un nou papă.

Auzi uralele și știu că, în câteva momente, privirile a milioane de oameni de pe tot globul se vor îndrepta asupra lui. Îl vor admira și îl vor idolatriza în cel mai adevărat sens al cuvântului, fiind în același timp conștienți că o vorbă de-a sa putea să creeze sau să distrugă. Păși plin de demnitate afară și își plimbă privirea peste Piața San Pietro, împestrițată de trupurile nenumărate ale celor ce îl așteptau.

El, Kurt Strenzler, cu adevărat unic papă întru adevăr, avea să dăruiască lumii favoarea primei sale binecuvântări. Cu un zâmbet care dorea să exprime această grație, păși spre microfon.

Apoi urmă o împușcătură.

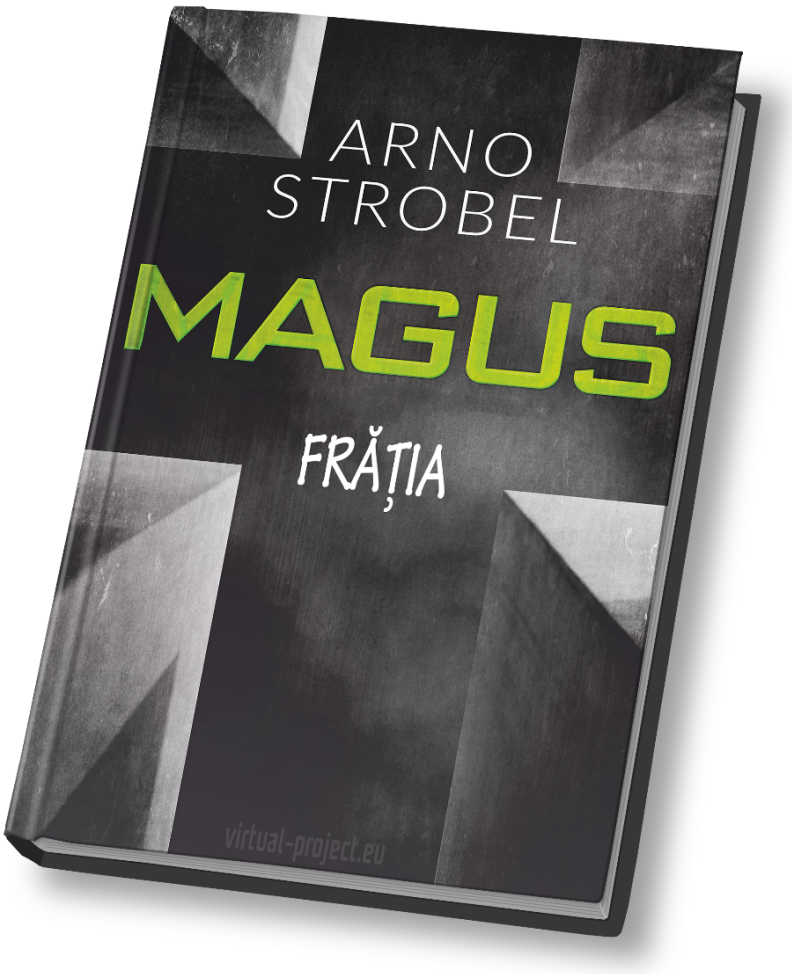

virtual-project.eu

violin

[1] Federpiel – (germ.) badminton (n.trad.).

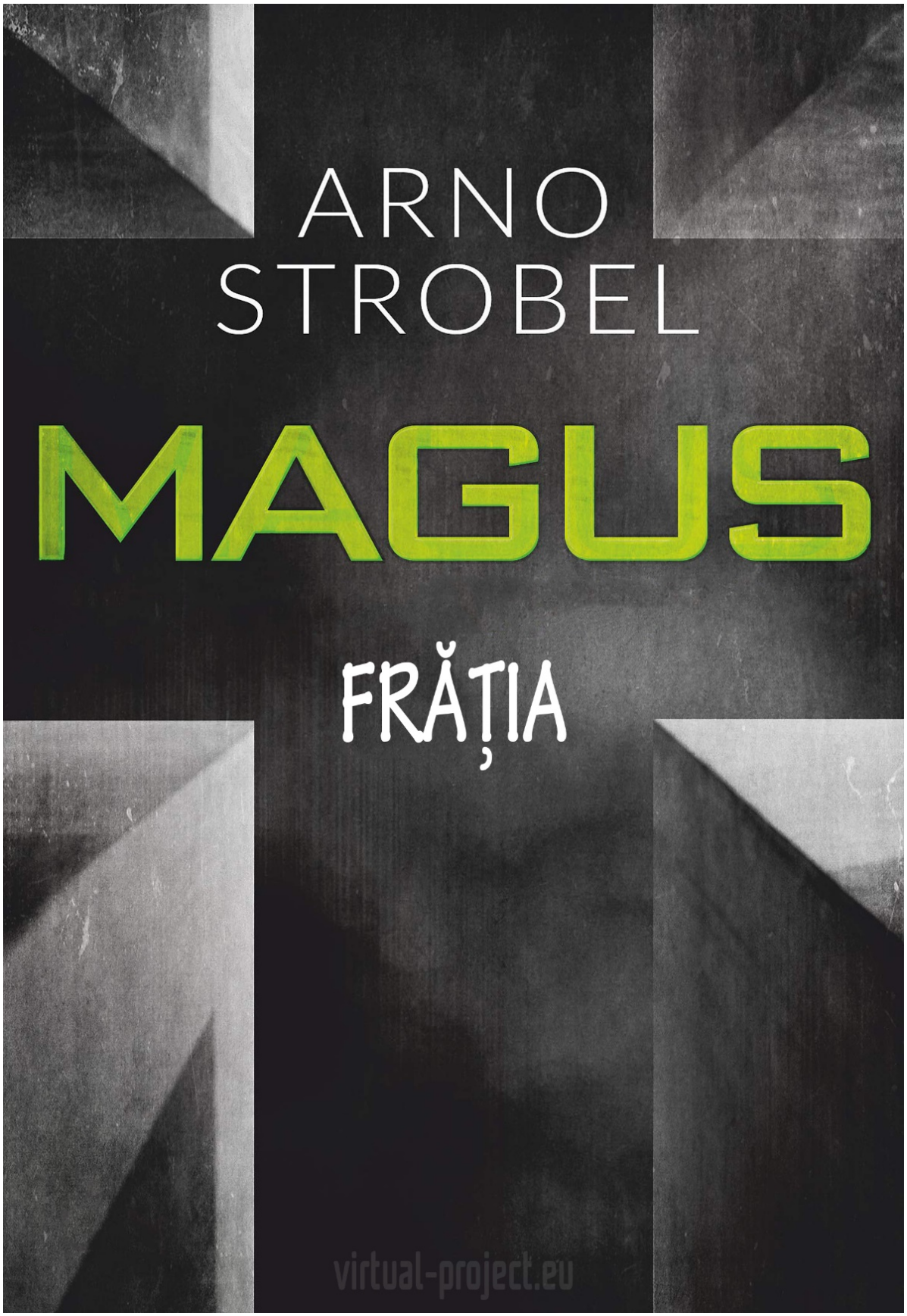
ARNO
STROBEL
MAGUS
FRĂȚIA
virtual-project.eu